

MÅNDAGEN DEN 4 MAJ 2009

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.05.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmanen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet fredagen den 24 april 2009.

2. Uttalanden av talmannen

Talmanen. – Mina damer och herrar! För några dagar sedan firades femårsdagen av den största utvidgningen i Europeiska unionens historia. Den 1 maj 2004 uttryckte 75 miljoner människor sin glädje över att ha blivit unionsmedborgare. De kom från tio länder i Central- och Östeuropa och Medelhavsområdet: Estland, Lettland, Litauen, Polen, Tjeckien, Slovakien, Ungern, Slovenien, Malta och Cypern. Efter denna utvidgning anslöt sig Rumänien och Bulgarien till EU 2007.

Att detta var möjligt visar på en händelseutveckling som hör till de mest förbluffande i vår tid. Efter de 60 år av förtryck som central- och östeuropéerna hade genomlidit var EU:s utvidgning en symbol för att vår kontinents återförening nu var fullbordad. Den byggde på vår gemensamma värdegrund: frihet, demokrati, rättsstatsprincipen och respekt för mänskliga rättigheter och för människans värdighet. Denna process har stärkt EU, ökat mångfalden och gjort unionen kulturellt rikare. Utvidgningsprocessen har berikat och berikar såväl varje enskild medlemsstat som EU som helhet.

Fem år efter detta historiska ögonblick kan vi se att utvidgningen har varit en stor framgång för EU. Den påverkar medborgarnas vardag alltmer. Efter kommunisttidens slaveri har utvidgningsprocessen bidragit till att förverkliga demokratin och göra vår kontinent stabilare. Tack vare utvidgningen har de nya medlemsstaterna kunnat öka sin levnadsstandard. Även de gamla medlemsstaterna drog nytta av de nya export- och investeringsmöjligheterna och av marknadens tillväxt. Utvidgningen har därmed inneburit en kraftfull stimulans för hela den europeiska ekonomin. Sammanfattningsvis har anslutningen av tolv nya medlemsstater stärkt EU:s ställning i hela världen, och gjort EU till en politiskt och ekonomiskt tyngre internationell maktfaktor.

Under de fem år som gått sedan utvidgningen har vi i Europaparlamentet och i Europeiska unionens övriga institutioner lyckats integrera våra nya medlemmar. Vi har lärt oss konsten att kompromissa och att samarbeta. Men i ett större och mer heterogent EU behöver vi samarbeta ännu närmare och öka vår handlingskraft.

Lissabonfördraget innehåller de viktigaste reformerna som krävs för att anpassa EU:s institutioner till utvidgningens följder, och ge dem möjlighet att möta de utmaningar vi står inför. Diskussionerna om Lissabonfördragets ratificering är ännu inte klara men vi kan nog räkna med ett positivt resultat i början av nästa år. Vi hoppas också på ett positivt senatsbeslut i Tjeckien nästa onsdag.

(Applåder)

Mina damer och herrar! Att ingå i denna gemenskap känns mycket bra i dag. Som det så vackert heter i Berlindeklarationen av den 25 mars 2007: "Vi ... är nu lyckligtvis förenade". Vi har all anledning att vara glada och tacksamma.

Nu behöver vi övergå till något ganska oroväckande. Jag vill uttrycka vår djupa oro över den amerikansk-iranska journalisten Roxana Saberis tragiska situation. Hon dömdes till åtta års fängelse för att, som det heter, ha spionerat för Förenta staternas räkning, och sitter för närvarande fängslad i Evinfängelset i Teheran. Som företrädare för Europaparlamentet ansluter jag mig till Europeiska rådets ordförande och Förenta staternas president i kravet på Roxana Saberis omedelbara och villkorslösa frigivning.

(Applåder)

Fallet Roxana Saberi visar den dramatiska allmänna situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran, som har fortsatt att försämrats sedan 2005. Det gäller särskilt för de medborgerliga och politiska rättigheterna, trots att Iran i de internationella sammanhang där landet ingår har utfäst sig att främja och respektera de mänskliga rättigheterna. Saberidomen avkunnades i ett avgörande skede, två månader före det iranska presidentvalet och inte långt efter att Förenta Staterna och EU vidtagit åtgärder för att förbättra förbindelserna med Iran.

Den senaste politiska utvecklingen gör mig ytterst orolig för att Roxana Saberi kan bli en bricka i förhandlingsspelet, och jag fördömer med största möjliga skärpa ett handlingssätt som så uppenbart är politiskt motiverat. Jag vill försäkra Roxana Saberis familj om vår solidaritet och om Europaparlamentets ihärdiga kamp för ovillkorlig respekt för de mänskliga rättigheterna och demokratin, både i Iran och i hela den övriga världen.

(Applåder)

Låt mig tillägga att vi har fått veta att en ung iranska, som anklagades för att ha begått ett brott innan hon var myndig, nu har avrättats. Det strider flagrant mot folkrätten och vi protesterar mot detta brott.

(Applåder)

Slutligen vill jag meddela att jag, med anledning av förra veckans tragiska händelser i Apeldoorn i Nederländerna har framfört hela parlamentets djupaste deltagande till den nederländska drottningen, till offrens familjer och till det nederländska folket, och förklarat att hela Europa nu sluter upp bakom våra nederländska vänner.

Så långt några aktuella händelser. Nu återgår vi till ordinarie ärenden.

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

*

* *

Johannes Blokland (IND/DEM). – (NL) Herr talman! I Nederländerna är Drottningens dag det tillfälle på året när hela den nederländska befolkningen firar tillsammans med kungahuset Oranje-Nassau. Firandet fick ett brutalt slut och vi har knappt hunnit hämta oss från chocken. Vi hedrar minnet av de omkomna och uttrycker vårt deltagande till deras släktingar. Jag vill, för den nederländska delegationens räkning, tacka er för det brev som ni på Europaparlamentets vägnar skickat till vår drottning Beatrix.

4. Valprovning: se protokollet

5. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

6. Rättelser (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

7. Meddelande från ordförandeskapet: se protokollet

8. Inkomna dokument: se protokollet

9. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

10. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets resolutioner: se protokollet

11. Framställningar: se protokollet

12. Anslagsöverföringar: se protokollet

13. Arbetsplan

Talmannen. Vi har nu delat ut den slutgiltiga versionen av utkastet till föredragningslistan för detta sammanträde, som talmanskonferensen, i enlighet med arbetsordningens artikel 132, fastställde vid sitt sammanträde torsdagen den 30 april 2009. Följande ändringar har föreslagits:

Onsdag:

GUE/NGL-gruppen har föreslagit att det gemensamma uttalandet om betänkandena om Lissabonfördraget av Jo Leinen, Jean-Luc Dehaene, Elmar Brok, Catherine Guy-Quint och Sylvia-Yvonne Kaufmann ska avföras från föredragningslistan.

Mary Lou McDonald, för GUE/NGL-gruppen. – (EN) Herr talman! För min grups räkning begär jag att detta paket med betänkanden stryks från det här sammanträdes dagordning. Parlamentet bör ge prov på en viss ödmjukhet och en viss respekt för den demokratiska processen. Vi vet alla att Irland har förkastat Lissabonfördraget och därför är det med förundran som jag ser att parlamentet fortsätter debattera frågan.

Det skulle inte vara demokratiskt lämpligt om parlamentet bortser från Irlands beslut eller om parlamentet används för att under de kommande månaderna öka pressen på Irland att anta ett fördrag som uppenbarligen inte ligger i vårt intresse eller i det europeiska folkets intresse. Jag påminner ledamöterna om att Irland, och enbart Irland, höll en demokratisk omröstning om detta fördrag och på den enda plats där det var föremål för ett demokratiskt beslut avvisades det av folket.

När det nu bara är några veckor kvar till valet till Europaparlamentet, när vår demokratis kvalitet är en så central fråga, begär jag att dessa betänkanden stryks från dagordningen och att vi i stället riktar uppmärksamheten mot ekonomin och arbetslösheten – frågor som verkligen påverkar våra medborgare.

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag tycker att detta resonemang är helt sanslöst. Det handlar inte om att vi ska ratificera Lissabonfördraget här i dag, utan om att vi ska vara beredda när det väl ratificeras. Annars har vi fattat alla våra beslut förgäves. Om fördraget ratificeras sker det i oktober, och i så fall skulle nya arbetsmetoder gälla i parlamentet från och med november. Det vore totalt oansvarigt av oss att vara oförberedda. Det är därför som denna debatt behövs, och därför som vi måste fatta ett beslut.

Fru McDonald, jag tycker också att ni behandlar er kollega, Sylvia-Yvonne Kaufmann, ovanligt orättvist. Hon ska tyvärr lämna parlamentet, men ni ger henne inte ens chansen att avsluta sin tid hos oss med att bevittna hur hennes viktiga betänkande antas av Europaparlamentet. Jag tar er kollega Sylvia-Yvonne Kaufmann i försvar och håller inte alls med er.

(Applåder)

(Parlamentet förkastade förslaget.)

GUE/NGL-gruppen har begärt att ett förtydligande från kommissionen angående grönboken om den gemensamma fiskeripolitiken ska införas i föredragningslistan.

Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! Vi föreslår att en debatt om reformen av den gemensamma fiskepolitiken läggs till i föredragningslistan. Det är motiverat eftersom kommissionen den 22 april lade fram sin grönbok om reformeringen av detta viktiga gemensamma politikområde, och med tanke på de djupgående följderna som vissa av grönbokens förslag får för denna strategiskt viktiga sektor och för fiskarna. Parlamentets fiskeriutskott har ju också redan föreslagit att denna punkt ska införas i föredragsordningen, med tanke på hur politiskt viktig och aktuell debatten är. Denna sammanträdesperiod är den sista chansen för det sittande parlamentet att klargöra hur det ser på frågan.

Philippe Morillon, ordförande i fiskeriutskottet. – (FR) Herr talman! Det är helt enkelt tidsbrist som är problemet. Det är knappast görligt att under de få timmar som återstår i dag inleda en debatt om något som vi inte behöver besluta om förrän 2012 eller 2013.

Utskottet diskuterade frågan vid sitt sammanträde den 30 april. Mina kollegor anser enhälligt att vi ska vänta till i nästa mandatperiod med att titta närmare på det här.

(Parlamentet förkastade förslaget.)

(Arbetsplanen fastställdes med dessa ändringar.)⁽¹⁾

14. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Tack för era gratulationer på årsdagen av EU:s utvidgning.

Denna mandatperiod är snart slut och jag skulle vilja ge ett erkännande åt det arbete som utförts av parlamentets tvärpolitiska arbetsgrupp för Östersjöfrågor ("Baltic Europe Intergroup"). Gruppen har dragit praktiska slutsatser av den senaste utvidgningen, då Östersjön faktiskt blev EU:s innanhav. Den har tagit initiativ till en ny EU-politik – Östersjöstrategin. Vi kan vara mycket nöjda över att Östersjöstrategin, under Christopher Beazleys kreativa och skickliga ledning, har fått kommissionens stöd och snart kommer att införas av det svenska ordförandeskapet. Därför föreslår jag bestämt att verksamheten inom denna tvärpolitiska grupp ska fortsätta under parlamentets nästa mandatperiod.

Genomförandet av Östersjöstrategin kommer att vara en lång process som kräver övervakning från parlamentets sida och ibland också betänkanden. Jag hoppas också att verksamheten inom de tvärpolitiska grupperna, som är en grundläggande form av parlamentarisk demokrati, inte kommer att begränsas i nästa Europaparlament. Jag uppberar här min kollega Philip Bushill-Matthews budskap.

Glyn Ford (PSE). - (EN) Herr talman! Jag vill uppmana er att kontakta kommissionen för mina väljares räkning. Medborgarna i Gibraltar, som jag har haft äran att företräda formellt under fem år och informellt under två årtionden dessförinnan, är djupt bekymrade över den mängd cancerfall som nyligen har upptäckts både i Gibraltar och på den spanska sidan om gränsen.

När man är i Gibraltar kan man knappast undgå att se, och ibland känna lukten av, röken och föroreningarna från raffinaderierna nära gränsen. Man misstänker att dessa är orsaken till anhopningen av cancerfall.

Vi skulle vilja se en gemensam undersökning på båda sidorna och gemensamma bestämmelser för att dämpa den oro som folk på båda sidor om gränsen har när det gäller föroreningarna och deras konsekvenser.

Bill Newton Dunn (ALDE). - (EN) Herr talman! På mina väljares vägnar vill jag ta upp frågan om den unge mannen John Zafiroopoulos, som har både brittiskt och grekiskt medborgarskap. Förra året dömdes han av en grekisk domstol i första instans till en orimligt hård fängelsestraff i Grekland. Utifrån den information som jag har fått anser jag att centrala regler som gäller grekisk lagstiftning, samt bestämmelserna om rättvisa rättegångar, har överträtts. Dessa bestämmelser om rättvisa rättegångar är fastställda i hela EU och är alla EU-medborgares rättighet.

I början av året skrev jag till den grekiska justitieministern i Aten för att uttrycka mina betänkligheter. Tre månader senare fick jag ett svar som var undertecknat av lägre tjänstemän vid ministeriet och där man inte nämnde den fråga som jag hade tagit upp med ministern – med andra ord, överträdelsen av reglerna om rättvisa rättegångar. Jag är mycket bekymrad över detta och därför tar jag nu upp det i parlamentet. Jag hoppas att Aten både kommer att skicka mig ett ordentligt svar och göra en fullständig och rättvis genomgång av John Zafiroopoulos ärende.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Jag vill säga några ord om Europaparlamentets arbetsmetoder. Jag tycker att det är oklokt att genomföra omröstningar om viktiga dokument bara några minuter efter att debatterna om dem har avslutats. Alla argument blir inte kända förrän de politiska grupperna har sammanträtt, och när ändringsförslagen är många borde vi överväga att genomföra omröstningen först dagen därpå. Det här är något som vi borde fundera på under nästa mandatperiod.

Under tiden har det tyvärr inträffat två händelser som betyder mycket för mig, och jag skulle också vilja säga något om dem. För det första har Ryssland undertecknat ett avtal med Abchazien och Ossetien som stadfäster utstationeringen av rysk militär i dessa georgiska provinser. Med vilken rätt kan vi hävda att situationen i Tjetjenien är en inre angelägenhet? Jag hoppas att parlamentet i nästa mandatperiod uttalar sig även om den frågan.

⁽¹⁾ För övriga ändringar av arbetsplanen, se protokollet.

I föl förlorade ytterligare 114 000 personer i Polen sina jobb. Det är inte bara en effekt av krisen, Arbetsförmedlingarna har börjat få in ett antal omfattande varsel som bland annat berör över 80 000 polska varvsarbetare. De mister sina jobb på grund av Europeiska unionen, som tillåter att offentliga medel används för att subventionera andra arbetstillfällen i andra länder. Detta är diskriminering.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Förra veckan trappade Slovenien upp sitt motstånd mot Kroatiens EU-inträde. Jag ska ta bladet från munnen om konflikten, eftersom jag anser att detta uppträdande är olämpligt och ovärdigt en medlemsstat i Europeiska unionen.

Kroatien är ett kandidatland som väntar på att få ansluta sig till Europeiska unionen och har visat stort intresse för att genomföra reformer. Samtliga kriterier har inte uppfyllts, men det går definitivt åt rätt håll. Slovenien måste upphöra med sin småsinthet, så att vi kan hitta en snabb lösning. Lissabonfördraget och utvidgningsprocessen gör det möjligt för Europeiska unionen att vidareutvecklas, och då kommer Kroatien att bli en medlemsstat!

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Herr talman! Jag oroar mig för Europas framtid. Jag vill därför i dag, vid det sista sammanträdet här i Strasbourg under denna mandatperiod, påminna om vad vår store landsman, påven Johannes Paulus II, en gång sa: "Europa kommer aldrig att enas förrän enighet bygger på andlig enighet." Den djupa grundvalen för Europas enande och det som stärkte Europa under århundradenas lopp var kristendomen – det kristna evangeliet med sin förståelse för mänskligheten och sitt bidrag till historiens, folkens och nationernas utveckling. Det betyder inte att vi använder historien för våra egna syften. Europas historia är som en stor flod med många tillflöden och bäckar. Den mångfald av traditioner och kulturer som skapat Europa är vår största tillgång. Kristendomen är själva hjärtat i den europeiska identiteten. Dagens brist på andlig enighet beror framför allt på en bristande insikt om vår egen kristna identitet.

Ashley Mote (NI). – (EN) Herr talman! Under de senaste fem åren har jag med förskräckelse sett EU:s oupphörliga, skandalösa och institutionaliserade plundring av skattebetalarnas pengar. Jag har med förskräckelse sett ett redan överbefolkat Storbritannien översvämmas av hundratals och tusentals oinbjudna utländska arbetstagare som kommer för egen vinning och gör anspråk på vår välfärd. Jag har på nära håll sett ett rättsligt system som möjliggör att anonyma byråkrater skapar så kallade lagar utan någon hänsyn till den skada de orsakar den brittiska ekonomin och brittiska företag. Jag har sett detta på nära håll –

(Utrop från salen: "Från hennes majestäts fängelse!")

– detta dyra, ineffektiva parlament där det bara pratas, men som ger sken av att vara en ansvarig demokrati. Detta är ett monstruöst bedrägeri mot de väljare som skickade oss hit.

President Michail Gorbatjov hade rätt: EU är det gamla Sovjetunionen klätt i västerländska kläder. Ni kommer en dag att inse att ni inte kan vara herrar i någon annans hus.

Talmannen. – Ni talar i ett fritt parlament. Ni hade aldrig haft en chans att säga det där i ett ofritt parlament.

(Applåder)

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Parlamentet antog den 2 april med bred majoritet en resolution om det europeiska samvetet och totalitära diktaturer. Jag älskar mitt hemland Slovenien, men det känns tråkigt att Europaparlamentets resolution inte väckte något positivt gensvar där, och inte bidrog till att lösa de problem från vårt förflutna som vi plågas av.

Det finns tvärtom de som vill upphöja Tito till en hjälte och uppkalla en gata i Sloveniens huvudstad efter honom, trots att han bär ansvaret för massavrättningar efter kriget. Tito ställdes aldrig inför rätta, och många människor vägrar därför att medge att dessa massavrättningar efter kriget är ett brott och att de som beordrade dem är brottslingar.

Det vore kanske bra om Europaparlamentet – eller ni, herr talman – uppmanade medlemsstaternas parlament att ta del av resolutionen, för att sedan förklara sitt stöd för den eller komplettera den med hänsyn till de särskilda omständigheterna i respektive medlemsstat. På så sätt skulle de bidra till en klarare och mer rättvisande bild av ländernas nationella och europeiska historia.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Vi har ofta beklagat den förmodade bristen på information till allmänheten under tiden före valet till Europaparlamentet. Efter Ashley Motes senaste inlägg skulle jag vilja hävda att det största problemet är den medvetet felaktiga information, eller rent av lögn, som ges till allmänheten.

I mitt land har för tillfället det så kallade UK Independence Party – det parti som Ashley Mote valdes för – affischer över hela landet där det uppges att EU-medlemskapet kostar oss 400 miljoner euro per dag. Det skulle motsvara 15 miljarder euro per år – en siffra som är fem gånger högre än den faktiska siffran, som kan hämtas från det brittiska underhusets bibliotek. Deras bidragsgivare Stuart Wheeler, som inte vill låta sig överträffas, har sagt att det kostar 120 miljarder brittiska pund per år, vilket är ungefär 36 gånger den verkliga siffran.

Men sanningen är att EU:s budget, som i alla fall bara kostar 3,3 miljarder euro, endast utgör 1 procent av BNP. Det är en ganska liten budget när man jämför med de enorma ekonomiska fördelarna, som uppgår till omkring 2 000 euro per familj i mitt land – en enorm fördel som är väl värd priset för medlemskapet, och som verkligen bör nämnas.

Herr talman, som ni själv sa är priset för friheten somligas rätt att ge felaktiga upplysningar och att ljuga. Vi måste betala det priset men vi måste också med kraft försvara sanningen.

(Applåder)

Chris Davies (ALDE). - *(EN)* Herr talman! UNRWA:s verksamhetschef i Gaza, John Ging, talade till Europaparlaments ledamöter förra veckan och informerade oss om att det fortfarande inte levererades något material till Gaza för återuppbyggnad efter bombningarna, inget till företagen eller industri, och att FN bara försåg befolkningen med 60 procent av deras kaloribehov ..

Herr talman! Ni har själv sett situationen. Den är fortfarande likadan och den är ett exempel på kollektiv bestraffning av oskyldiga människor från Israels sida.

De senaste dagarna har vi förvånande nog hört Israel hota EU och säga att om kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner fortsätter att vägra uppgradera associeringsavtalet mellan EU och Israel, kommer det europeiska inflytandet att minska och undergrävas och vi kommer inte att spela någon roll i fredsprocessen.

Det är dags att sätta stopp för detta. Israels uppförande är en förolämpning mot mänskligheten och mot civilisationen. Det är dags att vi inte bara vägrar uppgradera avtalet, utan att vi upphäver avtalet.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). - *(PL)* Herr talman! Bara 13 procent av de polska medborgarna avser att rösta i det kommande Europavalet. Minoriteten styr över majoritetens öde, och det är oerhört beklagligt. Vi står inför globala utmaningar som gör att vi behöver EU, och människor inser hur värdefullt det är med internationell solidaritet.

På sistone har emellertid ingenting gjorts för att öka samhällets engagemang på området. Den polska debatten domineras av käbbel mellan två partier. Offentliga medel slösas bort på meningslösa jätteaffischer med porträtt av kandidater som inte klarar av att gå ut och möta väljarna. Premiärminister Donald Tusk är lika angelägen om en verklig debatt om europeiska frågor som hans föregångare, Jarosław Kaczyński.

När jag senast talade här i kammaren frågade jag om Europaparlamentet tänkte vidta några spektakulära åtgärder i sista minuten för att få folk att rösta. Tyvärr höll Marek Siwiec i ordförandeklubban under debatten, och han verkar fortfarande oförmögen att inse att en demokrati där folket inte medverkar inte är värd ett vittne.

Jag frågar därför än en gång: Kan Europaparlamentet utträtta någonting över huvud taget? Kan vår institution uppfylla de förväntningar man har på oss i samband med valet? 13 procent är inte bara ett oturstal, det är en ren skam.

Avril Doyle (PPE-DE). - *(EN)* Herr talman! Jag skulle bara vilja bemöta några kritiska invändningar mot energisnåla glödlampor som åter har förekommit i medierna under helgen, särskilt i EU-fientliga medier.

Tystnad innebär att man håller med, så jag vill bara säga att energieffektiva glödlampor inte utgör någon fara för allmänheten om de hanteras korrekt av konsumenter och husägare och om de produceras i en ordentlig arbetsmiljö där både de anställdas hälsa och miljön respekteras.

Det är en uppgift för europeiska multinationella företag som låter tillverka glödlampor i länder som Kina att se till att de uppfyller de tillverkningsnormer som vi skulle kräva om de tillverkades i EU. Slutprodukten, själva glödlampan, är helt säker när den används enligt instruktionerna, lika säker som alla befintliga glödlampor eller batterier, till exempel. De måste bortskaffas på korrekt sätt och hanteras enligt instruktionerna.

Jag anser att det finns en agenda här – en EU-fientlig agenda – i samband med tillverkningen av moderna, mer miljövänliga, renare glödlampor, och jag anser att vi måste ta ställning mot dem som vill att felaktig information ska vara det normala i fråga om dessa mycket viktiga produkter.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Herr talman! President François Mitterrand brukade säga att man kan bedriva politik på två sätt: som en bokhållare, eller som en kock.

Jag nämner dessa båda alternativ med tanke på anslutningsprocessen för länderna i det före detta Jugoslavien samt Albanien. När jag lyssnar på och läser igenom kommissionens och mina parlamentskollegers ståndpunkter, får jag intrycket att de identifierar sig med bokhållaren. De bokför strikt och pedantiskt varje avslutat kapitel och lägger vid behov till nya moment, som störningarna i Sloveniens och Kroatens bilaterala förbindelser. Jag anser att vi begår ett grundläggande misstag.

Här vore det bättre att tänka som en kock, och att försiktigt och med finesse blanda alla ingredienser och kulturella särdrag, att krydda anrättningen och dra nytta av dessa nya länder och allt de kan erbjuda för att berika vårt Europa. Europa förblir ett ideal av respekt, tolerans och mångfald. Europa förblir en fredens kraft, särskilt på västra Balkan, och kräver en gemensam vision – en vision om att vi alla delar samma öde.

Under den djupa ekonomiska kris som pågår finns det inget värre än att vi drar oss undan och panikslaget flyr in i rädslan för främlingar och utlänningar. Vi ska komma ihåg hur Europas grundare resonerade, och tillämpa deras resonemang på länderna i västra Balkan.

Jelko Kacin (ALDE). – (SL) Europeiska unionens utvidgning har skapat tillväxt, fred och stabilitet och möjliggjort demokratins framväxt. Den senaste utvidgningen för fem år sedan har varit utomordentligt framgångsrik, men i dag är det ekonomiska läget sådant att vi måste vidta snabba åtgärder som ger resultat.

Fördelarna med en fullständig integration i Europeiska unionen och med eurozonens utvidgning både ser och känner vi. Euron är en vägbrytare som effektivt har skyddat ekonomin, inte bara i Europeiska unionen utan också i Europa i vidare mening.

Europeiska unionen genomgår inte 27 ekonomiska kriser, utan en enda, mycket allvarlig och djupgående kris. Vi löser den snabbast genom att slå oss ihop med andra europeiska länder och vid rätt tidpunkt vidta samordnade och kraftfulla åtgärder. Medan protektionism är ett steg tillbaka, är populism receptet för ett ekonomiskt sammanbrott.

Företag som växer och expanderar har en framtid. På samma sätt ligger Europeiska unionens framtid i att utvidgningen fortsätter och i att vi skapar och utvecklar nya och bättre möjligheter.

Zita Pleštinová (PPE-DE). – (SK) Den 1 maj i år var det fem år sedan Slovakien anslöt sig till EU. Den dagen genomfördes olika evenemang där vi utvärderade vad vi utträttat inom EU. Jag deltog i firandet vid gränsen mellan Slovakien och Polen, vid bron vid Čič-Leluchov. Uppförandet av denna symbolladdade bro finansierades med EU-stöd inför anslutningen. Bron förenade de slovakiska och polska gränssamhällena, samtidigt som den innebar en rivstart för samarbetet mellan medborgarna på ömse sidor om gränsen.

När Slovakien och Polen i december 2007 anslöt sig till Schengenområdet avskaffade länderna sina gränskontroller. Därmed försvann också de byråkratiska hinder som ställt till förtret för lokalinvånarna och hindrat dem från att samarbeta. I dag ser vi hur många framgångsrika projekt finansieras av EU:s strukturfonder och bidrar till att dessa områden kan utvecklas långsiktigt på ett hållbart sätt.

Herr talman! Låt mig uttrycka min glädje och tacksamhet över att Slovakien och dess grannländer tillhör EU. Jag är mycket glad över att jag, som en av Slovakiens 14 europaparlamentariker, under denna valperiod har fått vara med och skriva detta framgångsrika kapitel av EU:s historia.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) De senaste månaderna har vi bevittnat flera incidenter där somaliska pirater kapat fartyg och krävt lösensummor. Risken finns att verksamheten håller på att förvandlas till en välorganiserad form av sjöfartsterrorism, en lukrativ bransch där till och med konsultfirmor och advokatbyråer blir inblandade som mellanhänder. Vi ska i dessa fall inte ropa hurra om det slutar lyckligt för gisslan – redarna och de berörda länderna får betala ett alltför högt pris. Sjörovarna håller på att bli ett globalt hot mot sjöfarten.

Denna verksamhet har också börjat påverka allt fler unionsmedborgare. För närvarande hålls 16 bulgarer som gisslan på fartyget "Malaspina Castle". Det räcker inte att vi övervakar förhandlingarna med piraterna. Vi behöver tydligare information om vad Europeiska unionen utfäster sig att göra i sådana situationer. Ett

antal institutioner vidtar visserligen viktiga åtgärder, men dessa är uppenbarligen helt otillräckliga. Jag insisterar därför på att vi måste vidta akuta åtgärder på högsta nivå snarast för att frita gisslan och få bukt med den här verksamheten, som är en skam för det 21:a århundradet.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har, precis som ni, varit här i 30 år. Om vi sammanfattar de här 30 åren kan vi dock konstatera att de inte har levt upp till de förhoppningar som vi hade 1985, när vårt parlament tog ett sjumilakliv från det gamla, misslyckade nationernas Europa till Europas förenta stater.

I dag är vi tillbaka i vårt olycksaliga förflutna, ett nationernas Europa men inte en europeisk nation, där vi bygger murar omkring oss. Alla de som hyllade oss som ett hopp och en möjlighet inför framtiden kommer snart att halvhjärtat lägga sina röster, och än en gång fördöma att vi nu – genom en olycksalig förvandling – står för precis det som vi en gång tog strid emot, och som vi lyckades lura oss själva att vi hade övervunnit.

Talmannen. – Stort tack, herr Pannella. Jag minns mycket väl att ni, när vi blev invalda 1979, lade fram tusentals ändringsförslag – i pappersform, som man gjorde på den tiden. Men sedan har ni lämnat oss en gång, för att arbeta i parlamentet i Rom, medan jag har stannat kvar här hela tiden.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Vi högtidlighåller just nu de nya medlemsstaternas anslutning till Europeiska unionen, och vi blev alla förtjusta över ert gripande anförande. Men jag kan föreställa mig att kommissionsledamoten här, precis som jag själv och många av mina ledamotskollegor, funderar över att den norra delen av en av dessa nya medlemsstater, närmare bestämt Cypern, fortfarande ockuperas av utländsk militär. I dag uppmanas Europeiska unionen än en gång att se till att gemenskapens regelverk tillämpas på hela ön Cypern.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Den ekonomiska krisen har allvarligt påverkat världsekonomin. Enligt prognoserna krymper samtliga medlemsstaters ekonomier i år. På europeisk nivå har arbetslösheten stigit oroväckande snabbt. Många företag drar ned verksamheten och friställer medarbetare eller gör dem i teknisk mening arbetslösa.

Unionsmedborgare mister sina jobb och får svårt att sköta sina avbetalningar. Deras livskvalitet försämras. Jag anser att EU främst ska investera i människorna under den pågående ekonomiska och finansiella krisen. De europeiska företagens välbefinnande skapas av arbetstagarna. Därför anser jag att vår främsta plikt just nu är att stödja dem.

Jag tycker att det är av största vikt att man vid toppmötet om sysselsättningen, som genomförs i Prag den 7 maj, snabbt kommer fram till specifika lösningar som kan stoppa den oroväckande ökningen av arbetslösheten. Jag passar härmed på att uppmana Europeiska rådet att vid sitt möte i juni prioritera bevarandet av jobben och att hitta lösningar som minskar arbetslösheten i Europeiska unionen.

Thomas Wise (NI). – (EN) Herr talman! I dag är det den 4 maj och detta kommer att vara mitt sista anförande här. För 30 år sedan i dag valdes Margaret Thatcher till premiärminister och hon stod inför liknande problem från socialistiskt håll som de problem vi möter i dag. Förlamande skulder, ökande arbetslöshet och allmän oro.

Hon insåg att lösningen var en liten offentlig förvaltning, individuella friheter och nationellt självbestämmande. I dag inför EU en stor offentlig förvaltning, ökad central kontroll och urholkning av nationalstaten. Jag minns också att hon sa "nej, nej, nej", ord som EU struntar i eller inte förstår.

Hon fortsatte med att hålla det nu berömda talet i Brygge, som utlöste en opposition mot projektet. EU är ett 50 år gammalt försök till svar på ett 200 år gammalt problem. Men om EU var svaret, måste frågan ha varit väldigt dum. Och apropå valet den 4 juni, som de säger i Star Wars, "may the fourth be with you".

Talmannen. – (EN) Tillåt mig att komma med den här kommentaren: Jag anser att hon var, och är, en mycket betydande dam. Hon var en premiärminister som höll med om att lagstiftning om den inre marknaden skulle kunna ske genom majoritetsomröstning. Margaret Thatcher samtyckte alltså till majoritetsomröstning i rådet. Det var ett mycket bra beslut.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Herr talman! För två veckor sedan stod jag här, precis som nu, och beskrev utvidgningen av EU som en framgång. Gamla och nya medlemsstater hade ömsesidig nytta av varandra i vad man brukar kalla en "vinn-vinn-situation". Men i dag vill jag säga att när vi nu befinner oss mitt i en ekonomisk kris måste den politiska eliten föregå med gott exempel och uppträda återhållsamt.

I Tyskland har tak för chefslöner införts i företag som uppbär statligt stöd. I Förenta staterna har president Barack Obama vidtagit liknande åtgärder, och i Ungern har regeringen skurit ned ministerlönerna med 15 procent.

Herr talman! Det vore bra om även Europeiska kommissionen här föregick med gott exempel. Om kommissionsledamöterna, i en kris som denna, avstod från en del av sina väl tilltagna fallskärmar vore det faktiskt en kraftfull signal som kunde förbättra EU:s anseende och status och öka förtroendet för EU. Visst är det en symbolhandling, men den visar ändå unionsmedborgarna att EU:s ledarskikt under den ekonomiska krisen också kan tänka sig att göra uppoffringar och visa solidaritet med dem som inte har det lika bra ställt.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Republiken Kina, bättre känd som Taiwan, har slutligen uppnått sitt befogade mål att kunna vara med i Världshälsoförsamlingen som observatör. Folkrepubliken Kina har konsekvent stoppat detta sedan 1971, när den ersatte Taiwan i Förenta nationerna.

Som läkare anser jag bestämt att folkhälsofrågor aldrig bör blandas in i internationella förbindelser, och Europaparlamentet har hedersamt nog konsekvent avvisat Pekings småsinta politik för att stoppa Taiwans försök att närvara vid Världshälsoförsamlingens möten.

Jag gratulerar Taiwans president Ma Ying-Jeou till hans nya lyckade politik för ett närmande mellan Peking och Taipei. Till sist har folkrepubliken Kina insett dårskapen i sitt översitteri gentemot sin granne.

Jag ser också fram emot bättre förbindelser mellan de båda regeringarna. Det är en situation som alla inblandade vinner på och som särskilt bidrar till god hälsa för de hårt arbetande taiwaneserna.

Marco Pannella (ALDE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! På ett mer personligt plan vill jag bara upprepa att jag de senaste 30 åren alltid blivit omvald till parlamentet, tvärt emot vad ni hävdar. Med undantag för detta har ni i och för sig uppträtt konsekvent under hela mandatperioden. Det som hände var att jag överlät min plats till bland andra Olivier Dupuis, som har tjänstgjort här i kammaren och i andra sammanhang. Detta var helt i linje med radikala partiets anda, och jag hade förvarnat väljarna. Ert påstående är därför felaktigt, och jag vill upprepa att jag har blivit omvald varje gång i 30 år.

Herr talman! Ni har ju varit här ända sedan Otto von Habsburg och Altiero Spinelli uppmuntrade parlamentet att på allvar stå emot rådets krav genom att vägra att utfärda yttranden. Tyvärr har vi båda fått uppleva hur parlamentet den här gången har nöjt sig med rollen som "taxiparlament", när det kommer krav – ni har själv ställt sådana – på att vi ska hålla oss till icke-parlamentariska tidsfrister som hänger ihop med det misslyckade Lissabonprojektet.

Talmannen. – Tack ska ni ha, herr Pannella. Det ni säger strider inte emot vad jag har sagt. Jag kan konstatera att ni var borta från Europaparlamentet under åren 1996 till 1999. Att ni blev omvald, som ni själv säger, strider inte mot mitt påstående. Låt mig uttryckligen försäkra er att jag respekterar er för era insatser och för ert arbete i Europaparlamentet.

Neena Gill (PSE). - (EN) Herr talman! Jag tar till orda för att uttrycka min oro över att tusentals oskyldiga civila har drivits på flykt i sitt eget hemland av talibanerna i Swatdalen. Vi har alla hört berättas om hur talibanerna misshandlar kvinnor. I de nyheter som kommit från dalen under de senaste månaderna rapporteras det emellertid om stängda frisersalonger, musikförbud och inaktiverade mottagare för satellit-tv. Även bankrån och plundring under vapenhot av hem eller kvinnors smycken är vanligt förekommande, särskilt för dem som på olika sätt motsätter sig talibanerna. Införandet av sharialagarna i Swatdalen har också lett till att alla icke-muslimer som bor i dalen måste betala *jizya*, en uråldrig form av skatt, och jag har hört att de sikher som lever i området kidnappades eller hotades tills de gick med på att betala. Som den ende sikhiske parlamentsledamoten har jag kontaktats av många väljare som är mycket upprörda över vad som händer i Swatdalen – människor som har bott där under 60 år diskrimineras på detta sätt.

Parlamentet har en stolt historia och en imponerande meritlista när det gäller kampen mot dessa former av kränkningar av de mänskliga rättigheterna och att fördöma dem som genomför sådana hotfulla handlingar. Uttalanden räcker dock inte utan vi måste också efterlysa konkreta åtgärder från kommissionens sida för att se till att vi har en strategi för att ta itu med talibanerna och deras ökande inflytande i regionen. Talibanerna är det verkliga hotet mot alla värderingar som vi värnar om, mänskliga rättigheter, jämlikhet och demokrati. Jag uppmanar er att skriva till kommissionsledamoten och be honom vidta åtgärder.

Talmannen. – Tack, fru Gill. Detta blir sista gången som anförandena på en minut äger rum med mig som ordförande. Jag har alltid gjort mitt bästa för att så många som möjligt ska få ordet. Eftersom möjligheten att hålla anföranden är ett av parlamentsledamöternas privilegier, har vi ofta hunnit gå igenom hela listan –

precis som fallet faktiskt är i kväll. Måndagskvällarna brukar alltid vara bra tillfällen till detta. Ni ska alltså ha tack för vad ni berättat för oss.

Denna punkt är därmed avslutad.

15. Influensaepidemin (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett uttalande av kommissionen om influensaepidemin.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Tack för möjligheten att tala till parlamentet, under mandatperiodens sista vecka, om den globala spridningen av influensavirus A av subtyp H1N1. Låt mig först informera er om det aktuella läget och sedan om vad EU har gjort för att hantera krisen.

I den senaste rapporten från Europeiska centrumet för förebyggande och kontroll av sjukdomar (ECDC) uppges att det för närvarande finns 94 bekräftade fall av influensa A (H1N1) inom EU och Efta och 20 misstänkta fall. De flesta av dessa personer har besökt drabbade områden utanför Europa, men inte alla. Åtta fall av spridning mellan människor har rapporterats, i ett fall till en sjukvårdsanställd.

Vi kan dock vara glada över att ingen av de patienter som infekterats med detta virus i EU ännu har avlidit. I över en vecka har vi observerat spridningen av infektioner i Mexiko, i USA, i Kanada, i EU-medlemsstater och i andra länder.

I Mexiko har effekten på offentliga och ekonomiska verksamheter ökat i allvarlig omfattning. Vi uppskattar och erkänner de mexikanska myndigheternas enorma insatser för att hindra spridningen av viruset och hjälpa de smittade.

EU-lagstiftningen om smittsamma sjukdomar kräver att medlemsstaterna rapporterar om sjukdomsutbrott och om vilka åtgärder de avser att vidta för att mildra dessa. ECDC håller i de övervakningsnätverk som följer antalet rapporterade fall. Därmed har vi en ganska korrekt bild inom hela EU av hur situationen utvecklar sig, som utgör en grund för att ansvarsfullt kunna fatta lämpliga och effektiva beslut om hur våra begränsade resurser bäst ska användas.

Den globala bilden av infektionen var allvarlig nog för att WHO den 29 april skulle besluta om att uppgradera sin pandemivarning till nivå 5 efter att överföring mellan människor hade skett i minst två regioner. Kommissionen har genomgående haft tät kontakt och ett nära samarbete med WHO.

Min administration arbetar hårt för att genomföra de åtgärder som ska vidtas i enlighet med gemenskapens beredskapsplan för influensapandemier, för att möta svårigheterna i samband med det aktuella utbrottet. Kommissionen lanserade sitt system för folkhälsoinsatser den 24 april och sedan dess har min administration ständigt arbetat med detta på operationell nivå.

Kommissionen har sedan lördagen den 25 april kallat till dagliga möten med medlemsstaternas nätverk för smittsamma sjukdomar och EU:s hälsosäkerhetskommitté. Vid dessa möten ser man över den epidemiologiska situationen och diskuterar och beslutar om åtgärder samt om lämpliga rättsakter.

Information till allmänheten om hur man ska hindra smittspridning och göra väl underbyggda val rörande resor har diskuterats för att alla medlemsstater ska ge ett samstämmigt budskap, grundat på vetenskapliga råd från ECDC och i samordning med WHO. Vi beslutade om att förlänga övervakningen av säsongsbunden influensa, som normalt skulle ha upphört vecka 20, för att upptäcka infektioner med detta nya influensavirus.

Kommissionen antog den 30 april en rättsligt bindande falldefinition på grundval av EU:s lagstiftning om smittsamma sjukdomar. Detta beslut offentliggjordes i EU:s officiella tidning den 1 maj.

Medicinska motåtgärder såsom antivirala medel och vacciner är kärnan i den offentliga hälso- och sjukvårdens svar på detta hot. Därför sammanträdde jag med europeiska tillverkare onsdagen den 29 april för att få den senaste informationen om vilka produkter som är under utveckling och om tidsgränserna för nya vacciner samt för att se om EU:s insatser kan påskynda leveranserna. Tillsammans med medlemsstaterna undersöker vi hur man optimalt kan utnyttja befintliga lager av antivirala medel, med användning av EU:s hälsosäkerhetskommittés samordningsmekanism.

Jag kan också informera parlamentet om att hälsosäkerhetskommittén sammanträdde den 30 april, efter min begäran till det tjeckiska ordförandeskapet, och antog några kraftfulla slutsatser där man upprepade behovet av ett samordnat svar på det nya influensahotet.

Rådet påminde om medlemsstaternas rättsliga skyldighet att samordna sin övervakning av och åtgärder mot hälsorisker och man enades om att inreserestriktioner till drabbade områden inte var en motiverad offentlig hälsoåtgärd. Emellertid enades rådet också om att god offentlig information är mycket viktig och att resenärer ska kunna göra upplysta val.

Kommissionen undersöker nu en färdplan för akut genomförande av de punkter som ingår i rådets slutsatser från den 30 april. Dessa kommer att inkludera utveckling av vaccin, vaccinationsstrategi, vägledning för bästa utnyttjande av förråd av vacciner och antivirala medel, skyddsåtgärder och förebyggande åtgärder samt meddelanden och information till allmänheten.

Det är tydligt att det finns fördelar med vårt ekonomiskt och socialt integrerade EU. Med dessa fördelar följer dock ett ansvar. Det innebär att vi måste samarbeta för att endast vidta sådana åtgärder som är faktamässigt motiverade. Det är avgörande om vi ska undvika att en hälsokris också blir en ekonomisk kris. Men vi bör inte fokusera onödigt mycket på de negativa aspekterna av dessa händelser. Tack vare förberedelserna under kommissionens ledning efter fågelinfluensan för några år sedan, har EU inrättat system för att ha ett gemensamt och effektivt svar på detta hot.

Eftersom valet till Europaparlamentet närmar sig debatterade parlamentet nyligen frågan vad EU egentligen betyder för medborgarna. I dessa svåra tider menar jag att vi kan se vissa saker tydligare. EU innebär solidaritet genom att vi tillsammans möter detta hot. Det innebär samarbete och att dela information, expertkunskaper och kapacitet så att vi kan agera tillsammans på grundval av bästa tillgängliga kunskap. Det innebär innovation, med EU-finansierad forskning som bidrar till att man så snabbt som möjligt kan börja producera ett vaccin. Det innebär förmåga, genom de EU-institutioner som möjliggör för alla medlemsstater att svara omedelbart och effektivt på en gemensam kris. Detta är vad EU ger medborgarna.

Det stämmer att situationen är allvarlig men vi är bättre förberedda än någonsin på att möta detta hot. Och efter att ha sett beslutsamheten hos EU:s hälsoministrar förra veckan – och alla 27 var där – är jag övertygad om att vi kan svara på hotet under de kommande veckorna.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Antonios Trakatellis, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Först och främst vill jag tacka för all information som ni har försett oss med. Den var omfattande, och jag välkomnar de åtgärder som ni vidtagit. Jag vill fästa er uppmärksamhet på tre grundläggande frågor, som ni också tog upp och som jag anser att vi behöver lösa för att kunna möta en hotande pandemi.

Den första punkten är de planer som finns och som rådet, Europeiska kommissionen och parlamentet redan har behandlat i samband med fågelinfluensan. Vi är därför faktiskt utrustade med riktigt bra planer, även om specialiserade forskare har invänt mot vissa förbiseenden. Jag undrar därför om planerna är klara, om medlemsstaterna har antagit dem och om planerna är i ett sådant skick att de kan börja tillämpas. Kedjans svagaste länk är ju här mycket betydelsefull. Slutligen handlar det också om den samordning som ni nämnde. Det gläder mig att ni är beredd att arbeta med hela den här influensahistorien tillsammans med Europeiskt centrum för förebyggande och kontroll av sjukdomar.

Den andra punkt som jag vill ta upp är antivirala läkemedel. Det har införts en skyldighet för medlemsstaterna att ha tillräckliga beredskapslager. De antivirala läkemedlen är givetvis avsedda för förebyggande åtgärder, även om de ju används även vid behandling. Här behövs det riktlinjer, eftersom läkemedlen ju inte ska användas godtyckligt utan på ett ändamålsenligt sätt.

Den tredje punkt som jag vill ta upp är att det vore bra om vi kunde finna ett vaccin mot den nya influensan. Ett sådant vaccin är enormt viktigt. Med dagens teknik tror jag att företagen kan ha ett vaccin klart om tre till fyra månader. Jag vill uppmana er att sätta press på aktörerna här, så att de verkligen anstränger sig att ta fram ett nytt vaccin. Detta vaccin tillsammans med vaccinet mot säsongsinfluensa, för vilken ni ju helt riktigt har förlängt säsongen för att kunna bekämpa, av kända vetenskapliga skäl, vore det bästa sättet att förhindra en eventuell pandemisk influensa.

Jules Maaten, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Den pandemiska influensan verkar inte vara så farlig som man först trodde. Än en gång har vi haft tur, precis som med sars-smittan. Men det är inte beslutsfattarnas förtjänst. När influensahotet blev känt i helgen enades de om att genomföra sina akuta överläggningar på torsdagen. Det känns som en helt ny definition av ordet "akut". Sedan rann det mesta ut i sanden. Hur går det i ett riktigt allvarligt krisläge?

Hur går det om "den stora influensan" kommer, den som kan kräva åtta till tio miljoner människors liv? Världshälsoorganisationen är övertygad om att den är på väg. Ministrarna träffades för att utbyta information, och de gjorde upp planer. Men vad var det för kvalitet på planerna och informationsutbytet? Vilka åtgärder har vidtagits, och samordnas dessa egentligen? Får kommissionen den information som den behöver? Jag tvivlar på det. Se till exempel på de antivirala läkemedlen. Vilka länder har sådana och vilka har inte? Och är ministrarna nu, långt om länge, beredda att inrätta ett europeiskt katastroflager?

Jag är inte så säker på att det franska förslaget att utfärda startförbud för alla flygplan till Mexiko var så bra, men rådets beslut att alla ska få bestämma själva om de ska göra detta eller ej är naturligtvis vansinnigt. Om ett land fattar sådana beslut medan ett annat inte gör det, och vi har öppna gränser – vad gör det i så fall för nytta? Medlemsstaterna borde ha beslutat gemensamt. Den enda lösningen här är att ge kommissionen befogenhet att vidta åtgärder i katastrofsituationer. Rådet ska kunna beordra er, fru kommissionsledamot, att inom 24 timmar vidta förebyggande åtgärder inom områden som karantän, desinfektionsåtgärder på flygplatser och reserestriktioner.

Jag menar inte att allting är kommissionens fel. Ni och era tjänstemän har handlat korrekt, fru kommissionsledamot. Men var fanns rådet någonstans? Vi ser oss omkring på det dammiga torget i Mexiko, enligt talesättet. Där i solen, vid den lilla stationen, sitter rådet. Vi springer dit och vrålar "influenza, influenza!". Rådet lyfter sävligt på sin sombrero, svarar "*mañana, mañana*" och återgår till sin siesta. Med ett sådant råd får man inte mycket gjort.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill ansluta mig till dem som tackade er, fru kommissionsledamot, för den utförliga information som ni har gett oss. Men jag håller ändå med Antonios Trakatellis och Jules Maaten. Vi genomförde en omfattande debatt här i kammaren i juni 2006. Vi antog en resolution som vi slet hårt med i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedels säkerhet. Jag har tittat på resolutionen igen, och precis som Antonios Trakatellis måste jag säga att jag fruktar att de nuvarande metoderna är behäftade med många luckor och svagheter.

På den tiden rekommenderade vi starkt ett utbyte av information och ett av kommissionen samordnat konstruktivt samarbete mellan medlemsstaterna, och likaledes ett konstruktivt samarbete med Europeiskt centrum för förebyggande och kontroll av sjukdomar. Jules Maaten har med stort eftertryck påpekat att vem som helst som har ögonen med sig och granskar det hela kommer att hitta åtskilliga luckor, och se att saker och ting utvecklas i en erbarmligt långsam takt.

När det gäller lagren av antivirala läkemedel berättade ni själv för oss för några dagar sedan att lagren räcker till för 16 procent av invånarna, trots att vi kräver 30 procent. Saker och ting är mycket bristfälliga, i synnerhet vad beträffar informationsutbytet om virusets beskaffenhet. Informationsutbytet är avgörande, eftersom vi inte kan utveckla vacciner utan att veta vilken typ av virus vi har att göra med.

Forskare som jag varit i kontakt med de senaste dagarna säger att de vare sig har eller får tillgång till någon information alls. Informationen om virusets beskaffenhet är konfidentiell och sekretessbelagd. Det finns en uppsjö av forskningsinstitut, men vi klarar ändå inte av att göra det som behövs. Det här måste åtgärdas på något sätt. Det är inte acceptabelt, hotet är alldeles för allvarligt.

Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Herr talman! När vi nu talar om hotet från influensaviruset vill jag citera några inlägg från internetanvändare, som reagerat på den mediapanik som Världshälsoorganisationen förvärrar med sina uttalanden. De skriver att mediahysterin beror på att man vill göra sig av med lager av vacciner och det verkningslösa läkemedlet Tamiflu, som värmer läkemedelstillverkarnas lagerhyllor – att detta är ett försök att avleda uppmärksamheten från den globala krisen.

Dessa reaktioner i samhället visar inte bara hur utbredd misstron mot myndigheterna är, utan kan också få människor att i framtiden blunda för ett verkligt pandemihot. Jag tycker att det vore klokt att observera sjukdomsfallen under lite längre tid, och att noggrant analysera viruset och dess smittsamhet innan man går ut med information om den eventuella risken för en pandemisk influensa eller för någon annan sjukdom. På så vis skulle vi, genom att låta bli att gå ut med ofullständig information, förhindra panik och åtgärder som den grisslakt som pågår just nu.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Fru kommissionsledamot! Även jag tackar er för att ni reagerat så aktivt och snabbt i det här sammanhanget. Globaliseringen och de strida strömmarna av turister, resenärer och vanliga människor gör att det inte finns någon plats i världen där sjukdomen inte kan uppträda. Det framgår redan av de fall som förekommit så långt från Mexiko som i Nya Zeeland, Australien, Europa och Afrika.

Det är medlemsstaterna som beslutar om hälso- och sjukvården, men infektionssjukdomar känner inga gränser. De tvingar oss att handla gemensamt. Ingen lösning kan bygga på åtgärder i ett enskilt land. Tiden är inne att handla solidariskt. Slovakien står väl förberett även om influensainfektionerna växer till en större epidemi, vilket kanske beror på den tidigare fågelinfluensan. Vårt land har 700 000 doser Tamiflu i lager till 5 miljoner invånare, och jag får säga att det kanske också är det tidigare hotet från fågelinfluensan som gör att befolkningen utan tvekan har en god beredskap.

Vid en epidemi är det mycket viktigt att hålla allmänheten underrättad, eftersom informationsbrist främjar ryktesspridning. Det kan vi se i ett antal länder i Afrika, exempelvis Egypten, där det nuvarande influensahotet tillsammans med tron att grisar sprider smittan har utlöst en slakt av 300 000–400 000 grisar. Kanske borde vi i det här fallet visa vår solidaritet på andra sätt, eftersom resebyråerna tidigare sålde semesterresor till dessa länder medan folk i dag reser dit bara om de måste. Vi har ju tillgång till Eurolat, och borde överväga att stödja Mexiko. Där bedöms smittan minska landets BNP med 4-5 procent från dagens nivåer.

Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE). - (ES) Herr talman! Jag vill påpeka att vi måste skicka ut realistiska signaler till medborgarna, vilket kommissionsledamoten har försökt göra.

Forskarna är mycket bättre förberedda inför denna pandemi än de var för fyra år sedan. Det framgår av att den har krävt så få dödsoffer. Vi vet betydligt mer i dag om fågelinfluensa och human influensa och om hur svininfluensan sprids. Vi vet betydligt mer om hur problemen kan lösas, och jag anser därför, i likhet med Antonios Trakatellis, att vi bör förlita oss på forskningen, stödja den och kräva en starkt ökad forskningsinsats på vaccinområdet.

Vi vet också att samhället är mycket bättre förberett än för någon tid sedan. Det beror på att vi har samlat mycket erfarenhet och gjort stora organisatoriska ansträngningar i många länder, särskilt i Europa, för att förebygga ytterligare spridning, bygga upp läkemedelslagren och ge våra medborgare en heltäckande vård.

Jag oroar mig ändå för att medborgarna kan få otillräcklig information. Vi kan konstatera att 90 procent, eller rentav ännu fler, av alla tidningsartiklar hävdar att infektionstakten minskar. Det skrivs inte många rader om botemedel eller om hur medborgarna bör agera.

Jag anser att det krävs betydligt mer information. Jag tycker också att vi behöver göra en kraftfullare politisk insats gentemot våra medborgare. Det är till exempel slående att inte en enda ledamot från den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har infunnit sig till debatten. Deras bänkar står tomma och ingen har begärt ordet för att förklara varför. Detta är ändå en gemensam fråga för partierna, som berör samtliga regeringar.

Jag vill också betona att vi, som föregående talare sa, kan ge tredjeländer en hjälpande hand. Vi behöver stödja alla länder som inte har förutsättningar, medel eller förmåga att hjälpa alla sina invånare.

Det behövs handling i Europa, i solidaritetens och kommunikationens tecken..

Françoise Grossetête (PPE-DE). - (FR) Herr talman! Jag vänder mig direkt till kommissionsledamoten för att uttrycka min oro. Virusets utveckling tycks ha avstannat i Mexiko, Europa och så vidare. Senast i dag hörde jag någon på radio säga att vi kan ha gått för långt, att vi i onödan har utlöst oro hos våra medborgare.

Men, fru kommissionsledamot, det som oroar mig är inte vad som händer nu, utan hur det går i oktober när vintern närmar sig. Det är välkänt att virus inte trivs i värme. Faran är därför liten för närvarande, men den återvänder framåt vintern, i oktober eller november.

Fru kommissionsledamot! Vi vill följaktligen veta exakt vilka åtgärder ni vidtar för att vi ska vara fullständigt förberedda att bekämpa viruset, som förmodligen förändras och muterar fram till dess. Det heter att vi behöver tillverka vacciner. Men är det så säkert de vacciner som utvecklas kan användas för alla influensapatienter?

Så långt de frågor som jag grubblar över. Det är den kommande vintern som oroar mig. Det är därför nödvändigt att informera och att förklara för våra medborgare att de, vad som än händer, inte får sänka garderna utan måste vara på alerten även i fortsättningen. Fru kommissionsledamot, kan man inte tänka sig att ni skickar ut någon sorts liten broschyr till medborgarna, som hjälper dem att uppträda förståndigt?

Paul Rübzig (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag är intresserad av att få veta om det finns någon statistik om ansiktsskydd. Hur många finns att tillgå i Europa? Hur många kan vi tillverka om en sjukdom av det här slaget blir epidemisk? Samma sak gäller förstås på läkemedelssidan. Finns det någon

sammanställning över hur mycket läkemedel vi för närvarande har på lager i Europa, och hur mycket vi kan tillverka vid en epidemi? Tror ni att det går att informera läkare på alla Europeiska unionens 23 språk, så att de får snabb och ändamålsenlig information?

Adamos Adamou (GUE/NGL). - (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Låt mig först tacka för er brett anlagda och utförliga föredragning. Jag var föredragande i Europaparlamentet om förberedelserna inför fågelinfluensan i de 27 medlemsstaterna. Tillsammans med kommissionsledamotens tjänstemän konstaterade vi då att vissa länder ligger efter jämfört med andra, främst vad lagringen av antivirala läkemedel beträffar. Jag undrar om detta fortfarande är fallet i dag eller om förhållandet har ändrats, vilket skulle tyda på att medlemsstaterna nu är bättre förberedda.

Jag vill också uppmana er att vidta åtgärder med anledning av populärpressen och de inofficiella rykten som florerar i hela Europeiska unionen och som sprider panik bland medborgarna. Även detta är, anser jag, en fråga för medlemsstaterna., men era tjänstemän kanske kan utfärda en rekommendation om saken.

Horst Schnellhardt (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Tack för att ni kommit hit, och för att ni gjorde det så snabbt. Om vi jämför läget nu med under fågelinfluensan är jag mycket nöjd med hur Europeiska unionen, Världshälsoorganisationen och även medlemsstaterna själva har reagerat, och det säger jag som en av parlamentets otåligare ledamöter.

Vissa ledamöter hävdar att informationen är bristfällig. Jag tycker att jag i Tyskland har fått veta tillräckligt om hur jag bör agera. Jag vill inte heller ständigt pracka på EU ansvaret för allting. Informationen i det här sammanhanget är medlemsstaternas sak. Vi bör nu passa på att påminna dem om att de måste ta sitt informationsansvar. Vid flera tillfällen har jag hört att det finns vissa brister, särskilt vad lagringen av vacciner beträffar. Jag undrar om detta verkligen stämmer och om medlemsstaterna faktiskt inte vill dela med sig av sina vacciner, om deras lager enbart är avsedda att användas på deras eget territorium, eller om de har gått med på att dela med sig av sina vacciner. I så fall kommer vi att veta lika mycket som kommissionen gör nu. Jag vill uttrycka min uppskattning för ert snabba och utmärkta arbete. Gratulerar!

Talmannen. - "Catch-the-eye-perioden" är därmed avslutad.

Innan jag ger ordet till kommissionsledamoten, ansluter jag mig till alla som tackat henne för inledningsanförandet. Jag vill också tacka henne på förhand för den information som hon strax ska ge oss om denna ytterst angelägna och aktuella fråga. Detta visar att såväl Europeiska unionen som medlemsstaterna tar itu med situationen på ett mycket positivt sätt, och så nära medborgarna som möjligt.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Jag tackar ledamöterna för deras bidrag. Det är mycket viktigt för mig att få höra er synpunkter i denna mycket viktiga fråga.

Låt mig till att börja med försäkra er om att alla strukturer som vi har inrättat för att möta alla hälsohot av denna omfattning har fungerat väl och att vi har utnyttjat alla verktyg som står till vårt förfogande.

Som jag sa i mitt inledande uttalande har vi sedan den 25 april 2009 haft nära daglig kontakt med alla medlemsstater och vi har blivit övertygade om att de direktiv som vi har gett dem har införts och fungerar. Mot bakgrund av erfarenheten av den aktuella krisen uppdaterar vi dock ständigt våra strukturer och verktyg, vilket är rimligt eftersom det bara är i en verklig krissituation som vi kan se de strukturella bristerna.

Många talare har nämnt antivirala medel och frågan om lagren är tillräckliga. Som ni vet diskuterade min företrädare problemet med lagring på EU-basis med hälsoministrarna, men tyvärr ville inte ministrarna att EU skulle ta över denna samordning. Vi diskuterade samma problem förra året i Angers under det franska ordförandeskapet. Än en gång insisterade hälsoministrarna på att varje medlemsstat skulle vara fri att själv välja hur stora lager man ska ha. Vi vet att det finns stora skillnader mellan lagren från en stat till en annan och vi är bekymrade över detta.

Med tanke på de slutsatser som nåddes av hälsoministrarna den 30 april 2009 beslutade vi emellertid att kommissionen skulle ha ett nära samarbete med medlemsstaterna, och att vi, ifall en medlemsstat behöver stöd, i solidarisk anda ska begära stöd och försöka samordna medlemsstaternas behov.

När det gäller det nya vaccinet hade jag som sagt ett möte med industrin och vi hade en lång diskussion om behovet av både antivirala medel och det nya vaccinet. Den 11 maj 2009 ska vi förhoppningsvis ha lagrade virusstammar att ge till industrin så att den kan påbörja produktionen av det nya vaccinet. Jag kan inte säga när detta kommer att vara färdigt, eftersom det beror på hur effektiva dessa virusstammar är, men vi bedömer att det kommer att ta mellan 8 och 12 veckor.

Som svar på Françoise Grossetêtes fråga, håller jag helt med henne om att vi måste vara alerta för att kunna möta de behov som kan uppstå, inte minst efter sommaren, och i och med framtagandet av det nya vaccinet hoppas jag att vi ska kunna möta folkets behov.

Jag vill ändå upprepa att situationen är allvarlig men vi ska inte drabbas av panik. Jag håller med Adamos Adamou om att alla bör vara så förnuftiga och realistiska som möjligt i denna situation. Att drabbas av panik hjälper inte någon.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

16. Likabehandling av kvinnor och män med egen rörelse - Gravida arbetstagare (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om:

- betänkandet av Astrid Lulling, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om tillämpning av principen om likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare och om upphävande av direktiv 86/613/EEG [KOM(2008)0636 – C6-0341/2008 – 2008/0192(COD)] (A6-0258/2009), och

- betänkandet av Edite Estrela, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 92/85/EEG om åtgärder för att förbättra säkerhet och hälsa på arbetsplatsen för arbetstagare som är gravida, nyligen har fött barn eller ammar [KOM(2008)0637 – C6-0340/2008 – 2008/0193(COD)] (A6-0267/2009).

Astrid Lulling, föredragande. – (FR) Herr talman! 22 år har gått sedan vi röstade om en text som redan på sin tid syftade till att åstadkomma jämställdhet mellan kvinnor och män som är egenföretagare, inklusive deras medhjälpande makar. Nu har kommissionen äntligen lagt fram ett nytt förslag som ska ersätta den tandlösa och urvattnade texten från 1986. Men den här gången har texten utformats på en mer solid rättslig grund.

Jag vill först ta upp en stor förbättring, nämligen att ingen medlemsstat längre får förbjuda makar eller personer som likställs med makar att starta ett bolag tillsammans. Härigenom förbättrar vi starkt villkoren för medhjälpande makar, dessa miljontals osynliga arbetare i jordbruket, hantverket, handeln, små och medelstora företag, och för alla fria yrkesutövare. Deras öde har bekymrat Europaparlamentet ända sedan 1990-talet.

Kommissionens förslag brister tyvärr fortfarande på en avgörande punkt, nämligen socialförsäkringsskyddet för medhjälpande makar och personer som likställs med makar. Det har visat sig att det stora flertalet medhjälpande makar avstår från att ansluta sig till ett socialförsäkringssystem om ansökan är frivillig. Dessa människor inser inte att de mister alla sina sociala förmåner, i synnerhet pensionsförmåner, om de skiljer sig – och i många fall har de då varit gifta och arbetat i familjeföretaget i över 20 år.

Vi vill också behålla den gamla bestämmelsen om erkännande av den medhjälpande makens eller makans arbete, så att det finns en möjlighet till ersättning. Det gäller framför allt vid skilsmässor, då medhjälpande makar kan befinna sig i ett utsatt läge efter att i årtal ha arbetat i familjeföretaget.

Vad skyddet av gravida kvinnor och mödrar beträffar har vi hittat en lösning som lämpar sig för kvinnliga egenföretagares och medhjälpande makars situation. De behöver få rätt att vara mammalediga i den utsträckning de önskar, så länge den sammanlagda tiden inte är längre än vad som sägs i direktivet om kvinnor i arbetslivet.

Dessa ändringsförslag är i våra ögon de viktigaste för att förhindra att vi går ut med ytterligare ett urvattnat direktiv, som inte skulle garantera likabehandling av män och kvinnor på det här området.

Vi har fått veta att Luigi Cocilovo, för Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa, har lagt fram ett dussin ändringsförslag som har att göra med definitionen av medhjälpande makar och personer som likställs med makar. Det tyckte jag var lite oväntat, eftersom vi i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män – det vill säga samtliga grupper – har kommit överens om att behålla definitionerna i kommissionens förslag. De är rättsligt oantastliga, kan godtas av alla och går ut på att begreppet medhjälpande makar även ska omfatta personer som likställs med makar till egenföretagare som erkänns i nationell lagstiftning.

Definitionen är tydlig och exakt. Varför lägger man fram vaga och rättsligt tveksamma ändringsförslag? Jag uppmanar ALDE-gruppen att dra tillbaka sina ändringsförslag. Jag utgår ifrån att gruppens skuggföredragande och Luigi Cocilovi har missförstått varandra, och jag undersöker det här just nu.

Utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män har tyvärr godkänt ett annat betänkande med 74 ändringsförslag. Flertalet förslag saknar direkt koppling till det ursprungliga mål som kommissionen presenterade i sitt förslag, alltså att stärka skyddet för gravida kvinnor och mödrar genom åtgärder som främjar hälsa och trygghet – dels för gravida arbetstagare, dels för arbetstagare som nyligen fött barn eller ammar.

Jag vill förtydliga att direktivet inte handlar om kvinnliga egenföretagare, kvinnliga medhjälpande makar eller personer som likställs med makar till egenföretagare. Deras särskilda situation ska utredas inom ramen för det nya direktivet om likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare. Vi ska sammanställa ett separat betänkande om detta.

(Talmannen avbröt talaren)

Edite Estrela, *föredragande*. – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig först och främst tacka följande personer: skuggföredragandena, föredragandena för yttrandena från utskottet för sysselsättning och sociala frågor respektive utskottet för rättsliga frågor, sekretariatet för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män och för Europaparlamentets socialdemokratiska grupp, arbetsmarknadens parter, frivilligorganisationerna, de experter som medverkade i de offentliga utfrågningarna i Bryssel och Lissabon, kommissionens och rådets företrädare samt mina assistenter. Jag tackar alla för deras stöd och förslag.

Förslagen i mitt betänkande har således vuxit fram ur ett omfattande samråd. Vi har genomfört många arbetsmöten med alla som vill att Europeiska unionen ska ha ett modernt direktiv om mammaledighet. Följande huvudmål har motiverat mina ändringsförslag: För det första behöver kvinnliga arbetstgares rättigheter stärkas under graviditeten, efter förlossningen och under amningsperioden. För det andra behöver vi skapa bättre möjligheter att förena arbetsliv med familje- och privatliv. För det tredje behöver vi skapa goda förutsättningar för europeer som vill skaffa barn, så att vi ökar födelsetalen.

Jag föreslår därför att uppsägningsskyddet förlängs till 12 månader, att skyldigheten att utföra natt- och övertidsarbete bortfaller om kvinnan så önskar, och att kvinnans arbetstid förkortas med två timmar per dag för amningspauser utan att hon går miste om några anställningsförmåner. Vårt mest banbrytande förslag, jämfört med Europeiska kommissionens förslag, handlar om pappaledigheten. Gemenskapsrätten måste främja en rättvisare ansvarsfördelning mellan kvinnor och män i privat- och familjelivet genom att upprätthålla principen om delad ledighet. Därigenom ökar vi barnens livskvalitet och välbefinnande. Papporna behöver ta sitt ansvar i familjelivet redan från barnets födelse eller adoption. Vi behöver också bekämpa de ekonomiska, sociala och kulturella fördomarna mot rätten till pappaledighet, och förändra synen på detta.

I länder som Sverige betraktas en man som inte är med och delar på föräldraledigheten som en dålig far av samhället. I de sydeuropeiska länderna är det däremot tvärtom: Trycket från arbetsgivare och arbetskamrater tvingar pappor att avstå från att ta ut ledighet som de har rätt till enligt lag. Därför föreslår jag att två veckors pappaledighet blir obligatorisk och icke överförbar, att oförminskad ersättning ska utgå och att ledigheten inte får medföra några nackdelar i arbetet. Det är ett bevisat faktum att första steget i riktning mot en grundläggande balans mellan familje- och yrkesliv är att män och kvinnor delar på ansvaret i familjen. Kvinnor har visserligen samma rätt till en yrkeskarriär som män, men de kan inte både utföra samma arbete som män utanför hemmet, och dessutom tre gånger så mycket arbete i hemmet.

Familjelivet är ett skäl till att det finns fler arbetslösa kvinnor än män. Vid anställningsintervjuer ställs dessutom ofta frågan om den sökande avser att gifta sig eller skaffa barn. Kvinnors privatliv nagelfars och om de visar en naturlig längtan efter att bli mammor läggs det dem till last. Moderskapet får inte ses som en belastning av arbetsgivarna, eller för ekonomin. Det gör tvärtom nytta för samhället genom att motverka de låga födelsetalen och föryngrå befolkningen, samtidigt som det gör vårt sociala trygghetssystem hållbart.

Vi kan därför inte finna oss i att kvinnor straffas för att de är mammor. Men verkligheten är den att de ofta stöter på karriärhinder, inte erhåller sedvanliga produktivetsbaserade bonusar eller vinstandelar och tvingas acceptera mindre avancerade arbetsuppgifter som inte är lika yrkesmässigt tillfredsställande. Denna situation måste vi förändra.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Herr talman, parlamentsledamöter! Jag vill börja med att tacka Edite Estrela och Astrid Lulling för deras betänkanden. Jag värdesätter deras arbete och att Europaparlamentet stöder kommissionens förslag, som utgör en del av det åtgärds paket som vi i höstas antog för att åstadkomma balans mellan arbets- och familjeliv.

Att åstadkomma balans mellan arbets-, familje- och privatlivet är, som ni vet, en prioriterad punkt i kommissionens plan för jämställdhet mellan kvinnor och män. Att främja åtgärder som inriktar sig på dessa områden är avgörande för att höja kvinnors status på arbetsmarknaden och kunna hantera problem som har att göra med förändrade familjestrukturer, befolkningens åldrande och främjandet av likabehandling av män och kvinnor. I det perspektivet tror jag att vi behöver förbättra lagstiftningen om mamma- och föräldraledighet. Det är på samma sätt avgörande att höja kvinnliga egenföretagares status.

Det är väldigt glädjande att vi har kommit så här långt med de två lagförslag som kommissionen lagt fram. Jag är också glad att arbetsmarknadens parter framgångsrikt har slutfört sina förhandlingar om föräldraledigheten. Jag hoppas att jag före sommaruppehållet kan lägga fram ett formellt förslag om att göra överenskommelsen bindande. Jag ska nu i korthet redogöra för vad kommissionen vill åstadkomma genom att ändra direktivet om mammaledighet, nämligen främja en god säkerhet och hälsa för mödrar, uppmuntra kvinnor att skaffa så många barn de önskar, och främja kvinnors deltagande på arbetsmarknaden. Kommissionens förslag har här som främsta mål att utöka mammaledigheten från 14 veckor till 18 veckor, att höja ersättningen vid mammaledighet så att kvinnor kan avbryta arbetet för att ta hand om sina barn under ekonomiskt trygga förhållanden, och att tillhandahålla den större flexibilitet som kvinnor behöver beträffande hur mammaledigheten ska utformas och vilka arbetsförhållanden som kvinnorna sedan återvänder till. Jag vet mycket väl hur svår avvägningen är mellan att öka skyddet och att göra dessa nya åtgärder ekonomiskt godtagbara för arbetsgivarna och medlemsstaterna.

Kommissionen välkomnar parlamentets många ändringsförslag. De bidrar till att höja kvaliteten hos förslaget och förtydliga det. Hit hör ändringsförslag 11 om den demografiska utvecklingen, ändringsförslag 25 om behovet av att förbättra möjligheterna att förena arbete med privat- och familjeliv, ändringsförslag 50 om att uppmuntra medlemsstaterna att vidta åtgärder för att möjliggöra deltidsarbete, ändringsförslag 35 om icke-obligatorisk mammaledighet före förlossningen, ändringsförslag 53 som förtydligar att mammalediga arbetstagare har rätt att komma i åtnjutande av alla eventuella lönehöjningar, samt ändringsförslag 56 om arbetstagares pensionsrättigheter. Kommissionen kan även tänka sig att godta ett antal ytterligare ändringsförslag, antingen principiellt eller i sin helhet.

Jag välkomnar också det ändringsförslag som i vissa lägen gör det möjligt att räkna föräldraledighet som mammaledighet. Genom en sådan bestämmelse beaktas att förhållandena i medlemsstaterna skiljer sig åt. Den skulle tillmötesgå behoven hos de nordiska länderna och andra medlemsstater som har välutvecklade system för ledighet av familjeskäl. Jag hoppas ändå att vi slipper en situation där omarbetningen av direktiv 92/85/EEG används för att införa olika punkter som hör hemma i andra sammanhang. Jag tycker att det skulle undergräva syftet med kommissionens förslag, som i första hand är att ge mödrar ett ökat skydd, och i andra hand att främja kvinnors deltagande på arbetsmarknaden.

Jag står helt och hållet bakom ert förslag att införa pappaledighet, men med tanke på vad jag nyss sa tror jag inte att det aktuella direktivet, som är inriktat på att skydda mödrar, är rätt verktyg för att nå detta mål. Kommissionen förkastar därför ändringsförslagen om pappaledighet, men tror ändå att denna fråga behöver behandlas i framtiden. Målet bör då vara att åstadkomma en slutgiltig överenskommelse om föräldraledighet mellan arbetsmarknadens parter.

Jag är också glad att parlamentet, i ändringsförslag 44, vill införa ledighet vid adoption av barn. Idén är ju vettig, men även här tror jag att en omarbetning av direktiv 92/85/EEG är fel sätt att hantera frågan på. Vi måste inse att en mamma som adopterar ett barn befinner sig i en annorlunda situation. Kommissionen anser dock att vi i ett senare skede, i synnerhet när vi tar upp föräldraledighet igen, bör återkomma både till denna fråga och till frågan om pappaledighet.

Kommissionen välkomnar förslaget om 20 veckors mammaledighet. Det överensstämmer väl med logiken i kommissionens eget förslag, som innebär att längre mammaledighet än 18 veckor ska kunna beviljas i vissa fall. Det är emellertid av största vikt att kunna visa hur förlängningen påverkar andra delar av kommissionens förslag. Vad amning beträffar skulle 18 veckors mammaledighet räcka för att ge kvinnor möjlighet att amma sina barn utan att behöva anpassa sina arbetstider. Under dessa omständigheter kan jag inte stödja införandet av en skyldighet enligt lag att anpassa ammande kvinnors arbetstider. Jag skulle i stället uppmana medlemsstaterna att överväga att vidta ytterligare åtgärder som gör det möjligt för kvinnor att fortsätta att amma efter att deras 18 veckors mammaledighet har löpt ut. Vad förmånerna under mammaledigheten

beträffar inför kommissionens förslag principen att full lön ska utgå. Många medlemsstater tillämpar faktiskt redan denna princip. Kommissionens förslag möjliggör också för medlemsstaterna att införa tak för dessa förmåner. Kommissionen stöder inte det ändringsförslag som parlamentet lagt fram om att full lön ska utgå under en viss period medan tak införs för resten av mammaledigheten, eftersom detta skulle avskräcka mödrar från att ta ut hela sin mammaledighet. Kommissionen kan därför inte rekommendera att dessa ändringsförslag godkänns.

Kommissionen anser också att vissa ändringsförslag urvattnar effekterna av förslaget, inför alltför många detaljer eller går utöver direktivets tillämpningsområde. Ett exempel på detta är ändringsförslag 30 om rätten att slippa nattarbete. Jag tycker att kvinnor som är gravida eller ammar när som helst bör kunna säga nej till nattarbete utan att förklara sig närmare. Samma sak gäller påföljdsfrågan. Här anser kommissionen att det är viktigt med en bestämmelse om att det inte får finnas några nationella övre gränser för ersättningen. EG-domstolen har fastställt denna princip, och kommissionen kan därför inte godta ändringsförslag 68.

Jag ska nu gå in på Astrid Lullings betänkande mer i detalj. För det första vill jag betona den stora vikt kommissionen fäster vid detta förslag. Det är faktiskt avgörande att förbättra likabehandlingen av kvinnor och män som är egenföretagare eftersom det är ett område där kvinnor är underrepresenterade – endast en av tre företagare inom EU är kvinna. Det är lika nödvändigt att skapa bättre förhållanden för medhjälpande makar. Vi kan inte finna oss i den nuvarande situationen, där människor som regelbundet deltar i familjeföretagets verksamheter är socialt skyddslösa.

Jag är glad att parlamentet och kommissionen i mångt och mycket har samma syn på den här frågan. Därför kan kommissionen, antingen i sin helhet eller principiellt, godta det stora flertalet av de ändringsförslag som föredraganden har lagt fram. Det gäller framför allt ändringsförslag 15, om kvinnliga egenföretagares rätt till mammaledighet, och ändringsförslag 18, som handlar om erkännande av medhjälpande makars arbete och syftar till att återinföra artikel 7 i direktiv 86/613/EEG. Det gäller också ett stort antal andra ändringsförslag som kommissionen kan godta i sin helhet eller principiellt. I allmänhet förtydligar ändringsförslagen kommissionens förslag och ökar därmed rättssäkerheten.

Jag vill ändå påpeka att kommissionen inte kan godta ändringsförslag 14 om socialt skydd för medhjälpande makar. Jag inser att detta är en viktig fråga för Europaparlamentet, men det finns vissa särskilda problem med just detta ändringsförslag. Först och främst är frivillighetsprincipen i kommissionens förslag ett klart framsteg jämfört med läget i dag. Enligt kommissionens förslag blir medlemsstaterna enligt lag skyldiga att, på begäran, tillhandahålla samma skyddsnivå till medhjälpande makar som till egenföretagare. Att i form av ett obligatorium tvinga in medhjälpande makar i socialförsäkringssystemet skulle få betydande finansiella följder. Under den nuvarande ekonomiska krisen borde vi göra vårt bästa för att näringslivet, och i synnerhet mindre familjeföretag, inte mot sin vilja belastas med ytterligare kostnader. Jag anser därför att medhjälpande makar bör få välja själva. Ändringsförslaget skulle för övrigt också göra det betydligt svårare att nå enighet med rådet.

Låt mig avslutningsvis säga att kommissionen skriftligt har meddelat parlamentet hur den ser på de olika ändringsförslag som avser dess två lagförslag. Kommissionens yttrande bifogas sammanträdesprotokollet.

Joel Hasse Ferreira, *suppleant för föredraganden för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (PT) Jamila Madeira har försökt sörja för verklig jämställdhet för gravida arbetstagare och andra kvinnor i fruktbar ålder när det gäller att få tillgång till och möjlighet att kvarstanna på arbetsmarknaden. Mina damer och herrar! Kvinnor tvingas ofta välja mellan yrkes- och familjeliv. Särskilt när det gäller moderskapet påverkar detta deras fysiska och mentala hälsa, och gör att de inte känner att något fattas i livet. Vi behöver därför införa ett system i linje med den europeiska sociala modellen, som inte försämrar kvinnors rättigheter och skydd. Vi hade gärna sett att föräldraledighet ingick inom denna ram, men det framgår ju att kommissionen ser annorlunda på den saken.

Fru kommissionsledamot! Alla som är borta från arbetet i 18 veckor behöver särskild utbildning när de återgår till sin arbetsplats för att kunna bibehålla de karriärmöjligheter de har rätt till och slippa att hamna på efterkälken i två avseenden i sitt yrkesliv. Vi behöver därför garantera skydd från uppsägning i 12 månader, så att man hinner organisera om sitt privatliv när man återvänder till arbetet, utbildningen och sina nya rutiner. Förlängningen från 6 till 12 månader är därför rent sunt förnuft. Det är absolut nödvändigt att samtliga medlemsstater lagstiftar om kvinnliga egenföretagares rättigheter, och därför sänder detta en tydlig politisk signal som vi uppmanar kommissionen att reagera på.

Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Anpassningen av arbetstiden efter förlossningen bör inte enbart omfatta kvinnor. Maken, partnern eller den andra föräldern borde också kunna

begära detta av sin arbetsgivare. Detta är ett mycket viktigt förslag som behöver övervakas av medlemsstaternas myndigheter. Avslutningsvis tror vi, mina damer och herrar, att detta är ett system som överensstämmer bättre med den europeiska sociala modell som är vårt ideal. Det här handlar inte bara om kvinnor, utan om hela samhället.

Luigi Cocilovo, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig redan inledningsvis spara tid genom att säga att jag i princip håller med om den beskrivning som getts av Astrid Lulling, som var föredragande för detta betänkande från det ansvariga utskottet.

Betänkandet handlar om "likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare". Utskottet för sysselsättning och sociala frågor har antagit ett antal ändringsförslag, som jag återigen har lagt fram för min grupp räknung. Jag tror att vissa går att dra tillbaka, eftersom de faktiskt sammanfaller med skrivningar som det ansvariga utskottet redan har antagit.

Vi insisterar också på ändringsförslag 14, som berör artikel 6. Vi anser nämligen att man försämrar skyddet, och öppnar för en utveckling som undergräver kommissionens mål, genom att göra sådant som är obligatoriskt för egenföretagaren frivilligt för en medhjälpande make eller maka, eller likställd person.

I övrigt tror jag att vi kommer att enas med Astrid Lulling om att man bör omnämna "stöd till personer som likställs med makar", och även makar i alla avsnitt av kommissionens text, i stället för att låta detta bli en tolkningsfråga. Men den detaljen är uppriktigt sagt mindre viktig än det huvudmål som vi alla har.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (PL) Herr talman! Syftet med 1986 års rådsdirektiv var att tillämpa principen om likabehandling av kvinnor och män som är egenföretagare, att ge medhjälpande makar en tydligt definierad yrkesstatus och att fastställa deras rättigheter och minimiskydd. Det förslag som kommissionen nu har lagt fram är fortfarande inte tillräckligt ambitiöst och innehåller inte särskilt många bindande lösningar.

Förslaget att garantera kvinnliga egenföretagares möjlighet att ta ut mammaledighet i som mest 14 veckor, inklusive två veckors obligatorisk ledighet, förtjänar stöd. Detta gäller även förslaget att medhjälpande makar ska omfattas av det sociala trygghetssystemet enligt samma villkor som egenföretagare.

Förslaget att göra anslutningen till de sociala trygghetssystemen frivillig för egenföretagare, och i synnerhet för medhjälpande makar, är däremot oroande. Det är inte en lösning som främjar likabehandlingen av kvinnor och män. Det vore därför lämpligt om det behöriga jämställdhetsorgan som övervakar de rättigheter som direktiven inför kontrollerar att direktivet tillämpas på rätt sätt.

Jag vill avslutningsvis gratulera båda föredragandena till att ha sammanställt ett så förträffligt betänkande.

Maria Petre, *för PPE-DE-gruppen*. – (RO) Jag vill först och främst tacka föredraganden, Edite Estrela, för hennes betänkande och för hennes stora engagemang.

Europa står inför ett reellt och allvarligt problem, som jag anser att förbättringen av direktiv 92/85/EEG löser. Jag syftar både på den åldrande befolkningen och på befolkningsminskningen som har stötts och blötts så länge. För oss i gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater är familjevårderna grundläggande. De motiverar definitivt att vi fastställer en politisk åtgärd för att hantera den här frågan. Vi välkomnar därför också den utveckling som direktivet om mammaledighet och mödrars hälsa står för.

Jag glädde mig åt att här i kammaren höra kommissionsledamot Vladimir Špidla uttala sitt stöd för en förlängd mammaledighet, vilket även vi i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män förespråkar. Jag tycker inte att det här har något att göra med att ge kvinnor tillgång till arbetsmarknaden på lika villkor. Vi är också alla väl medvetna om att det, enligt Världshälsoorganisationen och UNICEF, tar 24 veckor innan arbetsförmågan hos kvinnan är helt återställd efter förlossningen. Det är vetenskapligt belagt.

Jag anser att vi inte får tvinga unga kvinnor att välja mellan familjeliv och yrkeskarriär. Våra överläggningar här i dag om ändringen av direktivet blir faktiskt utgångspunkten för att uppnå denna balans mellan yrkesliv och familjeliv. Jag välkomnar att begreppet pappaledighet har införts, även om det inte behövs ännu, eftersom vi därigenom skickar en signal till unga familjer som förväntar sig något i den riktningen av oss europaparlamentariker.

För spädbarn är det livsviktigt att båda föräldrarna finns hemma under deras första veckor i livet, anser jag. Jag anser också att det är en del av livet att vara mamma eller pappa. Därför håller jag med dem som vill att frågan ska hanteras på det sätt som anstår den – inte som ett problem eller som något obekvämt. Som rumänsk parlamentsledamot och mamma till två barn, som tyvärr föddes under kommunistregimen i mitt land, kan jag försäkra er att det finns fler skäl till att jag stöder åtgärdsförslagen.

Lissy Gröner, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män har här gjort en viktig insats för att garantera ett socialt Europa. Jag tackar varmt de båda föredragandena Edite Estrela och Astrid Lulling.

Två aspekter betyder särskilt mycket för oss i Europaparlamentets socialdemokratiska grupp, och jag ska gå in på dem helt kort. För det första är det nödvändigt att även fäder omfattas av den strategiska ramen för att förbättra balansen mellan yrkesliv och familjeliv. Vi kräver inte, som kommissionen hävdar, 18 veckors ledighet för mödrar, eftersom flertalet länder i Europa, förutom Tyskland och Malta, redan har infört detta. Vi vill gå steget längre genom att införa två veckors pappaledighet.

Det är också viktigt för oss att homosexuella par får samma rättigheter i de båda direktiven. Det är viktigt när det gäller direktivet om medhjälpande makar, respektive den medhjälpande livskamraten när det gäller ogifta par. Jag vill påpeka att dessa skyddssystem behöver vara obligatoriska, eftersom vi annars öppnar för godtycke.

Jag återkommer än en gång till arbetsgivarsidans linje, som är att företagen nu under krisen inte klarar av att uppfylla direktivet om förlängd mammaledighet. Men detta kan helt enkelt inte stämma. Hos oss i Tyskland finansieras systemet genom löpande inbetalningar, och fungerar så att upp till 100 procent av kostnaderna kan återbetalas! Jag uppmanar därför den konservativa gruppen att visa lita empati och tillsammans med oss förbättra de arbetande mödrarnas rättsliga skydd.

Före Europavalet vill vi skicka en klar och entydig signal till medborgarna, och i synnerhet till alla föräldrar, om att krisen inte får oss att överge principen om ett socialt Europa, och att vi definitivt fortsätter att investera i människor, i framtida generationer och i en förändring av befolkningsstrukturen. Vad beträffar att lagstiftningen även ska omfatta pappor vill jag också uppmana kommissionsledamot Vladimir Špidla att tänka om, och att tillsammans med oss slå ett slag i rådet för att förbättra mammaledigheten och balansen mellan yrkesliv och familjeliv.

Claire Gibault, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag gratulerar och tackar Edite Estrela för hennes betänkande, som håller hög kvalitet.

Det är dags för kommissionen och parlamentet att ta upp den här frågan. Vi behöver snarast vidta åtgärder för att skydda gravida kvinnor och kvinnor som nyligen har fött barn eller ammar. Det är avgörande att vi ser till att deras rättigheter respekteras. I det avseendet är betänkandet välbalanserat. Det innehåller bestämmelser för nattarbete, uppsägningsskydd, sociala trygghetsförmåner och anställningsavtal, och för hur dessa rättigheter ska försvaras. Det gäller särskilt ersättningen vid mammaledighet.

Jag ställer dock inte upp på Edite Estrelas förslag om obligatorisk pappaledighet och om mammaledighetens längd. Att skaffa barn är onekligen fortfarande till nackdel för unga kvinnor i karriären. Vi får därför inte glömma bort mammornas återgång till arbetet, som är en mycket viktig aspekt.

Kvinnor får inte straffas för att de är mammalediga. Det är oundvikligt att en alltför lång mammaledighet försämrar kvinnors möjligheter till goda villkor när de ska återgå till arbetsmarknaden. Kommissionens förslag om 18 veckors mammaledighet, som åtföljs av andra verklighetsförankrade åtgärder, är därför utmärkt. Det beaktar såväl arbetstagarnas som arbetsgivarnas behov.

Om vi vill bekämpa diskriminering och försvara kvinnors rättigheter måste vi se till att kvinnor inte finner sig i att ge upp sina karriärsutsikter. Att göra det måste vara ett aktivt val av livsstil. Vi måste avslöja vilket hyckleri som döljer sig bakom föreställningen om valfrihet, eftersom situationen i stället ofta beror på löneskillnader mellan män och kvinnor och på otillräcklig barnomsorg.

Jag anser inte att pappaledighet hör hemma i det här direktivet. Om den måste behållas behöver den utformas på ett flexibla sätt. Att utskottet röstade igenom kompromissförslaget att minska pappaledigheten från fyra veckor till två är ett framsteg. Men varför ska det vara obligatoriskt med pappaledighet?

Jag håller med om att pappor har en roll att spela, men faderskapet får inte bli ett förgiftat nattvardsvin. Om vi vill att både mamman och pappan ska finnas till hands, vilket både de och spädbarnet mår bra av, behöver

vi slå vakt om valfriheten. Att det ska gå att förena yrkesarbete med familjeliv är själva hjärtat i den europeiska sociala modellen. En så stor kulturell förändring kan bara genomföras med valfriheten som utgångspunkt.

Ewa Tomaszewska, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Förslaget syftar till att utöka mammaledighetens minimilängd och innehåller också andra bestämmelser som gör det lättare att kombinera familjeliv med arbetsliv. Det är ett steg åt rätt håll. Vi stöder förslaget, men anser att det inte går tillräckligt långt.

Nu när Europas befolkningsstruktur rasar ihop är varje tänkbar form av stöd till familjerna värdefull. Småbarns, och särskilt spädbarns, kontakt med mamman stimulerar en sund utveckling av barnets känsloliv. Amningen betyder mycket för ett barns immunförsvar och fysiska hälsa. Den ändring som föreslås går dock inte långt nog. De enskilda medlemsstaterna bör följa subsidiaritetsprincipen och alltid försöka hitta bättre lösningar.

Jag vill också påpeka att det finns två problem. Den tid som kvinnor ägnar åt att ta hand om sina barn brukar inte räknas in alls, eller i alltför liten utsträckning, när deras ålderspensionsförmåner beräknas. Kvinnor och mödrar i familjer med många barn diskrimineras både på arbetsmarknaden och av pensionssystemet. Vi borde försöka införa en ersättning för att ta hand om sina barn.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Det gläder mig att frågor som rör jämställdhet mellan kvinnor och män och i synnerhet likabehandling mellan könen gradvis börjar få en mer framträdande plats i både samhället och politiken. De senaste veckornas debatter i samband med reformen av dessa två direktiv visar dock att det fortfarande återstår en hel del att göra i fråga om diskussioner och övertalning.

Jag håller med dem som hävdar att sann jämställdhet bara kan uppnås när vi har lyckats inrätta adekvata ramar som förhindrar diskriminering av kvinnor i samhället och på arbetsplatserna. Ramarna måste också göra det möjligt för, och till och med tvinga, männen att ta sitt ansvar på det privata planet och i hushållet.

Med detta i åtanke vill jag understryka att mammaledigheten i hela EU borde vara minst 24 veckor, som Världshälsoorganisationen och European Women's Lobby faktiskt kräver. Jag vill också framhålla behovet av brådskande åtgärder för gemensamt och lika ansvar inom parförhållanden, för delad arbetsbörda och delat ansvar för vården av barnen.

Věra Flasarová, för GUE/NGL-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar, Astrid Lulling har tagit på sig en svår men nödvändig uppgift. I de flesta EU-medlemsstaterna har vårdare och medhjälpare, särskilt äkta makar, inte någon rättslig status och deras insatser erkänns inte, trots att deras verksamhet motsvarar över 11 procent av egenföretagandet inom Europeiska unionen. Ett annat problem är avsaknaden av socialförsäkringar för dessa människor. Om dessa försäkringar fortsätter att vara frivilliga finns risken att många väljer att avstå från dem på grund av kostnaderna. Resultatet blir ofta situationer där människor som varit medhjälpare på detta sätt plötsligt, när partnern t.ex. lämnar dem eller dör, finner sig stå ensamma, utan försörjningsmöjligheter och utan rätt till sociala förmåner eller pension. Därför stöder jag förslaget att göra socialförsäkringen obligatorisk i alla Europeiska unionens länder. Jag vill dock tillägga att försäkringen ska vara en motiverande faktor för dessa människor och därför måste vara sådan att alla har råd med kostnaden.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Jag gratulerar Astrid Lulling och Edite Estrela till betänkandena, som jag är övertygad om de kommer att hjälpa många familjer genom att avskaffa diskrimineringen inom arbetslivet och på området för moderskapsstöd. Många kvinnor hjälper sina makar i deras företag och de nuvarande socialförsäkringssystemen ger dem inget skydd. Jag stöder ett system som ger makar som hjälper till i familjeföretag samma slags skydd som oberoende anställda.

Detta får naturligtvis inte innebära fiktivt arbete utan arbete som är en del företagets normala arbetsbörda. Den ersättning som ges för hjälpen ska också stå i proportion till det arbete som utförs. Jag håller med föredraganden om att vi, till skillnad från kommissionen, inte har stött frivillig registrering utan i stället den medhjälpande makens rätt att registreras i samma socialförsäkringssystem som oberoende anställda, för att kunna täcka kostnader för sjukdom, pension och invaliditet.

Det föreslagna direktivet är mycket viktigt för arbetet med att avskaffa diskriminering mot kvinnor som hjälper sina makar i deras företag och som inte får något moderskapsstöd eller någon ålderspension, vilket gör dem beroende och mycket sårbara. Sådana situationer uppstår särskilt ofta i de nya medlemsstaterna, där egenföretagarnas verksamhet fortfarande inte är ordentligt reglerad.

Edit Bauer (PPE-DE). – (HU) Familjen är ett grundläggande värde för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokraterna. Vi är naturligtvis alla medvetna om den pågående demografiska krisen. Även om det pratas mindre om den nuförtiden är dess konsekvenser minst lika allvarliga som den ekonomiska krisens.

Därför kräver arbetarskyddsreglerna kring mödrars rättigheter särskild uppmärksamhet. Det föreslagna direktivet har dock fått ett blandat mottagande hos såväl EU:s folk som Europaparlamentet.

Det är inte någon bra idé att utöka de arbetarskyddsregler som nu gäller enbart gravida kvinnor och ammande mödrar till att gälla även papporna, eftersom deras arbetarskyddssystem inte kräver förändringar till följd av att de har blivit pappor. Om vi går med på att utöka förordningens rättsliga grund till att omfatta artikel 137 i EG-fördraget och utökar förordningen till att omfatta föräldraledighet, skulle vi få två rättsakter som gäller föräldraledighet, och även pappaledighet. Om vi ber arbetsmarknadens parter komma fram till en överenskommelse om direktiv 96/34/EG om föräldraledighet, vilket också nämndes av kommissionär Vladimir Špidla, varför försöker vi då föreskriva vilken sorts överenskommelse de ska enas om?

I vissa länder är skillnaderna mellan lagstiftning och praxis så stora att uppgiften att ändra direktivet faktiskt kräver väldigt mycket uppmärksamhet. Det vore inte så bra om parlamentet skulle stöta sig in i diskussionen som en elefant i en porslinsaffär. Ett dåligt utformat skydd skulle i vissa fall leda till att unga kvinnor får svårare att få jobb eftersom det skulle bli dyrare att anställa dem än deras manliga kolleger.

Anne Van Lancker (PSE). – (NL) Herr talman! Jag vill gratulera Edite Estrela till ett fantastiskt arbete. Parlamentets förslag att utöka mammaledigheten till 20 veckor med full betalning, varav sex veckor efter förlossningen, är inte på något sätt gripet ur luften. I många länder tillämpas redan över 18 veckors mammaledighet med 80–100 procent av lönen. Jag förstår därför inte varför våra kolleger från Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokraterna vill sänka EU:s ambitioner till ynkliga 16 veckor.

Till dem som menar att kostnaderna är för höga skulle jag vilja säga att det inte får vara så att kvinnor förlorar på att bli mammor. Det är ofta så i dag att kvinnor måste använda sig av andra former av föräldraledighet, men samtidigt är det inte alla kvinnor som har rätt till detta. Dessutom innebär det betydligt lägre inkomster, vilket innebär att det är en omöjlighet för mindre välbärgade kvinnor.

Mina damer och herrar! För oss är det också viktigt att pappaledighet och gemensam mammaledighet för en kvinnlig partner regleras här, eftersom det här direktivet också handlar om likabehandling mellan kvinnor och män. En rättvis uppdelning av vårdnaden om barnen innebär att även männen måste få ledigt i samband med barnets födelse. Uppriktigt sagt är två veckor en mycket blygsam start, men ändå en viktig markering i de länder där papporna ännu inte har fått ta sin plats i den nyblivna familjen.

Arbetsmarknadens parter har inte lyckats enas om pappaledighet eller ledighet vid adoption. Därför anser vi i den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet att det är vår plikt att reglera området genom detta direktiv för pappornas och adoptivföräldrarnas skull. Jag är säker på att majoriteten i kammaren stöder oss i detta.

Süri Oviir (ALDE). – (ET) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Bättre möjligheter att förena yrkesliv med familjeliv och privatliv är ett av de sex prioriterade verksamhetsområdena i riktlinjerna för jämställdhet mellan kvinnor och män. När allt kommer omkring vet vi alla att Europeiska unionen står inför allvarliga demografiska problem som låga födelsetal och en allt större andel äldre. Den bästa lösningen på detta skulle dock definitivt inte vara att inrätta ekonomiska lättnader för arbetsgivare som uppmuntrar sina kvinnliga anställda att skaffa barn.

Jag kan inte stödja ändringsförslag 22, särskilt inte andra delen av det. Föräldraskapet är en grundläggande rättighet som är viktig för att säkerställa en balans i samhället. Det är också mycket viktigt att båda föräldrarna är delaktiga i ett barns liv redan från de allra första månaderna. Jag kan dock inte hålla med om förslaget att införa obligatorisk pappaledighet. Det skulle vara att göra den nyblivna familjen en otjänst – pappor tjänar oftast mer. Regleringen av pappaledigheten måste vara flexibel – det är det enda sättet om vi ska kunna få ett positivt resultat. Slutligen vill jag tacka Edite Estrela för det arbete hon utfört med sådan entusiasm.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Astrid Lullings betänkande om egenföretagare är ett gediget arbete och hon har personligen lagt ner så mycket arbete på frågan att jag inte tror vi behöver säga mer om detta. Däremot måste vi fästa ledamöternas uppmärksamhet på Edite Estrelas betänkande. Hon är naturligtvis angelägen om att skydda kvinnor, men har kanske tyvärr missat en poäng. Här i parlamentet anser vi oss nämligen vara små gudar och tror att vi med våra beslut kan förverkliga alla våra drömmar. Problemet är att vi inte kan göra vad vi vill, utan vi måste göra vad som är möjligt, vad som verkligen ligger i kvinnornas intresse.

Vi har ett direktiv som omfattar enbart kvinnor, eftersom de är de enda som föder barn, de enda som blir gravida och de enda som kan amma. Vi vill därför att detta direktiv ska innehålla rättigheter för män, trots

att det finns ett annat arbetsmarknadsdirektiv om föräldraledighet som kan omfatta männen i den utsträckning som arbetsmarknadens parter bestämmer. Vi bör därför inte "sälja ut" kvinnors rättigheter under en period som är unik i deras liv genom att ge andra rätten till förmåner på grund av allt som kvinnorna får gå igenom rent fysiskt. Vi bör heller inte straffa kvinnor genom att tvinga dem att vara hemma från arbetet genom överdrivet lång ledighet, vilket inte gynnar arbetsgivarna, som kommer att vänta med att anställa kvinnor tills de är över 40 år.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) En del ämnen är viktiga för Europeiska unionens institutioner, medan andra är mindre viktiga. De viktiga frågorna diskuteras vid evenemang med maximalt deltagande och publicitet, eller åtminstone söker man där efter lösningar och erbjuder svar. Tyvärr måste vi konstatera att kvinnors rättigheter inte har funnits med bland dessa viktiga frågor.

Attityden att lösningen av genusfrågor är av underordnad betydelse finns hos de konservativa i parlamentet, hos kommissionen och hos medlemsstaterna, om än inte i lika hög grad överallt. Eftersom detta är den sista plenardebatten för den här mandatperioden måste vi erkänna att parlamentet definitivt har varit den EU-institution som tagit allvarligast på frågorna om kvinnors rättigheter och socioekonomiska status, även när det gäller gravida kvinnor som är egenföretagare.

Vi har genom lagstiftning och initiativbetänkanden försökt omsätta en del av de principer som redan finns i fördraget i praktiken, för att kunna sätta "osynliga" befolkningsgrupper på den offentliga dagordningen. Det ska dock erkännas att detta oftast hänt fram på småtimmarna eller när vi just kommit från flygplatsen. Det finns dock en brist på politisk vilja. Detta framgår mycket tydligt när det gäller att genomföra och följa den nödvändiga och efterlängtade lagstiftningen som vi nu gör utkastet till. Förseningar och felaktig tillämpning är vanligt i medlemsstaterna.

Vi vädjar till Europeiska kommissionen och medlemsstaterna att inte använda krisen som en ursäkt för att ignorera andra viktiga frågor, frågor som är kopplade till tillämpningen av EU-lagstiftningen på detta område, både aktuella och tidigare lagstiftning. Att offra kvinnor och deras rättigheter på det ekonomiska intressets altare leder till socialt förfall. Jag vet inte om kvinnorna är mänsklighetens framtid, men en sak som är säker är att vårt samhälles framtid beror på kvinnorna och deras hälsa.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Världshälsoorganisationens forskning visar att 16 veckors ledighet vid barnafödelse är för lite, och WHO rekommenderar till och med 24 veckor. I likhet med internationella arbetsorganisationen (ILO) har kommissionen nu föreslagit 18 veckor. Parlamentet har beslutat om 20 veckor, även om det fortfarande finns en skillnad mellan vår grupp och socialdemokratiska gruppen – vi förespråkar 16 veckor plus 4 och PSE-gruppen 20 veckor. Jag skulle kunna gå med på 20 veckor.

Min andra punkt gäller föräldraledighet, pappaledighet och ledighet vid adoption. Jag förespråkar absolut att även papporna ska vara involverade i de första veckorna efter barnets födelse, men vi vet alla – och jag tackar kommissionär Vladimir Špidla för klargörandet – att detta inte kan regleras i det aktuella direktivet. Direktivet handlar när allt kommer omkring om hälsa och säkerhet och inte om föräldraledighet. Det är en annan fråga, som måste lösas tillsammans med arbetsmarknadens parter.

Min tredje punkt gäller mammaledighet och ledighet i samband med förlossning för egenföretagande kvinnor och medhjälpande makar. Jag tycker Astrid Lulling har gjort ett utmärkt arbete när det gäller detta.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) En översyn av ändringarna av direktivet om mammaledighet just nu verkar mycket vettigt. Dels visar det att vi tar ansvar för att lösa vissa problem som påverkar samhället, dels fokuserar vi detta ansvarstagande på EU:s framtid. Genom Edite Estrelas betänkande införlivar vi en ny filosofi i den omsorg vi ägnar mödrar, gravida kvinnor, nyblivna och ammande mödrar och föräldrar i största allmänhet. Det är särskilt viktigt att fäderna engageras i barnens uppväxt. Detta kommer att stärka familjens roll. Låt oss använda direktivet till att återupprätta den balans som är så viktig under barnens uppväxt redan från de allra första åren. Det kommer att komplettera alla våra andra beslut som rör EU:s politik mot diskriminering.

Det är oerhört viktigt för oss att vi ger gravida kvinnor skydd och säkerhet, både inom familjen och på arbetsplatsen. Vi måste också ge dem lika tillgång till arbete, skapa flexibla arbetstider och särskilda hälsovårdstjänster, samt verkställa lagstiftningen fullt ut. Det är oacceptabelt att en kvinna ska förvägras ett arbete för att hon är gravid och kommer att vara mammaledig. Vi måste se till att kvinnor som är mammalediga också automatiskt kan få ta del av förändringar som sker medan de är lediga.

Mitt land, Bulgarien, har en extremt gynnsam lagstiftning om mammaledighet, med en lång period betald mammaledighet och flera andra alternativ som kvinnor kan välja mellan. Kombinationen av rätten och friheten att välja, liksom familjeplikter och karriär är en god praxis som kan rekommenderas till alla medlemsstater. Detta är i själva verket en del av den integrerade politiken för likabehandling av kvinnor och män.

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Medlemsstaterna är helt klart ansvariga för lagstiftningen inom hälsovårdsområdet. EU har fastställt miniminormer för mammaledighet. Medlemsstaternas olika lagstiftning på detta område är inte jämförbar. I vissa länder betalas mammaledigheten med skatteintäkter. I andra, som exempelvis Tyskland, betalas den genom sjukförsäkringsbolag och företagen står för den största delen av kostnaderna. Såväl längden på mammaledigheten som omfattningen av det ekonomiska stödet varierar. I varje fall är dock mamman garanterad skydd i händelse av sjukdom, även efter det att mammaledigheten har upphört.

Ni blandar ihop två frågor. Mammaledighet och föräldraledighet är två olika saker, som Vladimir Špidla mycket riktigt påpekade. Jag skulle vilja veta om den sammanlagda längden av mammaledighet och föräldraledighet i till exempel Tyskland skulle uppfylla det nya direktivets krav? En utökad mammaledighet, som är fokuserad på mammans hälsa, är inte alltid till fördel för kvinnorna. Företagen kommer att anställa färre kvinnor eftersom män inte tar mammaledigt.

Ett starkare rättsligt skydd mot uppsägning hjälper inte heller när man är arbetssökande. Vi måste se till att kvinnor kan anställas och arbeta på lika villkor. I detta sammanhang uppmanas företagen att hjälpa till att skapa en familjevänlig arbetsmiljö.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) Där jag bor har vi ett talesätt som säger att barnen är vår största skatt, eftersom de är vår framtid. Tyvärr verkar det som om vi européer inte visar något intresse för denna skatt, och det är därför som den europeiska kulturen och identiteten nu hotas.

Jag välkomnar Edite Estrelas betänkande eftersom man där eftersträvar bästa möjliga hälsovård för gravida kvinnor och mödrar. Det kommer samtidigt att innebära bättre hälsovård för barnen och färre problem under uppväxten. I några av Europeiska unionens mindre välbärgade länder har kvinnorna mycket längre mammaledighet än i de rikare västliga länderna. Jag anser att Europaparlamentet borde stödja de lösningar som är bäst för både mammor och barn. Besparingar på barns bekostnad är de sämsta investeringarna man kan göra inför framtiden.

Vi kvinnor vill vara mammor, men samtidigt måste vi ju också skydda vår egen sociala trygghet i en osäker värld och i en tid då man inte kan förlita sig på att ett äktenskap ska vara en säker hamn. Att förena familjelivet och yrkeslivet borde vara vår främsta prioritering i strävan att lösa EU:s demografiska problem.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag vill tala om Edite Estrelas betänkande om förbättrad säkerhet och hälsa på arbetsplatsen för gravida arbetstagare. Detta är ett litet steg framåt i arbetet för att skydda föräldraskapet, som är en fundamental rättighet och värdegrund i vårt samhälle.

På min grups vägnar, gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, krävde jag större framsteg när det gäller skyddet av föräldraskapet, närmare bestämt 22 månaders ledighet med 100 procent av lönen. I betänkandet föreslogs bara 20 månader, och inte med 100 procent av lönen under hela tiden. Jag kan därför inte förstå hur gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokraterna resonerar när de inte ens vill acceptera detta.

De små steg som föreslås i betänkandet måste godkännas här i dag så att kvinnornas, barnens och familjernas rättigheter ska kunna främjas. Det räcker inte med att säga att vi slår vakt om dessa rättigheter. Vi måste ta små steg framåt för främjande och försvar av rättigheterna.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Moderskapet är det största mirakel som Gud har gett oss kvinnor. Det borde inte vara en grund för diskriminering mot kvinnor utan tvärtom värderas av samhället både under kvinnans aktiva liv och under ålderdomen.

Vi måste dock vara realistiska eftersom även välmenande förslag ibland kan ställa till problem. EU:s medlemsstater har olika sociala trygghetssystem. I Skandinavien har man kommit långt på detta område, medan de 12 nya EU-länderna ligger ganska långt efter och det skulle därför troligen vara mycket svårt att inrätta harmoniserade regler som skulle kunna införas i hela EU.

Trots det faktum att Edite Estrelas betänkande innehåller en del mycket positiva ändringar av förslaget till direktiv finns där också en del kontroversiella punkter som enligt min mening inte hör hemma i betänkandet och som måste tas bort, som Vladimir Špidla redan nämnt.

Ändringsförslagen från min politiska grupp Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokraterna tar upp en del av dessa punkter, exempelvis moderskapspenningens varaktighet och belopp och förlängning vid för tidig födsel eller flerbarnsfödsel eller amning, pauser för amning och anställningsrättigheter för kvinnor som kommer tillbaka till arbetet efter mammaledighet. Jag hoppas att dessa ändringsförslag kommer att röstas igenom.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Det är uppenbart att vi måste erkänna att det behövs en effektivare tillämpning av principen om likabehandling när det gäller män och kvinnor som arbetar i eget enmansföretag och deras medhjälpande makar.

Tyvärr utgör inte de medhjälpande makarna någon stor och enad målgrupp, deras status regleras inte i någon medlemsstat och deras arbetsinsatser erkänns inte. De saknar socialt skydd, risken för fattigdom är stor och vid en skilsmässa faller de helt utanför de sociala skyddsnäten.

Jag anser därför att det borde vara obligatoriskt för medhjälpande makar att gå med i socialförsäkringssystemet och att en ram med minimigarantier borde upprättas.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. - (CS) Herr talman, ärade parlamentsledamöter! Jag vill tacka för denna diskussion som har behandlat förslaget ur många olika perspektiv. Det är onödigt att ta upp alla förslag. En majoritet av motiveringarna var mycket tydliga, som jag påpekade i mitt inledningsanförande. Men det var ett par förslag som ideligen togs upp från olika håll och som diskuterades ur flera olika perspektiv. Det första var frågan om pappaledighet. Jag vill klart och tydligt påpeka att jag, trots att jag förespråkar pappaledighet, fortfarande är övertygad om att ett direktiv som är utformat för att skydda mödrars hälsa inte är rätt instrument för införandet av just den här principen. I mitt öppningsanförande förklarade jag att arbetsmarknadens parter har nått en överenskommelse om föräldraledigheten och det logiska vore att inkludera möjligheten till pappaledighet i denna överenskommelse. Det finns alltså, som jag ser det, andra verktyg än just detta direktiv. Den andra frågan som togs upp var ändringsförslag 14 om obligatorisk anslutning till försäkringssystemen. I det avseendet vill jag tillägga att jag visserligen förstår resonemanget, men att jag fortfarande inte tror att det är lämpligt att vidta en så radikal åtgärd, i första hand för att det skulle innebära ett allvarligt hot mot möjligheterna att nå en kompromiss. Å andra sidan vill jag verkligen framhålla att de förslag som vi har lagt fram innebär ett stort steg framåt eftersom det i vissa länder för närvarande inte finns någon möjlighet att ansluta sig till ett sådant system ens på egen begäran. Det innebär att en ny skyldighet införs. Jag anser att detta är ett typexempel på uppåtriktad harmonisering.

ORDFÖRANDESKAP: KRATSA-TSAGAROPOULOU

Vice talman

Astrid Lulling, föredragande. - (FR) Fru talman! Jag beklagar att kommissionsledamoten är emot den viktigaste ändringen i mitt betänkande, som stöds av alla de politiska grupperna, och som går ut på att medhjälpande makar och registrerade partner ska ha samma rätt till socialt skydd som egenföretagare på obligatorisk grund och inte bara på egen begäran. Erfarenheterna visar att om man inte måste betala socialförsäkringsavgifter så gör man det inte, av de sorgliga skäl som kommissionsledamoten själv nämnde, nämligen kostnaderna.

Socialt skydd kostar naturligtvis pengar, för egenföretagare såväl som för anställda. Att försöka spara pengar på sociala avgifter är ett stort misstag som måste undvikas.

Om det i någon medlemsstat inte finns socialt skydd för egenföretagare kan vi naturligtvis inte kräva att det ska vara obligatoriskt för medhjälpande i den medlemsstaten. Men medhjälparna bör ändå ha rätt till det på egen begäran. Jag ska lägga fram ett muntligt ändringsförslag om detta i linje med Luigi Cocilovos förslag.

Låt mig också säga något om skyddet för nyblivna mödrar, för där har vår ståndpunkt missförstått rejält. Om vi vill stärka skyddet för gravida och nyblivna mödrar genom att förlänga mammaledigheten får vi inte glömma att vi genom att förlänga den till 18 veckor, varav bara en tredjedel skulle sammanfalla med de obligatoriska sex veckorna efter förlossningen, skulle motverka syftet att skapa ett bättre skydd för mammans och barnets hälsa.

Därför anser vi att den bästa lösningen vore sex obligatoriska veckor och en ökning till 20 veckor för flerbarnsfödslar och amning. Vi får inte glömma de problem som kvinnor i barnafödande åldrar redan har i fråga om rekrytering och befordran.

Apropå ålder är det absurt att kräva att pappor ska ha samma rätt till ledighet som gravida kvinnor. Naturligtvis är den ökande infertiliteten bland män i Europa oroväckande, men inte lika oroväckande som de fortsatta ojämlikheterna mellan män och kvinnor när det gäller uppdelningen av familjeansvaret, och denna ojämlikhet är skälet till varför många kvinnor avstår från att skaffa barn. Dessutom kan vi inte lösa EU:s demografiska problem genom överdrivet beskydd eftersom detta bara gör kvinnor mindre anställningsbara.

Edite Estrela, föredragande. – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag är chockad över kommissionens ställningstagande till mitt förslag om pappaledighet. Det är konservativt och oacceptabelt, och helt verklighetsfrånvänt.

Jag har inte pratat om föräldraledighet, utan om pappaledighet. Det är två helt olika saker.

Om pappaledigheten inte faller inom direktivets räckvidd, varför har då kommissionen föreslagit att den rättsliga grunden ska utökas och varför ska direktivet inte grundas enbart på artikel 137 som gäller hälsoskyddet? Varför har kommissionen då infört artikel 141 i EG-fördraget som handlar om att främja lika möjligheter för män och kvinnor?

Jag vädjar till kommissionen och till medlemmarna i gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokraterna – moderskap och faderskap är grundläggande värden i samhället som måste respekteras och sammanföras. Det är här och med detta direktiv som pappaledighet och mammaledighet måste sammanföras. Vi måste tänka på barnen. Vi måste tänka på barnens välfärd – om de får stöd från båda föräldrarna redan från tidig ålder kan deras fysiska och psykiska utveckling förbättras avsevärt.

Dessutom kan ni knappast vara ovetande om att pappaledighet redan finns i många av medlemsstaternas lagstiftning. Försöker kommissionen faktiskt bortse från den verklighet som redan finns i medlemsstaterna?

Jag är mycket förvånad över denna inställning. Det är just på grund av att EU-institutionerna är så verklighetsfrånvända som folk är skeptiska. Där har ni förklaringen till varför så många låter bli att rösta.

Vi måste ge medborgarna skäl till att gå till valurnorna. Därför måste vi också anta lagstiftning som de är hjälpta av. Om folk kan se att de beslut som fattas i Europaparlamentet förbättrar deras liv kommer de sannerligen att ha fler skäl till att gå och rösta nästa månad.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag den 6 maj kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (EN) Även under en kris bör likabehandling stå högt på den politiska dagordningen. Kvinnor kommer att drabbas av den aktuella krisen på lång sikt och de kommer att drabbas i den andra vågen av arbetslöshet. De måste försöka hantera sin instabila sociala och ekonomiska situation och den växande bördan som det innebär att försöka kombinera förvärvsarbete med omsorgsansvar. Under dessa omständigheter får vi inte tillåta att kvinnornas rättigheter tas ifrån dem.

Egenföretagande är mycket viktigt för kvinnor eftersom det kan vara en stor hjälp för att undvika arbetslöshet eller för att bättre kunna förena yrkesliv och familjeliv. På detta sätt kan kvinnor ha ett effektivt verktyg för att bidra till den ekonomiska utvecklingen. Kvinnor bör ha lika möjligheter att ägna sig åt egenföretagande och etablera företag. Systemen för mammaledighet bör vara utformade så att kvinnor som är egenföretagare kan utnyttja dem på samma sätt som anställda arbetstagare kan. I linje med detta är säkerhet och hälsa för gravida arbetstagare och för dem som nyligen har fött barn eller som ammar mycket viktigt.

Detta hjälper EU att tillvarata kvinnors talang och bidrag till arbetskraften och det bidrar också till att hantera den aktuella demografiska utmaningen och säkra barnens sunda fysiska, känslomässiga och mentala utveckling.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Som socialdemokrat och mamma stöder jag detta direktiv på grund av att följande frågor tas upp: hälsa och säkerhet för gravida arbetstagare och för nyblivna och ammande mödrar, frågor om likabehandling, rätten att komma tillbaka till samma eller ett likvärdigt jobb, rätten till

en karriär, regler om ledighet och avtalsenliga arbetsvillkor samt beviljande av generösare ekonomiskt stöd under mammaledighet.

För närvarande varierar mammaledigheten mellan 14 veckor i vissa medlemsstater och 28 veckor i andra. I vissa fall kan den vara upp till 52 veckor, men då får man inte ekonomiskt stöd under hela ledigheten. Jag tror därför att alternativet att förlänga mammaledigheten och öka det ekonomiska stödet under denna period är ett lämpligt sätt att förbättra kvinnors hälsa och säkerhet. Det kan också bidra till att skapa en balans mellan yrkesliv och familjeförpliktelser, vilket främjar lika möjligheter för män och kvinnor på arbetsmarknaden.

Stressiga förhållanden på arbetsplatsen kan vara psykiskt påfrestande för kvinnor som är gravida eller nyligen har fött barn. Därför måste vi inta en preventiv hållning som garanterar att det görs adekvata riskbedömningar på arbetsplatsen.

17. Arbetstidens förläggning i vissa avseenden (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett uttalande av ordföranden för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén om arbetstidens förläggning (2004/0209[COD])

Mechtild Rothe, *ordförande för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén.* – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Som ni vet har förlikningsförslaget för arbetstidsdirektivet strandat. I sådana fall föreskrivs i artikel 65.5 i arbetsordningen att ordföranden för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén ska göra ett uttalande i kammaren. Jag ska därför göra ett kort uttalande om utvecklingen av förhandlingarna om arbetstidsdirektivet.

Efter flera trepartssamtal och tre sammanträden i förlikningskommittén stod det klart, under det sista sammanträdet en stund efter midnatt och strax innan tidsfristen skulle gå ut, att det inte skulle gå att nå en överenskommelse. Europaparlamentets delegation hade redan tidigare röstat igenom förslaget att avvisa kommissionens slutliga försök till förlikning, med en tydlig majoritet på 15 röster för, inga emot och fem nedlagda röster. Förslaget godtogs inte som grund för en genuin kompromiss. Samtidigt avvisades det också av de ständiga representanternas kommitté som sammanträdde i rummet bredvid. I en skrivelse av den 29 april 2009 informerade förlikningskommitténs båda ordföranden parlamentet och ministerrådet att det inte var möjligt att enas om en gemensam text inom den tidsfrist som anges i artikel 251.5 i EG-fördraget.

Jag beklagar djupt att de två institutionerna inte har lyckats finna någon gemensam grund. Men om vi ser till de tre punkter som in i det sista förblev tvistefrågor – ”opt-out” (undantag) beträffande veckoarbetstid, villkoren för jourtid och flera avtal per arbetstagare – var meningsskiljaktigheterna så stora att det inte fanns någon möjlighet att nå en överenskommelse som hade varit förenlig med Europaparlamentets resolution av den 17 december 2008.

Särskilt vek rådet inte en tum i opt-out-frågan. Parlamentet erbjöd flera kompromisser som hade kunnat ge arbetsgivarsidan stor flexibilitet angående arbetstiderna. Parlamentet var särskilt samarbetsvilligt i frågan om villkoren för jourtid, eftersom de flesta av medlemsstaterna, i detta fall nio stycken, använder opt-outen enbart beträffande jourtid. En blockerande minoritet i rådet förhindrade dock alla försök att införa ett undantag. Inte ens ett förslag att avskaffa opt-outen godkändes.

När det gäller jourtiden har EG-domstolen gjort klart att jourtid är arbetstid. Inte ens den inaktiva delen av jourtiden kan anses vara helt eller delvis viloperiod, som rådet begärde. Det var också uppenbart för parlamentets delegation att jourtid är nödvändigt när det krävs att arbetet fortsätter. Rådet var inte berett att godkänna den begränsningen. Vad blir följderna av detta? Om en servitör sitter på en tom restaurang räknas det som inaktiv jourtid, vilket då naturligtvis ska ersättas på ett annat sätt. Så får det inte bli. Parlamentet intog en flexibel hållning och gav sitt stöd till förslaget om maximal arbetstid på 48 timmar per arbetstagare och inte per anställningsavtal. I detta fall kunde vi inte ens enas om att denna princip skulle finnas med bland skälen.

Parlamentets delegation var helt på det klara med att ingen kompromiss alls var att föredra framför en dålig kompromiss på arbetstagarnas bekostnad. Parlamentet lade fram flera förslag för rådet tills vi kände att vi hade sträckt oss så långt vi kunde. Det fanns dock en grupp i rådet som inte var beredd att kompromissa över huvudtaget. Jag anser också att kommissionen på vissa punkter hade kunnat lägga fram förslag med en bättre balans mellan rådets och parlamentets respektive ståndpunkter.

Under den här mandatperioden har parlamentet antagit 389 rättsakter genom medbeslutandeförfarandet. Av dessa antogs 24 stycken vid tredje behandlingen efter en framgångsrik förlikning. Det visar tydligt att det ändå råder en samarbetsanda mellan institutionerna. För första gången sedan Amsterdamfördraget trädde i kraft har förlikningskommittén misslyckats med att uppnå enighet, i fallet med arbetstidsdirektivet. Jag hoppas att den nya kommissionen mycket snart kommer att lägga fram ett förslag som förhoppningsvis kan leda fram till en överenskommelse.

Slutligen vill jag särskilt tacka förlikningskommitténs sekretariat för dess utmärkta arbete.

Michal Sedláček, rådets tjänstgörande ordförande. – (CS) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Låt mig på det tjeckiska ordförandeskapets vägnar informera om rådets ståndpunkt när det gäller slutförandet av förhandlingarna om översynen av arbetstidsdirektivet. Som ni utan tvivel känner till har rådet under fyra långa år diskuterat ändringar av direktivet innan det slutligen antagit en gemensam ståndpunkt om innehållet – efter en del mycket komplicerade förhandlingar.

En kvalificerad majoritet av medlemsstaterna har enats om att den omdiskuterade opt-outen ska vara kvar i direktivet men med strikt definierade villkor som kommer att strama upp tillämpningen av den avsevärt. Rådet ville till exempel minska den maximala veckoarbetstiden vid tillämpning av opt-outen från 78 timmar till 60 eller 65 timmar och föreslog att man skulle förbjuda tillämpningen av opt-out när anställningsavtal ingås eller begränsa den period under vilken arbetstagaren kan ge sitt samtycke till att arbeta enligt ett opt-out-system till ett år. Rådets syfte var att begränsa medlemsstaternas utnyttjande av opt-out, men framför allt att förbättra skyddet för de arbetstagare som använder opt-outen. Rådet såg utkastet till direktiv som ett välbalanserat dokument som främjar skyddet för arbetstagarna och hoppades att det skulle vara godtagbart för parlamentet, som förväntades godkänna det vid andra behandlingen.

Sedan förra omröstningen, i december, har det tjeckiska ordförandeskapet varit mycket väl medvetet om de två institutionernas olika inställning till utkastet till direktiv, men vi har inte sett förhandlingsprocessen som någon prestigekamp mellan institutionerna. I stället har vi intagit ett pragmatiskt, icke ideologiskt och realistiskt tillvägagångssätt och tagit hänsyn till verkligheten på EU:s arbetsmarknad. Det är ett ovedersägligt faktum att opt-outen i dag används av 15 av EU:s 27 medlemsstater. Sedan Tjeckien tog över ordförandeskapet i januari i år har vi genomfört mycket ingående förhandlingar på alla nivåer i våra försök att hitta utrymme för en möjlig kompromiss med parlamentet. Medlemsstaternas första möte om denna fråga hölls i Prag den 13 januari. Minst åtta omgångar med informella trepartssamtal har hållits hittills, liksom tre rundor i den formella förhandlingsprocessen. Här vill jag tacka kommissionen, och särskilt kommissionsledamot Vladimir Špidla, för dess särskilda hjälp och konstruktiva arbete i sökandet efter en möjlig kompromiss i fråga om direktivets ordalydelse. Rådet var villigt att enas och kompromissa om den gemensamma ståndpunkten, men trots det har ingen överenskommelse nåtts. Under de senaste fyra månaderna har det tjeckiska ordförandeskapet varit mycket aktivt och tagit ansvar för att hålla samtal med parlamentet och lagt fram många kompromisslösningar för parlamentet om olika frågor kring direktivet i ett försök att hitta en slutgiltig lösning som kan vara godtagbar för både rådet och parlamentet.

I dag kan jag säga att rådet har gjort en mängd eftergifter för att möta parlamentets krav, men att detta inte varit nog för parlamentet. Exempelvis var rådet berett att överge den gemensamma ståndpunkten och gå med på parlamentets synpunkt att all jourtid skulle betraktas som arbetstid. Rådet gjorde också eftergifter under debatten om harmonisering av arbetslivet och familjelivet inom tidsfristen för att skapa extra dagvila och i fråga om definitionen av topprankade anställda, och jag skulle kunna ge fler exempel. Rådet ville komma överens med parlamentet kring nyckelfrågan om opt-outen och var berett att efterkomma parlamentets krav och gå med på dess övriga förslag, exempelvis ett förbud mot att arrangera opt-outer under provanställning och avskaffande av den maximala veckoarbetstiden för opt-outen, även om vi naturligtvis ansåg att vi därmed gick emot arbetstagarnas intressen. Vi var till och med beredda att gå med på idén att införa registrering av antal faktiskt arbetade timmar i opt-outen. Men parlamentet vägrade att gå ens halva vägen för att möta rådets ståndpunkt.

På det tjeckiska ordförandeskapets vägnar vill jag uppriktigt beklaga att parlamentet inte velat kompromissa och enas om ett omarbetat direktiv, som inte bara medlemsstaterna utan också EU:s medborgare har väntat på i fem långa år. En överenskommelse om det omarbetade direktivet skulle bidra till bättre skydd för anställda, bidra till att lösa problemen med jourtid och vila och dessutom bana väg för en gradvis minskning av utnyttjandet av opt-out i medlemsstaterna. Parlamentsledamöterna i förhandlingskommittén ville dock inte lyssna på dessa förslag. De vägrade godta dem och de vägrade godta rådets motförslag och de kompromisser som kommissionen erbjöd. I stället höll de envist fast vid sina egna ideologiska ståndpunkter. Eftersom parlamentet inte ville respektera situationen i rådet och hur verkligheten ser ut i dag kommer det nuvarande

direktivet att fortsätta gälla. Användningen av opt-out begränsas inte, ingen övervakning införs och arbetstagarna kommer fortfarande att vara tvungna att arbeta upp till 78 timmar i veckan. Det är högst troligt att parlamentets attityd kommer att leda till en ökad användning av opt-outen. Europeiska kommissionen har senast i dag fått signaler från ytterligare två medlemsstater som tänker införa opt-outen, och därmed minskar hoppet ytterligare om att den i framtiden ska avskaffas helt. Rådet ville förhindra detta men parlamentet bestämde annorlunda.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Jag beklagar verkligen att rådet och parlamentet inte har kunnat enas i den slutliga förhandlingsrundan om ändringen av arbetstidsdirektivet. Kommissionen har gjort allt som står i dess makt för att hitta en kompromisslösning och lagt fram en rad förslag kring alla huvudfrågorna för att hjälpa de två lagstiftande organen att komma närmare en slutlig version. Men både rådet och parlamentet höll in i det sista fast vid sina olika och oförenliga ståndpunkter beträffande framtiden för undantag och för opt-outen.

Jag förstår och respekterar parlamentets önskan att få slut på utnyttjandet av undantag med definitiv verkan. Det vore för mig också den idealiska lösningen och vi föreslog detta i kommissionens förslag till ändring av direktivet 2005. Men efter flera års förhandlingar stod det helt klart att denna punkt inte skulle underlätta en överenskommelse i rådet och att man inte skulle kunna övervinna den blockerande minoriteten. Alltför många medlemsstater insisterade helt enkelt på att använda individuella undantag och att behålla den bestämmelsen i direktivet. Därför lade kommissionen fram alternativa förslag för att förbättra det rättsliga skyddet för arbetstagare som använder undantag, vilket i praktiken skulle försvaga användningen av undantagen. Kommissionen har också föreslagit att införa kontinuerlig övervakning av utnyttjandet av undantag på nationell nivå och på EU-nivå och att införa begränsningar för samtidigt utnyttjande av undantag, vilket skulle ha minskat incitamentet för medlemsstaterna att bevilja undantag. Jag är övertygad om att detta tillvägagångssätt i praktiken skulle ha förbättrat villkoren för arbetstagarna och, än viktigare, förbättrat medlemsstaternas utsikter på längre sikt att så småningom avskaffa undantagen helt. Parlamentet intog ståndpunkten att det inte finns något bättre tillvägagångssätt än att helt avskaffa opt-outen. Jag respekterar grunderna för ett sådant beslut, men jag är av en annan åsikt.

Som jag redan sagt många gånger är jag övertygad om att oförmågan att nå en överenskommelse om ändringen är ett dåligt budskap till EU:s arbetstagare och företag, dåligt för EU-institutionerna och i förlängningen för hela EU. Detta innebär för det första att problemet med undantagen inte är lösta och att undantagen kommer att fortsätta användas under det befintliga direktivet, utan datum fastställt för deras avskaffande, med mycket få begränsningar och utan speciell översyn överhuvudtaget. Jag vet att många av er har framfört argumentet att arbetstagare skulle få arbeta 65 timmar i veckan, och det har jag full förståelse för, men faktum är att enligt det nuvarande direktivet tillåts en veckoarbetstid på upp till 70 timmar. För det andra kommer visserligen EG-domstolens avgörande om jourtid och kompensations-tid för vila att förbli oförändrat, men jag är ändå rädd att detta i många fall inte kommer att skapa ett bättre skydd för arbetstagare i praktiken. Många medlemsstater har arbetssektorer med en hög andel jourtid, och de har verkliga problem med att följa reglerna som följer av domarna i SIMAP- och Jaeger-målen. Resultatet hittills är att allt fler medlemsstater nu har börjat använda sig av undantag för att lösa dessa problem. För tillfället är det 15 länder som gör det och jag är rädd att nu när vi inte har någon överenskommelse om jourtiden kommer det att bli ännu fler medlemsstater som börjar använda opt-outen för att kunna följa EG-domstolens avgörande, eftersom de inte kommer att ha något alternativ. Om fler och fler medlemsstater använder undantag kommer det att bli mycket svårare att nå enighet i rådet om att avskaffa undantagen. För det tredje innebär förhandlingarnas sammanbrott att en rad mycket viktiga specialgarantier som rådet godkänt för de arbetstagare i hela EU som för närvarande använder sig av undantagen, inte kommer att gälla och inte kommer att träda i kraft. Slutligen har vi också missat en möjlighet till förbättringar när det gäller åtgärder för att harmonisera arbetslivet och familjelivet och för att klargöra definitionerna av olika varianterna för egenföretagare. Båda de lagstiftande organen har dock fattat sina beslut och det omedelbara resultatet är att det inte blir någon särskild översyn av undantagen, som det nuvarande direktivet kräver. Jag respekterar det beslutet. Tillsammans med kommissionens övriga medlemmar kommer vi nu att bli tvungna att tänka över den situation som har uppkommit till följd av lagstiftarnas oförmåga att uppnå enighet.

Jag skulle dock ändå vilja påpeka att trots att flera delförslag har lagts fram och många försök har gjorts att hitta en lösning så har man efter fem års förhandlingar ännu inte lyckats finna någon lösning. Det innebär att det inte blir lätt att lägga fram ett nytt förslag som mirakulöst ska kunna lösa situationen. Jag anser därför att vi måste analysera situationen noga i samarbete med arbetsmarknadens parter. Först därefter kan kommissionen gå vidare med ett nytt förslag och en ny handlingsplan.

Hartmut Nassauer, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Låt mig först på PPE-DE-gruppens vägnar förklara att det inte ligger i EU-arbetstagarnas intresse att förlikningsförfarandet kring den nya arbetstidslagstiftningen har strandat och att den gamla arbetstidslagstiftningen fortsätter att gälla.

Jag vill också påpeka att det är en myt att detta enbart är rådets fel, medan majoriteten i parlamentet har kämpat och offrat sig för arbetstagarnas intressen som riddare i skinande rustningar. Sanningen är att det är båda parternas fel. Det stämmer att rådet inte vek sig en tum i fråga om opt-outen, men majoriteten i parlamentet var lika orubblig i sin åsikt att en lösning bara var möjlig om opt-outen avskaffades. Följden blev att parterna passerade varandra som fartyg i natten, med lätt förutsägbart resultat.

Ett tillfälle har gått förlorat. Det hade till exempel varit möjligt att inrätta en EU-förordning om jourtid som specificerade att "jourtid är arbetstid" i hela EU, som EG-domstolen har fastslagit. För att åstadkomma detta skulle parlamentets majoritet bara ha varit tvungna att ändra sig lite grann i frågan om opt-outen, exempelvis i de fall när man var tvungen att bestämma villkoren för en opt-out, vilka skulle vara så stränga som möjligt, och vem som skulle fatta beslut om opt-outen. Arbetsmarknadens båda parter borde ha engagerats. Men inget av detta hände. Kravet på avskaffande av opt-outen till varje pris blev en helig ko. Detta är avvisidan på det oförsonliga beteende som lett till att den nya lösningen misslyckades. Det är beklagansvärt. Som jag sa så är inte detta i arbetstagarnas intresse.

Alejandro Cercas, för PSE-gruppen. – (ES) Fru talman! Även om fåfänga ansträngningar bara leder till melankoli vill jag ändå upprepa att det måste bli ett slut på opt-out-möjligheten, eftersom den var avsedd att vara under en tioårsperiod – som tog slut 2003 – och eftersom dess avskaffande är mycket viktigt för människors hälsa, för balansen mellan familjeliv och yrkesliv, för att vi ska kunna föra en diskussion som hänger samman med den vi hade för en timme sedan och den vi ska ha efter denna, för att ILO:s internationella konventioner ska respekteras, för att EU:s sociallagstiftning ska bli verklighet, för att arbetarorganisationerna ska förbli intakta och för att medborgarna ska fortsätta ha förtroende för EU:s institutioner.

Som vår ordförande påpekade har enighet inte kunnat uppnås eftersom rådets förslag hela tiden har gått ut på att sträva bakåt, tillbaka till 1800-talet, att göra arbetslagstiftningen till enbart ett bilateralt förhållande mellan arbetstagare och arbetsgivare utan lagar eller regleringar, utan någon respekt för annat än det så kallade "fria valet" och utan hänsyn till att det alltid finns en obalans i maktförhållandet mellan arbetstagare och arbetsgivare.

Detta är inte sant – de bedrar sig själva. Parlamentet har ansträngt sig. Det har lagt fram alla slags alternativ för att lösa riktiga problem, men detta är ett ideologiskt problem. Rådet ville inte sätta stopp för opt-outen. En minoritet i rådet ville att opt-outen, som infördes temporärt 1993, skulle permanentas, och i och med parlamentets omröstning vara för evigt och lämna allt hopp och all värdighet i denna kamp till oss.

De ville inte göra det, de ville bara ge opt-outen en ytlig make-up men göra det permanent och därmed förstöra ett av de grundläggande instrumenten i EU:s sociallagstiftning. Det är sanningen, och det är inte sanning att påstå att det innebar en minskning av arbetstiden – i förslaget från kommissionen och rådet uppgick arbetstiden till totalt 78 timmar i veckan – eftersom det skulle bli 60 och 65 timmar räknat på tre månader.

Sluta säga saker som är lögn. Sluta bedra allmänheten. Erkänn att ni ville permanenta något som infördes temporärt 1993 och erkänn att ni ville göra det som var undantag till något normalt.

De föreslog att det skulle vara en avvikelse, som i artikel 20, en avvikelse och inte ett undantag, att det skulle vara det normala. Dessutom är förslaget en oförbehållsam attack mot EG-domstolens rättsskipning. Det tog bort läkarnas rättigheter och deras arbetsvillkor. De har aldrig ens varit i närheten av våra eller EG-domstolens tankar om kompensationsvila för läkare. Det var en oförbehållsam attack mot arbetarna. De har också anklagat oss för att göra detta under valkampanjen. Vi sätter en ära i att lyssna på medborgarna och arbetstagarna.

Vi genomgår nu en svår samhällskris. Det är ett ofantligt stort avstånd mellan medborgarna och våra institutioner. Tack och lov har parlamentet inte fallit på knä inför rådet och tack och lov kommer det ett nytt parlament, ett nytt tjänstgörande råd och förmodligen förändringar i medlemsstaternas regeringar – det finns hopp för EU:s arbetare: Vi har kvar mandatet från den 17 december och vi kommer att fortsätta kampen.

(Applåder)

Elizabeth Lynne, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Naturligtvis vet vi att det var ett dödläge, men hellre inget avtal alls än ett dåligt avtal, enligt min åsikt.

Vi visste hela tiden att det skulle vara oundvikligt men det tog lång tid att verkligen erkänna det. Jag anser att det har mest att göra med att vissa parlamentsledamöter vill verka tuffa inför sina väljare.

Om en majoritet i parlamentet röstade för att avskaffa undantaget, skulle det naturligtvis inte bli någon överenskommelse eftersom 15 länder använder det, som vi redan har hört.

Jag stöder undantaget från arbetstidsdirektivets 48-timmarsgräns så länge som det är frivilligt. Under utskottets möte försökte jag strama upp detta och se till att man inte skulle kunna underteckna en opt-out samtidigt som avtalet och att man skulle kunna avsäga sig undantaget när som helst. Detta är också vad rådet förslög. Det är viktigt för flexibiliteten, både för arbetstagaren och för arbetsgivaren. Varför skulle någon inte tillåtas att arbeta övertid om det är vad de själva vill?

Min oro gällde också att folk skulle kunna tvingas till olagligt arbete och då inte skulle omfattas av hälso- och säkerhetslagstiftningen, inklusive direktivet om farliga maskiner.

Men långt större problem är kontrakt med flera avtalsparter och definitionen av självständigt arbete. Dessa missbrukas mycket mer än opt-outen, men rådet gjorde inte särskilt mycket åt detta och parlamentet drev inte heller på i denna fråga.

När det gäller jourtid anser jag att all jourtid bör räknas som arbetstid. Jag var nöjd över att rådet gjorde en ansats i denna fråga.

Som jag sa i början av denna debatt för fem år sedan bör vi beakta domstolens beslut i målen Simap och Jaeger och inget annat. Kanske vi kommer att göra detta i framtiden och bara behandla hälso- och sjukvårdssektorn.

Slutligen måste jag säga att jag är nöjd med att vi har behållit undantaget från 48-timmarsgränsen, särskilt för brandmän i Storbritannien som skulle ha haft mycket svårt med bemanningen om undantaget hade tagits bort. Jag gratulerar dem till deras kampanj.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr rådsordförande, herr Špidla, så här i valtider hade vi önskat att vi kunde erbjuda EU:s medborgare ett arbetstidsdirektiv med miniminormer för hälsa och säkerhet.

Detta hade varit vårt bidrag för att förbättra arbetsmiljökvaliteten. Vår resolution skulle ha fastställt miniminormer och samtidigt erbjudit en viss flexibilitet som kunde ha utgjort en lösning för sjukhusen. Rådet har dock blockerat detta under ett antal veckor och slutligen har vi misslyckats. Tyvärr har kommissionen också en del av ansvaret för detta eftersom den inte bidragit till arbetet med att hitta en lösning. Kommissionens förslag har fullständigt kört över arbetslagstiftningen och ifrågasatt någonting som allmänt skulle ha betraktats som lagliga miniminormer. Vi i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, liksom de allra flesta i förlikningskommittén, var inte beredda att rösta för legaliserad exploatering.

Det är väl känt att den tyske arbetsmarknadsministern och socialdemokraten Olaf Scholz var en av de hårdaste motståndarna i rådet. På fullaste allvar ville han införa undantag till en långsiktig lösning som skulle låta människor arbeta i upp till 78 timmar per vecka. I Tyskland påstår han sig vara arbetarnas företrädare, men i Bryssel uppträder han som talesman för de rådsmedlemmar som går emot EU-arbetarnas intressen. Han har huggit EU:s socialdemokrater i ryggen.

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! Vi är glada över att Europaparlamentet och rådet inte har lyckats enas om ändringen av arbetstidsdirektivet, eftersom det som föreslogs var värre än vad vi nu har, både när det gäller genomsnittlig arbetstid och jourtid.

Vad Europeiska kommissionen och rådet i själva verket försökte göra var att öppna för ytterligare devalvering av arbetet och angripa fackförningarnas förhandlingsrätt och kollektivförhandlingar. Detta hade kunnat uppnås genom att låta enkla administrativa föreskrifter reglera arbetstidens förläggning och ersättningen, vilket skulle äventyra jourtiden och rätten till viloperioder och ta ett steg på 100 år tillbaka i tiden i fråga om arbetsrätten.

Skyldigheten att betala full lön för jourtid, inklusive viloperioder, oavsett om det rör sig om hälsosektorn, katastrofjour, räddningstjänst eller någon annan verksamhetssektor, fortsätter därför att gälla, i enlighet med befintlig lagstiftning.

Vi kommer att fortsätta att göra allmänheten uppmärksam på arbetarnas kamp mot den ökända opt-outen och för en rättvis värdering av arbetet. Vi kommer att fortsätta kämpa för en kortare arbetsdag med bibehållen lön, ett viktigt krav vid lågkonjunktur för att skapa arbetstillfällen och minska arbetslösheten. Vi kommer också att fortsätta främja hälsa och säkerhet på arbetet för arbetstagarna och sammanjämknings av arbetsliv och familjeliv.

Vi vill ha ett äkta socialt EU som inte glöms bort efter valet till Europaparlamentet.

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! President Vaclav Klaus anmärkte den 18 februari att EU:s institutionella system är en dogm som står i konflikt med vårt arv.

Medlemsstaterna har ett arv. De gör saker på sitt eget sätt, och det gäller även hur de organiserar arbetet. När jag påpekade detta vid det första förlikningssammanträdet och anmärkte att medlemsstaterna inte borde tvingas in i en tvångströja, ifrågasatte en parlamentsledamot faktiskt om jag borde ha bjudits in till sammanträdet. Det är så ni ser på demokrati!

Kommissionsledamotens dokument som lades fram senare den kvällen inkluderade en text om att arbetstagarnas önskemål och behov gör det omöjligt att fastställa ett slutdatum för utnyttjandet av opt-out-bestämmelsen – det är trevligt att höra ett eko.

Som president Vaclav Klaus sa är det långt mellan medborgaren och de valda EU-företrädarna, men mycket mindre så inom medlemsstaterna, vilket visar att EU är odemokratiskt. Jag håller med och för min del insisterar jag på att i högre grad representera medborgarna. År 2004 fanns det bara fyra medlemsstater som ville ha opt-out men nu finns det 15. Säger inte det er något? Och vissa parlamentsledamöter var fräcka nog att kalla 15 stater av 27 för en blockerande minoritet – parlamentet vägrar att se sanningen!

José Albino Silva Peneda (PPE-DE). – (PT) Två frågor har varit särskilt framträdande i dessa förhandlingar: den så kallade jourtiden och opt-out-klausulen.

När det gäller jourtiden vill jag säga att vi var mycket nära en kompromiss, men i sista minuten backade rådet helt oförklarligt ut.

I fråga om opt-outen kunde parlamentet aldrig ha accepterat en odefinierad generalisering eftersom detta i praktiken skulle ha inneburit en avreglering av arbetsmarknaden.

Det faktum att det för närvarande finns 15 länder som använder opt-outen beror på att andelen jourtid inte räcker till för de aktuella behoven. Joursystemen räcker inte till för de aktuella behoven, särskilt på sjukvårdsområdet. Detta löstes i parlamentets förslag, och det hade inte blivit nödvändigt för så många länder att utnyttja opt-outen. Till och med ordförandeskapet erkände detta under förhandlingarna.

En sak är helt klar och det är att opt-out inte har något med flexibilitet att göra. Flexibilitet kan vi uppnå genom att göra referensperioden till ett år, som parlamentet föreslog 2005.

Parlamentet har alltid kämpat i denna fråga för att vi åtminstone skulle få en aning om ett framtida slutdatum för opt-outen. En blockerande minoritet i rådet accepterade dock opt-outen, och inte bara det, de ville göra den till regel i stället för undantag. Vi vill påminna om att möjligheten till opt-out godkändes 1993, men då helt klart som ett undantag.

Anställningsavtal kan inte jämföras med några andra avtal där båda parter är i samma situation. Lagar och vetenskap som rör anställning existerar inom EU därför att man sedan länge har insett att den ena parten är i underläge och därför behöver skyddas.

Den blockerande minoriteten i rådet ville med sin tydligt rigida attityd avskaffa detta skydd, vilket enligt mig är helt oacceptabelt för envar som vill värna de grundläggande värderingar som utgör själva grunden till den europeiska sociala modellen.

Jan Andersson (PSE). - Fru talman! Jag vill passa på att tacka mina kolleger i förhandlingsteamet för ett gott samarbete. Jag beklagar att vi inte når den här uppgörelsen. Jag gör det utifrån den situation som vi har i dag, nämligen att 15 länder använder opt-outen. Det är säkert så att det kan bli några till, och det är ingen bra situation.

Jag kan också säga att vi gjorde en del framsteg under förhandlingsarbetet. Jag tyckte, när det gäller den inaktiva jourtiden och kompensationsledigheten, att det var en framgång att vi alla sa att den inaktiva jourtiden var arbetstid. Jag tror att vi skulle kunna ha nått en uppgörelse där. Anledningen till att vi inte nådde en

uppgörelse var opt-ouden. Å ena sidan var det rådet med en blockerande minoritet som absolut inte ville ta bort opt-ouden, och å andra sidan, och det glöms ofta, var det en stor majoritet i Europaparlamentet som absolut vill ha bort opt-ouden för att den inte har med hälsa och säkerhet att göra. Vi från parlamentet försökte, vi lade fram ett förslag om att rådet självt skulle komma fram med ett slutdatum. I slutskedet var vi till och med villiga att säga: "Vi sätter bara ett datum för när vi ska förhandla igen och komma med ett slutdatum". Inte ens det var rådet villigt att acceptera. Då blev det omöjligt. Det var inte så, herr Sedláček, att rådet godtog alla de villkor som parlamentet ställde för när det gäller villkoren för opt-ouden. När vi startade förhandlingarna sista dagen avlog man i stort sett alla förslag. Jag kan konstatera att det egentligen finns en majoritet för att opt-ouden ska bort. Det finns en stor majoritet i parlamentet och en majoritet i rådet, men tyvärr är det en minoritet i rådet som får bestämma att *opt-ouden* ska vara kvar. Det är otillfredsställande. Jag hoppas att kommissionen kommer tillbaka, att man tar sitt ansvar och att utgångspunkten för ett nytt förslag ska vara det som direktivet handlar om, nämligen hälsa och säkerhet för löntagarna och då måste opt-ouden fasas ut.

Bernard Lehideux (ALDE). – (FR) Fru talman! Parlamentet och dess föredragande har tvingats avvisa en dålig kompromiss, vilket de gjorde rätt i. Vår delegation har stått fast vid den ståndpunkt som antogs av en mycket stor majoritet i kammaren, nämligen att alla undantag från den fastställda arbetstiden till slut måste avskaffas.

Sanningen är dock att det bara var parlamentet som var villigt att gå framåt. Företrädarna för EU:s folk har gått utöver sina partigränser för att få stopp på den anakronism som opt-ouden är. Vi var de enda som föreslog en äkta kompromiss, vilket rådet helt enkelt ignorerade, precis som kommissionen. Rådet och kommissionen har ställt sig bakom dem som med all kraft motsätter sig alla framsteg beträffande arbetstagarnas rättigheter i EU.

Herr rådsordförande, det är tydligt att ni uppnått ert mål. EG-domstolen tvingar er att betrakta all jourtid som arbetstid – så där har ni inte förlorat någonting. Den opt-out ni vill ha finns fortfarande i praktiken, eftersom de som motverkar framåtsträvande har lyckats få igenom den. Nu mer än någonsin måste de nya parlamentsledamöter som väljs i juni kämpa för en harmonisering uppifrån av de sociala normerna.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Tillsammans med kommissionen bär rådet det fulla ansvaret för det faktum att vi inte lyckats nå en kompromiss och orsaken till detta är enkel: det är på grund av att ni insisterade på att vi skulle acceptera en kompromiss som innebar att undantaget skulle bevaras för all framtid. Ni ville vilseleda och förnedra oss och miljontals arbetstagare genom att omvandla ett provisoriskt undantag, som Storbritannien beviljades 1993, till en permanent lagstiftning som missgynnar arbetstagarna. Lyckligtvis sa den stora majoriteten av Europaparlamentet nej. Om någon betvivlar vem som bär ansvaret behöver han eller hon bara lyssna på det tal som det tjeckiska ordförandeskapets företrädare höll: dogmatisk nyliberalism, kompromisslös ideologi, arrogans och ett billigt försök att vilseleda EU-medborgarna.

Kommissionsledamot Špidla, ni har ingen rätt att tolka och tillämpa EG-domstolens domar efter eget gottfinnande. Ni måste tillämpa EG-domstolens rättspraxis och inleda överträdelseförfaranden mot de medlemsstater som under flera år underlåtit att tillämpa domstolens domar. Ni kan inte påstå att vi inte gör det eftersom vi kommer att revidera direktivet. En sak bör ni hålla i åtanke: parlamentet kommer under inga omständigheter att gå med på en kompromiss som inte innebär att undantaget avskaffas.

Edít Bauer (PPE-DE). – (SK) Efter de tidigare förhoppningarna om att vi närmade oss en överenskommelse om det reviderade arbetstidsdirektivet är det verkligen beklagansvärt att så inte har skett. Det finns åtminstone två anledningar till att detta inte var det bästa budskapet till väljarna inför valet. Den första är att utvecklingen i de nya medlemsstaterna är både intressant och oväntad.

Några investerare, framför allt från de östasiatiska länderna, försöker inte bara att införa den östasiatiska arbetsmoral som de anställda begär lagligt skydd mot, utan introducerar även ett nytt fenomen på arbetsmarknaden: ett försök att ersätta inhemska arbetstagare med östasiatiska arbetstagare som är vana vid en annan arbetskultur och obegränsad arbetstid. Under den nuvarande krissituationen, med den ökade arbetslösheten, blir det asymmetriska förhållandet mellan arbetsgivare och anställd alltmer tydligt. Därför är det med tanke på arbetstagarnas friheter än mer nödvändigt att begränsa arbetstiden.

Det andra problemet, som förblir olöst och som medför allvariga konsekvenser för de nya medlemsstaterna, är beräkningen av jourtid. Under de rådande omständigheterna är vi tvungna att välja undantaget, vilket vi ville undvika, eftersom det krävs för att vi ska kunna garantera grundläggande omvårdnad. Jag vill inte peka finger åt någon, fru talman, men jag hoppades att vi under den nya valperioden skulle hitta en godtagbar lösning på dessa brådskande problem.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Det var oundvikligt att vi skulle misslyckas med arbetstidsdirektivet. Rådet agerade på ett provokativt sätt, vilket vi hörde i parlamentet tidigare, genom att ignorera den omröstning i parlamentet som sedan upprepades vid andra behandlingen flera år senare. Det är med denna omröstning som vi möter väljarkåren, Elizabeth Lynne, eftersom vi faktiskt har väljarkårens mandat.

Det som är oroväckande är denna extremism. Rådet vill både behålla undantaget och den årliga beräkningen av arbetstid. Jag vill påpeka för kommissionsledamoten och rådet att en 78-timmarsvecka uppnås genom att de viloperioder som föreskrivs i den text som rådet har försvarat skjuts upp. Därför medför den en värre situation än vad det föregående direktivet gör. Uppriktigt sagt är det svårt att förstå vilken uppfattning rådet har om arbete och arbetsvillkor, och om fackföreningar och kontrakt.

Om vi fortsätter med undantaget, om vi inte arbetar för att harmonisera arbetsvillkoren, så arbetar vi inte för utan mot EU, med andra ord skapar vi villkor som försvagar EU:s sociala förhållanden och som förhindrar EU från att ta itu med de verkliga orsakerna till den nuvarande krisen.

Ansvar för misslyckandet ligger därför helt och hållet hos rådet. Parlamentet har uppfyllt sin plikt.

Juan Andrés Naranjo Escobar (PPE-DE). – (ES) Fru talman! Att erkänna ett misslyckande är det första steget mot att kunna nå framgång. Det är sant att förlikningen misslyckades, men det finns fortfarande en möjlighet att på nytt starta en dialog, med början i dag.

Svårigheten låg inte i de praktiska omständigheterna med enskilda undantag från en arbetsvecka med högst 48 timmar, eftersom det var precis för att komma tillrätta med denna svårighet som parlamentet erbjöd långa övergångsperioder. Problemet bottnade i stället i de vitt skilda synpunkterna när det gäller att upprätta en gemenskapslag med det grundläggande målet att garantera hälsa och säkerhet på arbetsplatsen. Därefter uppstod även problem med att reglera jourtid i enlighet med EG-domstolens avgöranden.

När det gäller det huvudsakliga problemet med undantaget anser jag att det som rådet erbjöd var oförenligt med lagen, och framför allt att det stred mot det som jag anser vara grundläggande aspekter av ett EU som vare sig kan och eller bör ge upp sin sociala dimension utan att förlora sin identitet. Det var otänkbart att tillåta en allmän permanent lag som stred mot kommissionens rekommendation och den sociala agendan där medlemsstaterna uppmanas att följa ILO-konventionen i gemenskapslagstiftningen. Det var möjligt att nå en överenskommelse genom att agera utifrån uppsättningen undantag och allmänna regler och vi hade även kunnat använda oss av bidraget från sociala intressenter som, om deras oberoende respekteras, kan tillhandahålla rättvisa och effektiva överenskommelser.

Kort sagt innehöll parlamentets förslag lösningar som omfattade det som företagen behöver, dvs. möjlighet att anpassa arbetstiden till skiftande arbetsbelastning, eftersom det inte finns två sektorer som ser exakt likadana ut, och inte heller två företag som ser exakt likadana ut inom varje sektor, och eftersom det vi behöver och framför allt det mitt hemland behöver – vi innehar det tråkiga rekordet att ha den högsta arbetslösheten inom Europeiska unionen – är att våra företag skapar mer sysselsättning och minskar antalet friställningar.

Mina damer och herrar! Jag tillhör dem som är övertygade om att vi snabbt behöver en reform av våra sociala system. Jag anser också att det är helt och hållet möjligt att förena ekonomisk effektivitet med hoppet om samhällsförbättringar och att förena frihet med rättvisa. Det är just därför vi måste upprätta gränser och minimistandarder på det sociala området för alla medlemsstater.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – (EN) Fru talman! När framtida generationer ser tillbaka och gör en bedömning av det här parlamentet och hur det arbetade med frågan om arbetstid, tror jag att de kommer att vara förbluffade över hur parlamentsledamöterna uppförde sig under trepartsförfarandet. Här såg ett direktiv dagens ljus tidigt under 1990-talet när socialdemokraterna var det största partiet i parlamentet och när vänstern styrde flertalet av medlemsstaternas regeringar. Här fanns ett direktiv som, hur goda avsikterna än var, speglade den vanliga socialistiska dogmen att man inte kan låta folk fatta sina egna beslut om hur de ska avväga arbete och privatliv, att politiker alltid vet bäst och att naturligtvis EU-politiker vet bäst av alla. Det fanns ett direktiv om arbetstid som helt enkelt aldrig har fungerat. Detta kommer de framtida generationerna att se.

Undantaget, som ursprungligen var avsett för Storbritannien, blev ett undantag som 14 andra medlemsstater allteftersom behövde använda, och vi hörde i dag från det tjeckiska ordförandeskapet att åtminstone två

andra länder nu ansluter sig till denna grupp. Samtidigt kunde 21 av 27 länder aldrig få direktivet att fungera med avseende på sin nationella hälso- och sjukvård, så kommissionen kom med förslag för att lösa detta.

Vi har ett direktiv som tydligen inte kan genomföras och hur har parlamentet reagerat på detta? Reaktionen är att folk har fel, att medlemsstaterna har fel, att kommissionen har fel och att alla måste tvingas in i denna tvångströja som ska passa alla, men som uppenbarligen inte passar någon. Det är begripligt att rådet vägrade ge med sig. Liksom parlamentsledamöterna valdes medlemsstaternas regeringar för att ge folk möjligheter, inte för att begränsa deras frihet. De kom i alla fall ihåg vad vissa parlamentsledamöter har glömt.

Så undantaget finns kvar för närvarande, men också problemen, och frågan rullar nu vidare till nästa generation parlamentsledamöter under nästa mandatperiod. Jag hoppas bara att våra nya kolleger i hela parlamentet kommer att ge prov på större förnuft och visa att de lyssnar på folket och inte bestämmer över dem, att de kommer att förkasta direktivet i stället för att förbjuda undantaget och att de kommer att starta på nytt.

Jacek Protasiewicz (PPE-DE). – (PL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det är ett faktum att vi i dag, efter fem år av intensiva ansträngningar för att ändra direktivet om arbetstidens förläggning, avslutar dessa ansträngningar med ett fiasko. Parlamentet har inte lyckats nå en överenskommelse med rådet om att anta en ny och bättre lagstiftning som skulle förbättra situationen för arbetstagare genom att bland annat, med arbetstagarens medgivande, minska arbetsveckans tillåtna längd från 78 till 65 timmar.

Jag beklagar att behöva säga detta – och här skiljer jag mig från föregående talare, framför allt dem på den vänstra sidan av kammaren – men en stor del av ansvaret för detta resultat vilar på parlamentet som tillämpade en orealistisk förhandlingsstrategi. I många länder i Europa finns det ett talesätt i stil med följande: ”Den som gapar efter mycket mister ofta hela stycket”. Dessvärre lade jag under förhandlingsperioden märke till att de flesta av mina kolleger i parlamentet, framför allt på den vänstra sidan av kammaren, helt tycktes ha glömt bort detta exempel på vishet.

Jag skulle vilja säga något, även om jag inte finner något nöje i att göra det. Jag vill påminna parlamentet om att jag under det första mötet med förlikningskommittén föreslog att en kompromisstrategi skulle antas parallellt med erkännandet eftersom det i de flesta medlemsstater under flera år tillämpats flexibla principer när det gäller arbetstidens förläggning med arbetstagarens medgivande, och det därför inte är berättigat att förvänta sig radikala ändringar i och med att detta kan leda till en blockering av förhandlingarna. Dessvärre är det detta som skett, och jag befärar att detta skedde utan vare sig förvalskampanjen eller de europeiska arbetstagarnas intresse i åtanke.

Stephen Hughes (PSE). – (EN) Fru talman! Det är verkligen orimligt att rådet skulle anklaga parlamentet för sammanbrottet i dessa samtal. Parlamentet lade ned mest energi och kom med alla kompromissförslag. Mot slutet av förfarandet kom kommissionen med ett kompromissförslag, men rådet rörde sig inte ur fläcken, så det borde inte skylla på parlamentet för detta sammanbrott.

Philip Bushill-Matthews talar i kväll om valfrihet för arbetstagare – frihet att arbeta vilka tider de vill. Philip, se på situationen i Storbritannien, som är den medlemsstat som allra längst har använt det generella undantaget. Enligt Europeiska arbetskraftsundersökningen finns det 3,5 miljoner arbetstagare i Storbritannien som regelbundet arbetar mer än 48 timmar per vecka. Enligt samma undersökning uppger 58 procent av dem – nästan 60 procent – att de skulle vilja arbeta mindre än 48 timmar per vecka. 2,2 miljoner av dessa 3,5 miljoner människor i Storbritannien får inget betalt för detta extraarbete som de utför varje vecka. De är inte galna utan tvingas helt enkelt att arbeta dessa timmar. De har hamnat i en situation där de måste arbeta extra många timmar. Det är vad undantaget i verkligheten leder till.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Rådet var helt och hållet inställt på att behålla undantagsförfarandet permanent och i fråga om en verklig förlängning av arbetsveckan visade rådet inte prov på någon flexibilitet.

Problemet med jourtid är först och främst ett problem för dem som arbetar inom samhällsservice och framför allt inom hälso- och sjukvården, där en förlängning av arbetstiden inte bara innebär försämrade villkor för läkare och sjuksköterskor utan också ett hot mot patienternas hälsa och säkerhet och en ansvarsskyldighet för läkare vid felbehandling. Ett exempel på valfrihet när det gäller detta är att man på ett sjukhus i staden Radom i Polen inte anställde någon som inte gick med på detta förfarande. Detta innebär i praktiken att det inte existerar någon valfrihet.

Att dela upp jourperioden i aktiva och inaktiva delar är ett försök att klassificera tid som i själva verket spenderas i arbetsgivarens tjänst som vilotid – tid som tillbringas på arbetsplatsen och som förläggs i enlighet

med denna. I praktiken innebär detta därför stöld av den anställdes tid. Det finns ingen anledning för oss att acceptera lösningar som vi anser vara skadliga.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Fru talman! År 1817 förespråkade den socialt inriktade brittiske entreprenören Robert Owen införandet av åtta timmars arbetsdag. Enligt hans uppfattning var det möjligt att skapa välstånd för alla om människor arbetade åtta timmar och arbetet var välorganiserat. Därefter, för exakt 125 år sedan, började man för första gången införa åtta timmars arbetsdag i Förenta staterna. Det är en av de demokratiska övertygelserna i vårt europeiska samhälle att en förkortad arbetsvecka bidrar till ett värdigt mänskligt liv. Lyckligtvis har detta under de senaste decennierna åtföljts av en ökad uppmärksamhet för fördelning av arbete och omvårdnadsansvar.

Fru talman! När det gäller detta är det verkligen synd att vi i Europa fortfarande måste kämpa för att begränsa den högsta tillåtna arbetsveckan. Att kräva att arbetstagarna systematiskt ska arbeta övertid och ha långa arbetsveckor är förödande. Flera olika studier visar att Robert Owen hade rätt: att arbeta mer än åtta timmar är kontraproduktivt. I dessa tider som kännetecknas av växande arbetslöshet har majoriteten i rådet och kommissionen valt helt fel inriktning.

Michal SEDLÁČEK, rådets ordförande. – (CS) Mina damer och herrar! Detta har varit en mycket intressant debatt. Jag vill kortfattat kommentera några av initiativen. Först och främst vill jag ta upp något som inte har nämnts här och som uppriktigt sagt måste påpekas. Är det inte händelsevis så att Europa har de högsta skydds nivåerna för arbetstagare i världen? Jag tror att så är fallet, så allt prat om åtgärder som är avsedda att avveckla detta skydd eller återgå till 1800-talet är helt enkelt osant. Det vi försöker göra är att anpassa skyddet till den aktuella ekonomin och den globala ekonomiska situationen. Vi lever inte på 1900-talet. Detta är 2000-talet och vi arbetar – jag vill inte ange exakt hur många timmar – men vi arbetar hela tiden. Ser ni denna mobiltelefon och dessa datorer? Var och en av oss får e-postmeddelanden varje dag och ofta dygnet runt. Samtidigt är det aldrig någon som räknar ut hur många timmar han eller hon verkligen arbetar. Så det försök som görs här – vi talar om någon form av flexibilitet – är bara ett försök av EU som helhet att anpassa sig till den globala konkurrensen.

Ni hade rätt, Hartmut Nassauer, när ni sa att vi borde komma överens om frågorna, till exempel frågan om jourtid. Jag vill hävda att rådet har gått mycket långt för att tillmötesgå parlamentet när det gäller detta och enats om att jourtid bör betraktas som arbetstid, tvärtom den gemensamma ståndpunkten som såg helt annorlunda ut. Rådet föreslog även parlamentet att detta direktiv endast skulle reglera frågan om jourtid och att frågan om undantag skulle hanteras vid en annan tidpunkt, men parlamentet svarade inte på detta. Ilda Figueiredo sa att rådets förslag undergrävt arbetstagarnas ställning, men jag vill upprepa en grundläggande faktor. Rådet föreslog en minskning av antalet timmar vid undantag från 78 till 60 eller 65, men Alejandro Cercas avvisade detta förslag. Rådet föreslog begränsningar både i fråga om övervakning och i fråga om införande av undantag. Rådet gick med på detta, men det antogs ändå inte. Det förefaller som om Jan Andersson har missuppfattat det hela när han säger att rådet inte var villigt att godta kommissionens kompromissförslag. Tvärtom var det rådet som vid dess Coreper-möte godkände dessa förslag. Så den kompromiss som kommissionen föreslog godtog av rådet, men inte av parlamentet.

Jag vill också tillägga att jag inte vet vem som talar med vilka representanter för allmänheten inom EU. Vi talar också med representanter för allmänheten inom EU, men de säger att de vill ha mer frihet, att de inte vill att någon ska påtvinga dem nya skyldigheter eller att politikerna ska lägga sig i deras privatliv. Vi närmar oss nu 20-årsdagen av sammetsrevolutionen – den dag då kommunismen i Europa upphörde – och människor vill fira denna tilldragelse genom att försvara sin frihet. De vill inte att fler och fler föreskrifter och skyldigheter ska påtvingas dem.

Stephen Hughes, jag anser att jag i mitt tal tydligt angav vilka punkter rådet var villigt att kompromissa om, så det är fel att påstå att rådet inte har rört sig en tum. Eftersom föredraganden gav uttryck för hopp om regeringsskiftet i Europa vill jag tillägga att jag knappast kan föreställa mig att – under förutsättning att ett sådant skifte skulle äga rum i Storbritannien – en konservativ regering skulle ha andra åsikter än premiärminister Browns regering.

Sammanfattningsvis vill jag säga att vi är mycket besvikna över att inte ha nått en överenskommelse, men om ni fortsätter att blunda för hur verkligheten ser ut, dvs. det faktum att 15 av de 27 medlemsstaterna använder undantag och att det för närvarande inom många yrkesgrupper inte finns tillräckligt många arbetstagare för att utföra arbetet, framför allt i de nya medlemsstaterna, så måste undantaget helt enkelt fortsätta att vara en del av verkligheten. Låt oss återvända till denna fråga om tio år, när situationen i

medlemsstaterna kanske ser helt annorlunda ut. Låt oss skapa de villkor som krävs för att medlemsstaterna inte ska behöva använda undantag, så kanske vi kommer att överraskas av hur snabbt vi når en kompromiss.

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Mina damer och herrar! I debatten förekom argument som har använts många gånger tidigare och på goda grunder. Jag anser att detta är naturligt och eftersom debatten har pågått i fem år och påverkat oss alla vill jag tacka alla dem som spelat en viktig roll för den. Emellertid kvarstår det faktum att vi inte uppnådde ett bra resultat eller ett varaktigt resultat och vi måste ta itu med detta. Jag konstaterar hur typiskt det är att debatten knappt handlade om någon annan fråga än undantaget, och kanske i en något begränsad omfattning jourtiden. Ingen uppmärksamhet ägnades åt exempelvis ytterligare vila. De ändringar som skett inom ramen för nattarbete beaktades inte heller. I stort sett alla ändringar som gick långt utöver frågorna jourtid och undantag har delvis hamnat i skuggan av dessa två huvudfrågor. År 1993 antogs ett direktiv där undantag godkändes. I detta direktiv förutsågs vissa typer av revidering, men inte en revidering som endast är inriktad på undantag utan på direktivet som helhet. År 2003 fastslog EG-domstolen att jourtid som tillbringas på arbetsplatsen ska räknas som arbetstid. Utslaget har en egen logik och den ter sig tämligen enkel för mig. Sedan dess har det antal medlemsstater som använder sig av undantag ökat kraftigt. Anledningen till detta är enkel. I de flesta medlemsstater behandlades inte arbetstid på arbetsplatsen som riktig arbetstid, och så snart som denna tid skulle beräknas som fast arbetstid började medlemsstaterna använda sig av undantag för att följa bestämmelserna i direktivet.

Mina damer och herrar, jag har redan nämnt att situationen är komplex och har en egen inre dynamik. I stort sett alla vägar som är möjliga att gå har utforskats under fem år med debatter som varit mycket ingående. Jag anser emellertid att vår debatt ännu inte är avslutad och att det är nödvändigt att försöka hitta andra lösningar eftersom den aktuella situationen inte är tillfredsställande. Det finns flera skäl till att den inte är tillfredsställande och dessa skäl handlar om mer än jourtid (som jag personligen betraktar som den viktigaste aspekten) och undantaget, som utan tvivel är en väsentlig fråga. De andra skälen är bland annat nattarbete, ytterligare ledighet och en rad andra frågor som kan – och enligt min mening gradvis bör – utforskas för att förbättra säkerheten och skyddet av hälsa på arbetsplatsen eftersom detta direktiv behandlar just hälsa och säkerhet på arbetsplatsen. Arbetstidens förläggning, som beskrivs i direktivet, omfattar denna särskilda aspekt och inte bara den allmänna aspekten.

Mina damer och herrar, de två lagstiftande organen har misslyckats med att nå en överenskommelse efter en seriös och långvarig debatt som pågått i fem år. Vi är där vi är och därför måste vi försöka hitta andra vägar. Vad anbelangar kommissionen, så är vi redo.

Mechtild Rothe, *ordförande för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén*. – (DE) Fru talman! Jag har bett att få lämna ytterligare några kortfattade kommentarer eftersom jag anser att det är nödvändigt.

Rådets ordförande, Michal Sedláček, berättade att rådet godkände förslaget i början av förra veckan. Jag måste i ärlighetens namn påpeka att vi fick annan information under trepartsdialogen. Vi fick information om att kommissionens förslag inte skulle godkännas, att det inte skulle finnas någon möjlighet till undantag under försöksperioden och att sexmånadersperioden inte skulle godkännas. Det klargjordes också att jourtid inte skulle betraktas som nödvändig fortsättning av arbetstid. Vi blev även informerade om precis det som har sagts här, att det fanns en vilja att följa partilinjerna. Detta var inte parlamentets ståndpunkt. Jag vill klargöra att vi inte fick denna information. Problemet kanske är att ni kom senare, inte förrän efter midnatt, men vi fick inte denna information.

För det andra gav Philip Bushill-Matthews intrycket att förhandlingarna var partiska och ensidiga. Låt mig klargöra följande: Förhandlingsdelegationen bestod av föredraganden, Alejandro Cercas, ordförande för utskottet, skuggföredraganden José Albino Silva Peneda från gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater samt undertecknad. Vi var överens om varje enskilt ärende. Riktlinjerna i parlamentet utgör en garanti för att min grupp inte har majoritet i delegationen till förlikningskommittén. Resultaten var tydliga: 15 röster för, inga röster mot och fem nedlagda röster. Dagens debatt har tydligt visat att en bred majoritet av parlamentet stöder denna ståndpunkt. Jag vill inte att någon ska gå härifrån med intrycket att förhandlingarna var partiska.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Csaba Óry (PPE-DE), *skriftlig*. – (HU) Fru talman, mina damer och herrar!

Jag beklagar att lagstiftningsprocessen, vars syfte var att ändra arbetstidsdirektivet, avslutades med ett misslyckande. Detta visar avsaknaden av samförstånd mellan rådet och Europaparlamentet i en av de viktigaste arbetsrelaterade frågorna. Rådets avvisande av kompromisslösningen, som bekräftades av två behandlingar i Europaparlamentet och stöddes av grupper över hela det politiska spektrumet inom både vänstern och högern, kommer precis vid den tidpunkt då allt fler arbeten i Europa går förlorade, då stora företag står på kö för att tillkännage sina nedskärningsprogram och då en allt större del av skattebetalarnas pengar används för att hjälpa banker som befinner sig i svåra omständigheter och mildra de skadliga effekterna av den ekonomiska krisen.

Den allvarliga följden av rådets envisa krav beträffande undantaget blev att de på grund av det misslyckade förlikningsförfarandet med Europaparlamentet även misslyckades med att nå en lyckad lösning på frågan om läkares jourtid, trots att EU:s lagstiftare redan var mycket nära en överenskommelse och ett godkännande av en kompromisslösning. Det skulle ha varit mycket mer fördelaktigt för varje part att nå en överenskommelse om denna fråga än att fortsätta med det rättsliga kabblet. Även om ingen ifrågasätter substansen i EG-domstolens domar är en situation där läkare ständigt måste vidta rättsliga åtgärder för att kunna utöva sina rättigheter ändå märklig.

Det är deprimerande att rådet under ett år som varit så fullt av ekonomiska och sociala spänningar som 2009 inte visat någon benägenhet att lösa en av de viktigaste frågorna som reglerar arbetstid på EU-nivå.

18. Föredragningslista: se protokollet

19. Arbetstidens förläggning för personer som utför mobilt arbete avseende vägtransporter (debatt)

Talmannen. - Nästa fråga är betänkandet av Marie Panayotopoulos-Cassiotou, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om arbetstidens förläggning för personer som utför mobilt arbete avseende vägtransporter [COM(2008)0650 - C6-0354/2008 - 2008/0195(COD)] (A6-0120/2009)

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, föredragande. - (EL) Fru talman! Direktivet 2002/15/EG behövde verkligen revideras, och efter ett betänkande som Europeiska kommissionen var skyldig att presentera lade man fram lämpliga ändringsförslag för att hjälpa denna industri, för att skydda dess arbetstagares hälsa och säkerhet och samtidigt främja en sund konkurrens. Utskottet för sysselsättning och sociala frågor godkände yttrandet från utskottet för transport och turism och avvisade, trots min rekommendation, kommissionens förslag. Med andra ord gick utskottet inte med på att förare som är egenföretagare ska undantas från direktivets tillämpningsområde. Jag måste påpeka att direktivet från 2002 innebar att förare som är egenföretagare ska omfattas från och med den 23 mars 2009. Utvecklingen är inte alltid som den ter sig i kölvattnet av de intryck och den upphetsning som orsakades av debatten om ett direktiv om vägtransport.

När det gäller körtider och viloperioder har det skett en stor utveckling sedan 2002, eftersom förordning (EG) nr 561/2006, som trädde i kraft 2007, gäller alla lastbilsförare och innebär en garanti för att de har lämpliga körtider och viloperioder.

Om förare som är egenföretagare skulle omfattas av ett direktiv om arbetstid vore det därför ett bevis på att man missuppfattat begreppet egenföretagande eftersom en egenföretagare bestämmer över sin egen arbetstid. Detta vore därför en allvarlig och skadlig åtgärd mot små och medelstora företag. Det skulle begränsa den frihet som är förknippad med att vara företagare och bidra till att skapa ytterligare administrativa bördor. Och det skulle skapa ett prejudikat för att inleda en debatt om att integrera egenföretagare inom andra sektorer och därigenom begränsa deras möjlighet att arbeta så länge de vill. Detta medför ett allvarligt problem: vem är egenföretagare och vem är "falsk" egenföretagare? Det är uppenbart att vissa förare utger sig för att vara egenföretagare, men inte är det. Europeiska kommissionen föreslog att vi skulle fastställa kriterier så att vi kan skilja mellan "falska" egenföretagare och riktiga egenföretagare. Detta är emellertid inte möjligt eftersom kontrollerna fortfarande utförs nationellt. Om det därför skulle fastställas vem som är "falsk" egenföretagare och vem som inte är det i EU-lagstiftningen skulle detta inte upptäckas vid nationella kontroller. Därmed har vi alltså möjlighet att genom våra nya förslag på medlemsstatsnivå fastställa vem som ska och vem som inte ska omfattas av direktivet om personer som utför mobilt arbete avseende vägtransporter. I våra förslag uppmanar vi även Europeiska kommissionen att på nytt fastställa resultatet av tillämpningen av direktivet. Jag uppmanar mina parlamentskolleger att avvisa ändringsförslaget, vars syfte är att återförvisa förslaget till utskottet, och stödja min grupps förslag, som även stöds av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och gruppen Självständighet/Demokrati.

Antonio Tajani, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Fru talman, ärade parlamentsledamöter! Ni vet att vägsäkerhet är en av de prioriterade frågorna i mitt arbete som kommissionsledamot för transport.

Det är även viktigt att från början betona att även om vägsäkerhet naturligtvis är en grundläggande aspekt vid diskussioner om frågor såsom förarens arbetstid handlar inte dagens debatt om vägsäkerhet utan om social lagstiftning, inte om körtid utan om arbetstid.

Den fråga vi måste besvara i dag är denna: bör entreprenörer som är egenföretagare omfattas av restriktioner i fråga om arbetstid enligt samma villkor som anställda? Detta är något vi måste undersöka mycket noggrant, eftersom det inte någonstans i EU-lagstiftningen fastställs hur länge en egenföretagare får arbeta på ett kontor eller i ett laboratorium.

År 1998, när rådet och parlamentet för första gången debatterade direktivet om arbetstid för mobila arbetstagare, såg situationen inom vägtransport helt annorlunda ut än vad den gör i dag. Som föredraganden Marie Panayotopoulos-Cassiotou sa var det vid den tidpunkten praxis att smita från de regler som gällde körtid, vilket innebar att yrkesförare tillbringade alldeles för lång tid vid ratten. Utifrån den föregående förordningen om körtid, som infördes 1985, var det nästan omöjligt att kontrollera körtid på ett effektivt sätt.

När det gäller detta diskuterade lagstiftarna mellan 1988 och 2002 ett kommissionsförslag vars syfte var att reglera arbetstiden, inte bara för anställda förare utan även för förare som var egenföretagare. Som ett resultat av denna diskussion antogs sektorsdirektivet om arbetstid för mobila arbetstagare. Förhoppningen var att minska de negativa konsekvenser som otillräckliga bestämmelser om körtid medförde för vägsäkerheten genom att utöka tillämpningsområdet för lagarna om arbetstid så att även förare som var egenföretagare omfattades.

Problemet löstes emellertid inte och efter ett förlikningsförfarande mellan parlamentet och rådet uppmanades kommissionen att väga fördelarna mot nackdelarna med att utöka bestämmelserna om arbetstid till att omfatta egenföretagare och lägga fram ett förslag 2008. Kommissionen tillmötesgick denna begäran och offentliggjorde en detaljerad undersökning 2007 med följande slutsatser:

För det första får arbetstid inte förväxlas med körtid. När det gäller detta har situationen förändrats radikalt. Som ni känner till har parlamentet tillsammans med rådet antagit nya bestämmelser om körtid. Dessa bestämmelser innebär bland annat att en digital färdskrivare, en ytterst tillförlitlig övervakningsanordning, ska användas och att ett särskilt genomförandedirektiv ska upprättas.

De nya bestämmelserna som trädde i kraft 2007 gäller alla lastbilsförare, däribland förare som är egenföretagare. Med den nya digitala färdskrivaren, som registrerar alla lastbilens rörelser minut för minut, kan en förare inte köra mer än nio timmar om dagen och i genomsnitt 45 timmar i veckan. Kontentan är att det nu är möjligt att övervaka tillämpningen av dessa bestämmelser mer noggrant än vad det var 1985.

För det andra finns det ingenting i gemenskapens sociala lagstiftning som styr egenföretagares arbete. En arbetstagare som är egenföretagare kan i själva verket inte tvingas arbeta övertid såtillvida att han per definition är fri att organisera sitt arbete såsom han önskar. Vidare är det så gott som omöjligt att i praktiken styra arbetstiden för denna grupp av människor.

För det tredje är den övergripande balansen mellan för- respektive nackdelarna med att utöka reglerna om arbetstid till att omfatta egenföretagare mycket osäker, och det är inte möjligt att visa att en tillämpning som omfattar förare som är egenföretagare kommer att ge tydliga fördelar. Dessutom är det mycket viktigt att påpeka att tillämpningen av bestämmelser om arbetstid på förare som är egenföretagare är ineffektiv och mycket svår att genomföra, eftersom dessa förare inte måste registrera arbetstiden av löneskäl, för att inte nämna det faktum att de administrativa kostnaderna med att tillämpa sådana bestämmelser skulle kunna bli mycket höga.

För det fjärde finns det emellertid en aspekt där ingripande krävs, nämligen när det gäller förare som är "falska" egenföretagare, dvs. förare som formellt sett är egenföretagare, men som i själva verket inte är fria att organisera sin egen verksamhet eftersom de helt och hållet är beroende av ett enda företag som de får inkomst och beställningar ifrån. När det gäller sociala villkor är de sårbara. Nu omfattas de i teorin av direktivet, men genom att det inte tillämpas är det inte så i praktiken. Kommissionens förslag är därför att intensifiera genomförandet av direktivet och erbjuda förare som är "falska" egenföretagare det sociala skydd de behöver.

Att under en ekonomisk kris införa ytterligare en administrativ och ekonomiska börda för små och sårbara företag, som drabbas av recessionens konsekvenser, vore oklokt. Av detta skäl välkomnar kommissionen

de ändringsförslag som gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa och gruppen Självständighet/Demokrati har lagt fram och som överensstämmer med den gemensamma ståndpunkt som antogs vid det senaste mötet med rådet (transport), och sänder genom dessa ändringsförslag ett tydligt budskap till industrin: fenomenet med förare som är "falska" egenföretagare kommer inte att tolereras, och lagstiftarna kommer att se till att bestämmelserna tillämpas över hela Europa.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Johannes Blokland, *föredragande för yttrandet från utskottet för transport och turism.* – (NL) Fru talman! Sanningens ögonblick närmar sig. I morgon eftermiddag röstar vi om Marie Panayotopoulos-Cassiotous betänkande. Föredraganden och jag som föredragande för yttrandet från utskottet för transport och turism har samma perspektiv när det gäller fri företagsamhet. Därför har vi tillsammans undertecknat ungefär tio ändringsförslag som rådet också kan acceptera. Jag är tacksam över att kommissionsledamot Tajani kan stödja dem.

I morgon måste vi först av allt hantera det ändringsförslag som lades fram av utskottet för sysselsättning och sociala frågor med innebörden att man vill avvisa förslaget. Jag är fortfarande mycket upprörd över detta ändringsförslag. Förra veckan förvandlades emellertid denna upprördhet till fasa när jag såg de europeiska fackliga organisationernas positionsdokument. Av rädsla för vilsna rumänska eller bulgariska förare som är egenföretagare dammas osanning efter osanning av för att övertala parlamentsledamöterna att rösta mot kommissionens förslag.

I dokumentet antyds att förare som är egenföretagare arbetar 86-timmarsveckor. Förare, både anställda och egenföretagare, får köra i genomsnitt 45 timmar per vecka under en tvåveckorsperiod, vilket kommissionsledamot Tajani också har påpekat. Ska vi alltså utgå från att de ägnar 41 timmar i veckan åt att arbeta med sina företag? Inte heller dokumentets argument om vägsäkerhet är hållbart. Det finns inga belegg för att det finns något samband mellan vägsäkerhet och ett undantag för förare som är egenföretagare från bestämmelserna om arbetstid, tvärtom.

I förbigående kan påpekas att positionsdokumentet tydligt visar att de fackliga organisationerna är fullt medvetna om att deras position är mycket svag. Miljön och den inre marknaden dras in i detta under protest, förmodligen för att visa att vi bör rösta för förslaget om avvisande när kommissionens mycket omfattande konsekvensanalys visar att förslaget kommer att gynna den inre marknadens funktion, transportsektorn och miljön. Därför måste vi i morgon rösta mot det ändringsförslag som lagts fram av utskottet för sysselsättning och sociala frågor, där man vill avvisa förslaget, och i stället rösta för föredragandens ändringsförslag. Jag lutar på att det sunda förnuftet kommer att segra vid omröstningen.

Avslutningsvis vill jag tillägga att jag anser att det e-postmeddelande som Stephen Hughes skickade i lördags är djupt olämpligt. Att göra politik av dödsoffren i... (*Tal mannen avbröt talaren.*)

Eva-Riitta Siitonen, *för PPE-DE-gruppen.* – (FI) Fru talman, mina damer och herrar! Begränsningar av arbetstiden bör inte omfatta entreprenörer och förare som är egenföretagare och lyckligtvis har både kommissionen och rådet kommit fram till denna slutsats.

I mitt hemland Finland skulle en begränsning av arbetstiden få mycket negativa följder för förare som är egenföretagare. Förare i Finland är ofta entreprenörer som verkar i liten skala. Mer än hälften av dem äger det fordon de kör. De sköter därför allting själva: de underhåller sina fordon och sköter sin egen redovisning. Förare som är egenföretagare omfattas redan nu av samma begränsningar när det gäller körtid och obligatoriska viloperioder som förare som är anställda. Detta är viktigt inför framtiden. Körtiderna bör inte i sig utökas, men om detta ändringsförslag från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen och Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet skulle träda i kraft skulle förarna exempelvis inte kunna underhålla sina fordon eller sköta sin redovisning under sin lediga tid. Hur skulle efterlevnaden av en sådan förordning förresten övervakas?

Under en ekonomisk kris är det ytterst viktigt att stödja sysselsättningen och entreprenörskapet. Jag hoppas att alla kommer att enas med kommissionen och transportministrarna om att förare som är egenföretagare inte ska omfattas av tillämpningsområdet för reglerad arbetstid enligt detta direktiv.

Jan Cremers, *för PSE-gruppen.* – (NL) Fru talman, mina damer och herrar! Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet anser att förslaget till revidering av bestämmelserna om arbetstid inom vägtransport

inte är tillräckligt genomtänkt och att det dessutom är inkonsekvent. Bristfälligt införlivande och bristfällig efterlevnad av lagstiftningen får inte vara en anledning till att mjuka upp bestämmelserna. Som kommissionen säger kan lagstiftningen endast bli effektiv om den omfattar alla berörda parter.

I mina frågor till kommissionen har jag strävat efter att få klarhet i vilka åtgärder kommissionen planerar att vidta mot användningen av förare som är "falska" egenföretagare. När det gäller detta har rådet nu uttryckt avsikten att inte bara undanta förare som är egenföretagare från tillämpningsområdet utan att även undvika att vidta tillräckliga åtgärder mot "falska" egenföretagare, vilket inte vunnit gehör hos PSE-gruppen.

Verksamheten för både förare som är anställda och förare som är egenföretagare är lika viktig för deras egen som för andra människors säkerhet. Att göra skillnad mellan dem är uteslutet för vår grupp. Jag måste stödja kommissionsledamoten: det är inte första gången som även egenföretagare har omfattats av samordningen av säkerheten, det har även skett på byggarbetsplatser för att garantera deras egen och andras säkerhet.

Bilyana Ilieva Raeva, för ALDE-gruppen. – (BG) Under denna mandatperiods sista sammanträde måste parlamentet anta direktivet om arbetstid för mobila arbetstagare. Som föredragande för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa anser jag att det vore oansvarigt för oss att stödja avvisandet av kommissionens text i sin helhet, vilket har föreslagits. Vi liberaler stöder och står bakom de tiotusentals mobila arbetstagare som är egenföretagare och som vill behålla sina konkurrensfördelar eftersom de är en del av syftet med att vara egenföretagare.

Den aktuella situationen är oroväckande. Genom det nuvarande direktivet försvinner en grundläggande princip för den fria marknaden, nämligen entreprenörskap och stöd till detta. Det är oacceptabelt för oss att behandla dem som arbetar enligt ett anställningsavtal likadant som dem som är egenföretagare. Till skillnad från avlönade arbetstagare arbetar egenföretagare inte ett fastställt antal timmar, utan arbetstiden avgörs av vilka varor de hanterar samt antal och typ av partier. Att låta dem omfattas av det nya direktivet skulle i praktiken förstöra deras entreprenörskraft.

En lag som reglerar arbetstiden för egenföretagare skulle utgöra ett farligt och omotiverat prejudikat. Det finns ingen liknande lagstiftning i någon annan sektor. Att anta ett sådant beslut skulle ha en negativ effekt på den europeiska ekonomin.

Definitionen av nattarbete är också av stor praktisk betydelse. För närvarande kan medlemsstaterna definiera nattarbete själva. På så sätt blir det möjligt för dem att maximera antalet arbetstimmar för transport av passagerare och varor enligt det skiftande dagsljuset. Som ni känner till är natt i Finland inte samma sak som natt i Italien. Genom att tillämpa flexibilitet kan trafikstockningar vid rusningstid, liksom en majoritet av de skadliga utsläppen från trafiken, minskas.

Avslutningsvis vill jag tillägga att liberalerna som stöds av gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater och många andra ledamöter vill fortsätta debatten om direktivets grundläggande element. Med andra ord stöder vi den flexibla, pragmatiska ståndpunkt som godkändes i rådet och föreslogs av Europeiska kommissionen när det gäller att undanta egenföretagare från direktivet. Jag uppmanar er verkligen att rösta för detta.

Sepp Kusstatscher, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Den oro som råder världen över och alla de åtgärder som för närvarande vidtas för att bekämpa svininfluensan saknar, i likhet med de åtgärder som vidtogs för några år sedan mot fågelinfluensan och galna kosjukan, helt proportioner med tanke på de bristfälliga ansträngningarna när det gäller det mycket högre antalet dödsfall på vägarna. Fyrtiotusen människor dör varje år på vägarna i Europeiska unionen. Många människor skadas eller handikappas för livet. Detta accepteras helt enkelt som ett exempel på force majeure.

Alla vet att antalet lastbilar som är inblandade i allvarliga vägolyckor är oproportionerligt. De vanligaste orsakerna är för hög hastighet, att föraren är uttröttad och alkohol. Detta direktiv är ett steg mot att förhindra att förare blir uttröttade. Inte bara körtider, som övervakas med hjälp av färdskrivaren, utan även lastnings- och avlastningstider bör nu betraktas som arbetstid för alla. Detta är den rätta lösningen. Om en förare redan har arbetat i flera timmar när han sätter sig bakom ratten på en 40-tonslastbil kommer han att vara trött och ha svårt att koncentrera sig. För mig är det fullkomligt obegripligt att denna förordning endast ska gälla förare som är anställda av andra och inte egenföretagare. Den enda ursäkten är att det är svårare att övervaka arbetstiden för egenföretagare. Detta må vara sant, men utgör en förare som är egenföretagare en mindre risk bakom ratten när han är uttröttad än en anställd företagare?

Stephen Hughes (PSE). - (EN) Fru talman! Vi måste förkasta detta förslag från kommissionen av tre uppenbara anledningar. För det första hävdar de att förordning (EG) nr 561/2006 om körtid och viloperioder omfattar alla och att det därför inte finns något problem med att egenföretagare utesluts. Det är felaktigt. Körtiden utgör i genomsnitt bara halva arbetstiden för en förare. De som inte omfattas skulle i realiteten kunna få arbeta 86 timmar per vecka, alla veckor under året.

För det andra omfattas inte de hundratusentals förare som kör fordon på under 3,5 ton av bestämmelserna. Om de undantas från detta direktiv kommer det inte att finnas någon gräns alls för deras arbetstid, vilket är än värre.

För det tredje skiljer kommissionen mellan egenföretagare och "falska" egenföretagare, och säger att den gör detta eftersom man inte kan inspektera eller kontrollera egenföretagares arbetstid. Om så är fallet, hur kommer de att kontrollera arbetstiden för de "falska" egenföretagarna? Detta är att undgå sitt ansvar och det är en öppen inbjudan för skrupulösa arbetsgivare att ständigt leta efter nya former av "falskt" egenföretagande för att undvika lagen. Vi måste förkasta detta förslag från kommissionen.

Ville Itälä (PPE-DE). - (FI) Fru talman! Jag vill börja med att tacka kommissionsledamot Tajani för ett utmärkt arbete och för att han i sitt tal alldeles nyss mycket lovvärt påpekade att detta i mindre grad handlar om säkerhet och antalet timmar som ägnas åt körning än om antalet timmar som ägnas åt arbete.

Vi måste respektera det faktum att det i Europa finns små och medelstora företag som sköter sitt arbete och skapar arbetstillfällen och att detta vore ett slag i ansiktet på entreprenörer som verkar i liten skala, framför allt under den rådande ekonomiska situationen. För ungefär två veckor sedan hade vi en häftig debatt här om att det är de små och medelstora företagen som håller igång hela den europeiska ekonomin. Nu ställs vi inför det praktiska problemet att bestämma om vi ska stödja dem eller inte. Kommissionsledamot Tajani klargjorde vad vi bör övervaka och vad vi behöver göra för att se till att dessa förare som är egenföretagare kan fortsätta att arbeta efter de timmar de ägnat åt att köra.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. - (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill lugna de ledamöter som har uttryckt oro angående den text vi debatterar. Vägsäkerheten står definitivt inte på spel. Jag upprepar att det är en av mina prioriteringar att arbeta för att minska antalet vägolyckor.

Jag anser att vi inte bör blanda ihop arbetstid med körtid. Jag kan mycket väl förstå det ni sa om att en egenföretagare kan arbeta först och sedan vara trött när han sätter sig bakom ratten, men jag tror inte att en egenföretagare kan styras oavsett vilket arbete han har. Naturligtvis är egenföretagaren också medveten om vad han gör. Han kan till exempel lasta en lastbil och sedan vila i två, tre eller fyra timmar och därefter sätta sig bakom ratten igen och vara i utmärkt skick att köra ur säkerhetssynpunkt.

Faktum är att det är mycket svårt att styra någon typ av egenföretagare, hantverkare eller entreprenör i liten skala. Dessutom är det dessa män och kvinnor som utgör ryggraden i EU:s ekonomi.

Samtidigt vill jag påpeka att vi alla är angelägna om att garantera hälsa och säkerhet för de anställda och för de arbetstagare som utger sig för att vara egenföretagare, men som i allt väsentligt är anställda. Därför vill kommissionen – och jag tror att föredraganden delar vår ståndpunkt när det gäller detta – att den verksamhet som "falska" egenföretagare utför också ska vara föremål för lagstadgad kontroll.

Så jag anser att detta är en viktig signal. Denna lagstiftning uppfyller verkliga krav och jag anser att det är rätt att återigen betona hur viktigt det är att ytterligare framsteg görs på detta område. Därför vill jag be Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet och gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen att fundera över de kommentarer som har fallits och att inse att vad kommissionen anbelangar så är och förblir vägsäkerheten en prioritering. Lagstiftningen omfattar emellertid inte denna sektor, utan syftar snarare till att på ett bättre sätt reglera i synnerhet arbetstiden för alla som arbetar inom vägtransportsektorn och införliva de "falska" egenföretagarna med de anställda eftersom de i realiteten inte är egenföretagare utan *de facto* anställda.

Så låt mig återigen lugna dem som uttryckt oro, eftersom jag anser att den text som kan antas är en bra text och ett steg i rätt riktning när det gäller att värna EU-medborgarnas intressen.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, föredragande. - (EL) Fru talman! Jag tackar kommissionsledamoten för att han i sitt tal uttryckte sig så tydligt och för de förtydliganden han gjorde i efterhand, dvs. hans försäkran om att det viktigaste målet är vägsäkerheten och att samtidigt skydda den europeiska ekonomins konkurrenskraft samt att stödja små och medelstora företag. Jag tackar alla mina parlamentskolleger för deras synpunkter och jag vill påpeka att det är just denna dialog vi vill lämna öppen genom att röst mot

ändringsförslag 54 där kommissionens förslag avvisas. Jag uppmanar därför alla mina parlamentskolleger att avvisa ändringsförslag 54, så att dialogen förblir öppen och så att vi kan hjälpa de arbetstagare som utnyttjas och som utger sig för att vara egenföretagare fast de i själva verket är "falska" egenföretagare. Vi vill bidra till att förbättra sysselsättningen inom vägtransportsektorn genom att skydda vägsäkerheten enligt den förordning som omfattar alla och värna om arbetstiderna i det direktiv som vi har framför oss.

Jag vill påminna ledamöterna om att jag skickat dem en artikel från en tysk dagstidning där exemplen tydligt visar att risken vid bilkörning inte är att föraren har arbetat för mycket utan att varje person utnyttjar den tid han eller hon har till sitt förfogande på ett dåligt sätt, oavsett om han eller hon är anställd eller egenföretagare, vilket i själva verket är irrelevant. Det som är viktigast är att varje person tar ansvar för sina åtgärder och kör på ett omdömesgillt sätt samt uppfyller sina skyldigheter som samhällsmedborgare. Vi kommer inte att uppnå detta genom att skapa hinder mot arbete. När Jan Cremers nämnde byggindustrin avslöjade han avsikten hos alla dem som stöder dessa åsikter i upptakten till valet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum på tisdag den 5 maj 2009.

20. Parlamentets beräkning av inkomster och utgifter för budgetåret 2010 och 2010 års budget (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Vladimir Maňka, för budgetutskottet, om beräkningen av Europaparlamentets inkomster och utgifter för budgetåret 2010 (2009/2006(BUD)) (A6-0275/2009).

Vladimír Maňka, föredragande. – (SK) Vid mina möten med Europaparlamentets generalsekreterare Klaus Welle lade jag redan från början märke till de ansträngningar han lade ner på att lösa problem. Jag välkomnar hans försök att optimera arbetet i Europaparlamentets administration, som är en institution med 6 000 anställda. Jag konstaterade ett liknande engagemang och samma positiva inställning vid mina förhandlingar med företrädarna för Europaparlamentets olika generaldirektorat.

Inom vissa områden har besparingar redan fastställts och förbättringar föreslagits. Ett exempel på detta är handlingsplanen i fråga om säkerhetstjänster från generaldirektoratet för ordförandeskapet. Denna kan leda till besparingar på upp till 2,6 miljoner euro om året i Bryssel, Strasbourg och Luxemburg utan någon som helst negativ inverkan på säkerhets- eller skyddsaspekterna.

De flesta utgiftsposter och huvudprojekt inom Europaparlamentets budget är fleråriga. Jag är övertygad om att om vi förbättrar budgetplaneringen på lång sikt och ökar insynen så kommer vi att uppnå effektivitet. Mina damer och herrar, det betänkande jag presenterar i dag, som har godkänts av budgetutskottet, visar tydligt att vi vill lämna mer handlingsutrymme åt det nya parlamentet. Budgetutskottet fastställde inte besparingar eller minskade poster i detta skede bara för att inta en tuff attityd eller starta en inbördes strid mellan administrationen och ordförandeskapet å den ena sidan och budgetutskottet å den andra. Vårt gemensamma mål är att få en professionell och heltäckande sammanfattning av frågan och utifrån detta fatta rätt beslut. När det gäller planering av arbetsstyrka beaktar budgetutskottet de förslag och ändringar av tjänstestrukturen och den plan för arbetsstyrkan som överlämnats av ordförandeskapet. När vi har en sammanfattning över alla krav som studierna givit upphov till kommer utskottet att vara redo att noggrant beakta hela uppsättningen krav.

Förra veckan träffade jag den svenska statssekreteraren vid finansdepartementet, Hans Lindblad, som kommer att representera det svenska EU-ordförandeskapet på finansområdet tillsammans med andra tjänstemän från den svenska ständiga representationen i Bryssel och det svenska finansdepartementet. Han utlovade ett nära samarbete när det gäller att rationalisera budgetarna vid EU-institutionerna. Det svenska ordförandeskapets representanter lade särskild tonvikt vid fastighetspolitiken, som också är en av våra fyra prioriteringar. Utgifter i samband med köp och hyra av fastigheter är en av de största administrativa utgiftsposterna för EU:s institutioner. För lite mer än tre år sedan utnyttjade institutionerna en sammanlagd lokalyta på mer än 2 miljoner kvadratmeter. Vi beslutade därför att vi behövde en gemensam politik på fastighetsområdet, bättre interinstitutionellt samarbete, bättre samordning av planering, en översyn av konsolidering av kontorsutrymme i vissa områden och bättre användning av offentlig upphandling. Jag välkomnar därför generalsekreterarens löfte om att han under den nya valperioden mycket snart kommer att lämna in en strategisk fastighetsplan på medellång sikt, så att den blir tillgänglig för parlamentsledamöterna före den första behandlingen i höst och ger dem möjlighet att godkänna budgetbesluten.

Vi kan uppnå besparingar på miljontals euro genom att förbättra samarbetet mellan de europeiska institutionerna. Jag anser att samarbetet med den interinstitutionella arbetsgruppen om flerspråkighet kommer att göra det möjligt för oss att på ett bättre sätt använda den fria kapaciteten på detta område. Nästa år bör vi ha fått tillgång till studien om översättningsverktyget Euramis, och den fullständiga och automatiska användningen av detta som förmodligen kommer att leda till en revolution på översättningsområdet och när det gäller samarbete inom översättning. Jag är övertygad om att detta verktyg kommer att medföra ökad effektivitet och ekonomiska besparingar under de kommande två åren och därigenom minska behovet av externa tjänsteleverantörer.

Margaritis Schinas, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Fru talman! I dag fastställer vi parlamentets budget för 2010 vid en särskilt viktig tidsperiod som för det första kännetecknas av det som vi alla hoppas kommer att bli Lissabonfördragets ikraftträdande, för det andra av den stora ekonomiska kris som har drabbat den europeiska ekonomin och för det tredje av de nya föreskrifterna för parlamentariker och parlamentsassistenter. Allt detta är nödvändiga inslag i Europaparlamentets budget för 2010 och jag anser att vi som parlamentariker måste hantera dessa parametrar på rätt sätt, inte genom experimenterande, excentriciteter och onödiga utgifter, utan förnuftigt och i överensstämmelse med de kriterier som samhället förväntar sig av oss.

Jag anser därför att vi upplever en nystart eftersom Europaparlamentet mitt under krisen föregår med gott exempel genom att hålla dess utgifter för 2010 på mycket realistiska, eller till och med låga nivåer. Vi ser till att vår budget är under 20-procentsgränsen när det gäller anslag till administrativa kostnader. Vi har minskat vår budget för 2010 med 6,5 miljoner euro jämfört med presidiets ursprungliga beräkningar, och om vi jämför de övergripande siffrorna med förra årets budget ser vi att trots alla de nya krav som de nya bestämmelserna för parlamentariker och parlamentsassistenter medför så har vi vad jag betraktar som en mycket rimlig ökning på en bra bit under 4 procent.

Parlamentsgruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, som jag har äran att vara föredragande för i denna fråga, ställde upp ett huvudmål för 2010 års budget i början av förfarandet. Vi vill koncentrera parlamentets resurser på de sektorer som det verkligen har kompetens och befogenhet för, dvs. de sektorer som är kopplade till lagstiftning. Vi vill få ett stopp för det faktum att stora grupper av människor ägnar sig åt frågor där parlamentet inte har någon talan och att det saknas personer och resurser på de områden där parlamentet verkligen kan göra skillnad genom lagstiftning. Därför anser vi, och vi kommer att debattera detta igen vid första behandlingen, att de första utgifterna speglar vår prioritering när det gäller detta, och vi anser precis som föredraganden att tonvikt bör läggas på flerspråkighet och fastigheter, frågor som vi alltid har prioriterat, men på lagstiftningsaspekten av dessa.

Jag vill avsluta på samma sätt som jag började, med att säga att detta inte är rätt tidpunkt för excentriciteter och onödiga utgifter. Det är rätt tidpunkt för att dra åt svängremmen, för allvar och för att koncentrera sig på nödvändigheter. Vi vill ge garantier för de tre huvudsakliga flerspråkiga programmen för webb-TV, "den europeiska historiens hus" och framför allt besökscentrumet, så att de även får stöd i budgeten för 2010, men alltid enligt en filosofi som bygger på korrekt, seriös och regelbunden kontroll.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! När jag nu yttrar mig i debatten om beräkningen av parlamentets inkomster och utgifter för 2010 för gruppen Unionen för nationernas Europa vill jag uppmärksamma tre ärenden. För det första bör vi stödja föredragandens förslag att anta förslaget till beräkningen av parlamentets inkomster och utgifter för 2010 i den form som antagits av Europaparlamentets presidium i april i år. De slutliga budgetbesluten bör lämnas till det kommande parlamentet som får i uppdrag att analysera vissa budgetposter på nytt i september 2009.

För det andra bör vi även på ett positivt sätt bedöma det faktum att det i de beräkningar som för närvarande antas endast förutses en utgiftsökning på 2,72 procent, vilket innebär att den utgiftsökning på 4 procent som föreslogs tidigare inte kommer att behövas och att det nya parlamentet dessutom kommer att få stort handlingsutrymme på detta område i höst.

För det tredje och avslutningsvis vill jag även stödja föredragandens förslag på området flerspråkighet och framför allt se till att alla parlamentsledamöter har samma tillgång till översättnings- och tolkningstjänster. Andra punkter som är värda att stödjas är informations- och kommunikationsteknik för parlamentet och framför allt planerna på att på bästa sätt utnyttja dessa resurser.

Vladimír Maňka, föredragande. – (SK) Jag vill avsluta dagens debatt med att tacka båda mina kolleger för deras yttranden. Jag vill också tacka företrädarna för alla institutioner, däribland Europaparlamentet, som vi haft ett dussintal diskussioner med under de senaste tre månaderna när det gäller utarbetandet av deras budgetar. Jag vill tacka budgetutskottets ordförande Reimer Böge, skuggföredragandena och samordnarna

för de politiska grupperna, mina kolleger samt rådgivarna och de anställda i budgetutskottet som deltog i de flesta av diskussionerna. Det är tack vare alla er som vi har lyckats finna en gemensam strategi och en gemensam lösning i de flesta fallen.

Med tanke på att valet till Europaparlamentet sker i början av juni hade vi mycket lite tid att förbereda och diskutera budgetförslag, och ännu mindre tid att försöka hitta kompromisser. Trots detta lyckades vi hitta dem och jag kan nu meddela att resultatet av vårt samarbete kommer att ha en positiv inverkan på Europaparlamentets arbete. I förberedelserna av budgeten för 2010 ser vi de största förändringarna av Europaparlamentets strukturer på de senaste 10–12 åren. Det är en stor utmaning för Europaparlamentets ledning och för oss alla. Jag anser att vi i slutet av året kommer att kunna säga att vi tillsammans banat väg för ökad effektivitet såväl inom Europaparlamentets som andra EU-institutioners verksamhet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag den 5 maj 2009.

21. Handel med sälprodukter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Diana Wallis, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om handel med sälprodukter (KOM(2008)0469 – C6-0295/2008 – 2008/0160(COD)) (A6-0118/2009).

Diana Wallis, föredragande. – (EN) Fru talman! Vi har en kompromiss. Det är möjligt att vi i morgon kommer fram till en överenskommelse vid första behandlingen. Som föredragande här i parlamentet skulle jag säga att detta för min del har varit ett mycket svårt ärende, en mycket svår process.

Vi har dock kommit fram till en ståndpunkt där vi förhoppningsvis kommer att respektera önskemålen hos de parlamentsledamöter som undertecknade den skriftliga förklaringen om denna fråga. Vi har respekterat önskemålen från många medborgare i många EU-länder som säger att de inte tycker om den kommersiella säljakten och att de inte vill ha någon koppling till den handel som denna jakt leder till. Vi har respekterat detta önskemål. Vi har enbart gjort det vi kan göra inom ramarna för EU:s inre marknad: cirkulationen på marknaden av varor som kommer från den kommersiella jakten. Genom denna rättsakt – om den går igenom i morgon – kan våra konsumenter vara säkra på att inga produkter från den kommersiella jakten kommer att säljas på EU:s marknad.

Men det finns naturligtvis undantag. Säljar är mycket vackra havsdjur – under denna process har jag insett att de har ett mycket gott anseende – men vissa ser dem som havets råttor. Det är så de ses av många fiskare. En fullvuxen säl konsumerar en enorm mängd fisk varje dag. Därför kommer det på någon plats att finnas ett fortsatt behov av säljakt för att säkra fiskets hållbarhet.

Men vi har inte reglerat jakten. Om folk i någon av våra medlemsstater vill jaga, kan de fortsätta att jaga. Denna jakt kan däremot inte leda till att de gör någon kommersiell vinst. Produkterna av jakten bör dock kunna användas och jag hoppas särskilt att de delar av sälarna som kan användas för medicinska syften kommer att kunna användas.

Den svåraste aspekten i allt detta har varit de traditionella arktiska samhällenas roll – ursprungsbefolkningen i Arktis. Vi säger att vi har ett undantag för dem, men hur kommer det faktum att de är förknippade med en förbjuden produkt att egentligen påverka deras livsstil och ekonomi? Arktis är inte något slags nöjespark eller museum. Det är ett levande och aktivt samhälle med en egen modern ekonomi och det som tas från havet har en central plats i detta. Jag hoppas att dessa samhällen ska kunna fortsätta existera som de alltid har gjort. Men jag har mina tvivel, och jag vet att dessa tvivel låg bakom beslutet i det arktiska rådet förra veckan att vägra ge EU permanent observatörsstatus.

Detta ärende förefaller mig vara en svårlöst fråga. Jag har brottats med konflikten mellan olika friheter, jag har respekterat omröstningen i utskottet och jag har försökt att respektera åsikterna hos dem som jag företräder därhemma. Men i dag ska jag bara berätta följande: En delegation från Nunavut kom för att träffa mig. Efter vår diskussion var vi alla tårfulla. Jag hoppas att undantaget fungerar. Jag kommer att stödja detta paket i morgon, men jag hoppas att det också kommer att visa sig att det var rätt beslut.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Först av allt vill jag tacka föredraganden, Diana Wallis, och föredragandena för yttrandena, David Martin, Frieda Brepoels och Véronique Mathieu för deras

utmärkta arbete. Framför allt vill jag tacka ordföranden i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, Arlene McCarthy, för hennes positiva bidrag till det aktuella förslaget.

Att en överenskommelse uppnåddes vid första behandlingen är ett bevis på gemenskapsinstitutionernas vilja att snabbt ta itu med de två huvudproblem som gäller handeln med sälprodukter, nämligen fragmenteringen av den inre marknaden och behovet att garantera djurens välbefinnande. Denna särskilda överenskommelse innehåller tre viktiga delar: Den första gäller harmoniseringen av den inre marknaden och innebär ett förbud mot handel med sälprodukter på EU:s inre marknad. Det kommer att tillämpas både på produkter som produceras här och på importerade produkter. Som ni säkert vet jagas sälar både inom och utanför gemenskapen. De används för att framställa kött, olja, späck och produkter från deras organ, päls och skinn. Dessa varor saluförs på olika marknader, inklusive gemenskapens marknad. När det gäller vissa av dem, till exempel Omega 3-kapslar, garvade skinn eller sälpälsar är det svårt, för att inte säga omöjligt, för konsumenterna att skilja dem från liknande produkter som inte kommer från sälar. Säljakt och det sätt på vilket den bedrivs har gett upphov till allvarliga reaktioner och oro från allmänheten och från många regeringar som är särskilt upplysta när det gäller djurens välbefinnande. Denna oro orsakas av det sätt på vilket sälarnas jagas, de metoder som används för att avliva dem och den smärta de orsakar. Allmänhetens upprördhet framgår av det mycket stora deltagandet i den offentliga dialog som förs om denna fråga men den kommer också till värtaligt uttryck genom det mycket stora antal brev och framställningar som jag har tagit emot under de senaste två åren. Medborgarna kan nu vara förvissade om att sälprodukter inte längre kommer att vara tillgängliga på marknaden.

En annan viktig del av förslaget är det logiska undantaget för inuitsamhällen och andra ursprungssamhällen. Syftet är att inte röra det grundläggande ekonomiska och sociala regelverket i dessa samhällen, som av tradition har varit beroende av säljakt. Det bör noteras att denna form av jakt är en historisk del av deras kultur och kulturella identitet och en inkomstkälla som bidrar till deras överlevnad.

Den tredje delen är undantaget för småskalig jakt. Fiskare som ägnar sig åt tillfällig säljakt kommer därför att få tillstånd att saluföra sälprodukter utan vinstsyfte, men endast för hållbar förvaltning av marina resurser för att täcka deras utgifter i samband med denna jakt. Enligt den grundläggande principen i denna förordning får det inte finnas någon kommersiell aspekt på denna specifika verksamhet. Kommissionen kommer att godkänna detaljerade tillämpningsåtgärder där man klargör hur dessa två undantag ska tillämpas enligt kommittéförfarandet och efter granskning av parlamentet.

Jag hoppas att parlamentet, liksom rådet och kommissionen, kommer att stödja hela detta kompromisspaket. Texten i fråga innehåller bestämmelser om harmoniseringen av den inre marknaden och tar även upp EU-medborgarnas farhågor om djurens välbefinnande i samband med säljakt. Kommissionen har möjlighet att godkänna hela kompromisspaketet för att nå en överenskommelse om denna förordning vid första behandlingen.

Frieda Brepoels, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.* – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Ni uppskattar säkert min stora glädje över att vi kan rösta om detta ärende i sista minuten, eftersom många medborgare, liksom parlamentet, i många år har efterlyst åtgärder för att kämpa mot den grymma metoden med kommersiell säljakt.

Det var inte lätt att hitta rätt strategi, eftersom EU själv inte har behörighet att förbjuda denna jakt. Därför är jag tacksam mot kommissionen för att den lägger fram ett förslag till parlamentet, trots att parlamentet ansåg att förslaget behövde skärpas.

Som föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet är jag därför mycket tacksam mot mina kolleger från de olika politiska grupperna för att de omedelbart stödde mitt förslag att gå in för ett totalförbud mot handel med sälprodukter med endast ett undantag: den jakt som av tradition bedrivs av inuitsamhällena. Därvid gick utskottet emot kommissionens ursprungliga förslag, som innehöll flera undantag, och även mot systemet med märkning, som vi anser skulle visa sig vara omöjligt att övervaka.

Jag vill också tacka det tjeckiska ordförandeskapet för dess fortsatta arbete att nå en överenskommelse. Jag kan tänka mig att förhandlingarna med medlemsstaterna inte alltid var någon lätt match. Förutom mina parlamentskolleger vill jag tacka de olika icke-statliga organisationer som har spelat en konstruktiv roll som påtryckningsgrupper under hela processen och som nu också uttryckligen stöder kompromissen. I kompromisser gäller det naturligtvis alltid att ge och ta, men jag anser att denna text uppfyller kraven från alla berörda parter.

Slutligen vill jag, med tanke på våra medborgare, betona att kompromissen verkligen kommer att inverka på den kommersiella jakten i länder som Kanada. I väntan på ett eventuellt handelsförbud har efterfrågan på sälskinn redan fallit i år och priset har halverats jämfört med förra året. Så snart förbudet är infört kommer det därför utan tvivel innebära ett hårt slag för denna jakt och för den internationella handeln med sälprodukter.

Av denna anledning är jag mycket glad över resultatet och hoppas på starkt stöd från mina kolleger vid morgondagens omröstning.

Véronique Mathieu, *föredragande av yttrandet från utskottet för jordbruk och landsbygdsutveckling*. – (FR) Fru talman! Jag delar inte mina kollegers åsikt och inte heller Stavros Dimas åsikt eftersom jag kommer ihåg yttrandet från rådets juridiske rådgivare. Jag kommer också ihåg yttrandet från parlamentets juridiske rådgivare. Båda dessa rådgivare upplyste oss om att den rättsliga grunden var felaktig. Det är vad jag kommer ihåg.

Glöm inte, herr Dimas, att ni förbjuder produkterna från säljakt utan att ersätta dem med något, vilket inte är lagligt. Ni måste inse att kanadensarna är mycket medvetna om detta och att de avser att utöva sin rätt att överklaga inför Världshandelsorganisationen. De kommer inte att berövas dessa produkter och ni kan inte hindra dem. Personligen anser jag att de har helt rätt i detta avseende. Den svaga kompromissen – enligt min åsikt är denna kompromiss mycket svag – som mina kolleger kommer att rösta om i morgon – utan mig eftersom jag kommer att rösta mot förslaget – läggs fram till omröstning strax före toppmötet mellan EU och Kanada. EU förklarar praktiskt taget krig mot våra kanadensiska vänner. Jag hoppas att mina kolleger verkligen inser vad de håller på med.

Jag måste också säga till mina kolleger, och till Stavros Dimas, att de står inför en strålande valkampanj på grund av sälarna och kanadensarna, eftersom vi inte löser några problem när det gäller säljakten. Vi omlokaliserar helt enkelt problemet. Ni, herr Dimas, påpekade själv att ni inte förbjuder säljakt. Ni omlokaliserar eventuellt problemet till Kina eller till andra länder som kommer att kunna acceptera dessa produkter. Ni har inte löst något problem.

Därför anser jag att denna kompromiss är svag. Jag anser att man har sopat problemet under mattan, att ingen fråga har lösts och att det inte finns något att vara stolt över. Det finns heller ingen anledning att vara stolt när man ser att pälspriserna faller hos inuiterna. Det har ännu inte varit någon omröstning om texten, kompromissen har inte godkänts, och ändå lider dessa människor stor ekonomisk nöd på grund av oss. Jag kan inte inse att detta är något att berömma sig över.

Malcolm Harbour, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Fru talman! Som samordnare för min grupp i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd undertecknade jag kompromisstexten och jag anser att det var rätt beslut. Men som Diana Wallis sa har detta varit ett mycket svårt ärende på grund av svårigheterna att hitta en jämvikt mellan olika synpunkter.

Ni har redan hört från två ledamöter från min grupp som har andra åsikter om detta och jag tror ni i morgon kommer att se att vår grupp kommer att vara emot detta – om inte några av de ändringsförslag som mina kolleger har föreslagit röstas igenom. Många – däribland jag själv – kommer dock att rösta för. Jag har intagit denna hållning och känner mig därför moraliskt skyldig att göra det.

Jag vill bara ta upp tråden när det gäller några av de viktiga frågorna. För det första är detta en uppmaning till handling. Folk har hittills antytt att detta är början på en process och inte slutet. Problemet är det inhumana sätt på vilket sälar dödas och yrkesjägarnas oförmåga att åtgärda detta. Kanadas regering måste också fundera på detta. Många översynsklausuler har tagits med för att se till att det fungerar, men jag håller i stor utsträckning med om vad Diana Wallis säger om att undantagen var avgörande för kompromissen.

Undantagen är välbalanserade eftersom de först av allt tar hänsyn till hur viktigt det är att stödja olika gruppers traditionella jakt. Diana Wallis har rätt när hon säger att det måste fungera, och det betyder att produkter från dessa samhällen måste finnas för försäljning och måste presenteras på ett bra sätt. För det andra är det viktigt med hållbara havsresurser och det är viktigt hur denna fråga hanteras.

Vi har en kompromiss framför oss. Jag tror att EU-medborgarna vill att vi ska stödja den, men Europaparlamentet kommer också att behöva hålla frågan under grundlig uppsikt från och med nu.

Arlene McCarthy, *för PSE-gruppen*. – (EN) Fru talman! Jag tror att vi glömmer att det var Europaparlamentet som först började med kampanjen för ett EU-omfattande förbud mot den grymma handeln med sälprodukter. År 2006 fick en skriftlig förklaring med krav på ett sådant förbud ett överväldigande stöd från ledamöterna

– den undertecknades av 425 personer – och studier genomförda av veterinäre experter visade tydligt att sälar dödas under fruktansvärt lidande och ofta flås medan de fortfarande är vid medvetande. Allmänheten tolererar inte längre denna handel och som deras företrädare har vi möjlighet att stoppa den. Vår omröstning i morgon kommer vidare att vara ett avgörande steg framåt i den globala kampanjen för att förbjuda handeln.

USA har haft ett förbud under många år. Mexiko har förbjudit handeln. I Europa har vi redan nationella förbud i Belgien, Nederländerna, Luxemburg och Italien. Tyskland och Storbritannien överväger olika sätt att förbjuda handeln. Förbud finns nu också i Ryssland. Hong Kong planerar ett förbud. Tiden är nu inne för denna politiska fråga. Efter en 40-årig kampanj mot handeln har EU möjlighet att införa ett förbud i alla 27 stater.

Det är inte första gången som utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd tar upp medborgarnas önskan att stoppa denna grymma handel. Parlamentet har tillräckligt inflytande för att kunna genomföra vad medborgarna vill, och utskottet för den inre marknaden var beslutet att eftersträva ett långtgående förbud samtidigt som man säkrar undantaget för inuiternas traditionella jakt. Utskottet förkastade kommissionens blandade förslag om ett partiellt förbud och märkning och utskottet förkastade Diana Wallis förslag om ett alternativ med bara märkning. Varför? Eftersom medborgarna skulle ha fördömt denna halvhjärtade gest som skulle ha gjort det möjligt att fortsätta med den grymma slakten. Allmänheten har i många opinionsundersökningar i flera EU-länder visat att de vill att denna handel ska upphöra: 75 procent av dem som deltog i undersökningen i Storbritannien ville ha ett stopp. Motsvarande siffror var 80 procent i Österrike och över 90 procent i Frankrike och i Nederländerna. Även i de EU-länder där det förekommer en viss traditionell säljakt stöds inte handeln av allmänheten, och i Sverige är 70 procent emot den. En tydlig majoritet av kanadensarna stöder inte den jakt som bedrivs i deras eget land.

86 procent av de kanadensare som deltagit i undersökningen ansåg vidare att EU bör kunna välja att förbjuda dessa produkter. Jag har här ett brev från en kanadensisk senator till ordförande Hans-Gert Pöttering där det står följande: "Er omröstning om förbud mot handeln med sälprodukter kommer att hjälpa den stora majoriteten kanadensare, som med beundran såg hur Ryssland upphörde med sin blodiga sälslakt förra månaden, att tvinga sina politiker att avstå från politisk taktik och se till vad som är rätt så att de får ett slut på denna inhumana jakt en gång för alla. För den majoritet av kanadensare som motsätter sig jakten, vill jag tacka för ert ledarskap i denna fråga. Det är mycket uppskattat."

I år har 50 000 sälar slaktats i den kanadensiska jakten jämfört med 220 000 förra året. Det innebär att vi som medborgare nu har möjlighet att förbjuda denna grymma handel. Jag vet att detta kommer att applåderas av EU-medborgarna. Jag hoppas att parlamentet i morgon kommer att rösta för att ställa sig bakom inre marknadsutskottets förslag om ett förbud mot handeln med sälprodukter.

Toine Manders, på ALDE-gruppens vägnar. – (NL) Fru talman! Jag har undertecknat kompromissen i egenskap av samordnare för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd. Det finns åsiktsskillnader även inom vår grupp, som Malcolm Harbour sa om sin egen grupp, men det visar bara hur känslig denna fråga är.

I en demokrati måste de valda företrädarna lyssna på allmänheten och den tid är förbi när man måste slakta djur på ett grymt sätt för att skaffa sig handelsvaror. Vi har absolut inte för avsikt att föreskriva hur jakten ska gå till. Vi har inte för avsikt att lägga oss i jaktvården. Vi vill bara få slut på handeln med djur som har slaktats på ett inhumant sätt.

Jag anser att detta är budskapet i denna kompromiss. Jag anser att det är bra att man har tagit hänsyn till de traditionella samhällena genom att införa ett undantag, och även att konsumenter eller turister som importerar produkter som de har inhandlat som souvenirer kommer att undgå förföljelse. Det skulle inte vara någon bra strategi och det skulle inte heller vara till fördel för dagens EU som står för frihet.

Eftersom vi vill att det ska finnas information på alla produkter kan det vara bra att helt enkelt märka de produkter som innehåller säldelar så att konsumenterna kan välja, eftersom de nu ofta inte är medvetna om detta. Det behövs bättre information, eftersom konsumenterna bör kunna göra bättre underbyggda val.

Det kan vara en god idé att stödja de traditionella ursprungssamhällena genom att vidta åtgärder som gör det möjligt för dem att utveckla alternativa ekonomier. Tack så mycket, fru talman, och jag hoppas att vi i morgon antar denna kompromiss med stor majoritet.

Leopold Józef Rutowicz, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Exempel på grym slakt på sälar är en del av företeelsen med tjuvskytte som vi tyvärr stöter på ganska ofta. Tjuvskytter dödar skoningslöst djur som lever

i hav och skog och många fiskarter. De förstör populationerna och orsakar djuren lidande. I EU-länderna och i Kanada finns det lämplig lagstiftning och även lämpliga tjänstenheter, vars roll är att se till att denna lagstiftning iakttas.

Ett sätt att ge ett effektivt stöd till dessa tjänstenheter vore om vanliga människor bidrog till att kontrollera och upptäcka tjuvskyttnar. Statens roll skulle vara att se till att djuren kan leva under goda fysiska och psykiska villkor och i harmoni med miljön och även att se till att skinn och kött som på olagligt sätt kommer från vilda djur, däribland sälar, inte når ut på marknaden och att sådan handel straffas strängt. Förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning är ett dokument där alla parter intressen inom området för handeln med sälskinn förenas.

Heide Rühle, för *Verts/ALE-gruppen*. – (DE) Fru talman! Även jag välkomnar detta dokument på vår grupps vägnar och vi kommer att rösta för det i morgon. Vi uppfyller önskemålen från de många medborgare som i oräkneliga brev och e-postmeddelanden har bett oss vidta åtgärder inom detta område. Vi följer naturligtvis också parlamentets skriftliga uttalande, där man tydligt krävde ett förbud.

Den föregående talaren från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling förvånade mig något. Det vore intressant att veta om hon verkligen talade på utskottets vägnar eller bara på sina egna. I varje fall vill jag tydligt markera att det absolut finns en rättslig grund för detta. Det finns till exempel ett förbud mot handel med skinn från hundar och katter som trädde i kraft i början av detta år. Detta visar mycket klart att det finns en rättslig grund för vad vi gör. Dessutom har vi redan en tydlig snedvridning av den inre marknaden, eftersom minst fem medlemsstater redan har genomfört ett förbud och andra planerar att göra det. Därför måste EU handla för att motverka denna snedvridning av den inre marknaden.

Det finns underlag för vårt handlande. Det finns rättsliga grunder för våra åtgärder och inre marknads skull för våra åtgärder. Jag vill än en gång uttryckligen betona detta. När det gäller undantagen vill jag också tydligt påpeka att marknaderna för några år sedan kollapsade för inuiterna. Inuiterna förklarade detta under samrådet. Vi inbjöd dem att tala inför utskottet och de förklarade uttryckligen att marknaderna redan hade kollapsat innan vi vidtog åtgärder. Om inuiterna vill fortsätta att sälja dessa produkter kan de bara göra det om det är helt klart att produkterna inte har något att göra med den vanliga metoden för säljakt. Endast om en tydlig åtskillnad görs kommer inuiterna att ha möjlighet att sälja något.

Kartika Tamara Liotard, för *GUE/NGL-gruppen*. – (NL) Fru talman! Jag förordar totalförbud mot import av sälskinn. Varje år blir ett magnifikt naturskådespel bakgrunden för en blodig, hemsk uppvisning av smärta och lidande, då sälungar som bara är 12 dagar gamla klubbas ihjäl eller skjuts ner. Denna slakt utförs till fördel för marknaden och storföretagen utan att någon som helst hänsyn tas till djurens välbefinnande, och det fyller mig verkligen med fasa.

Vi kan inte vilja importera denna styggelse till EU. Många EU-medborgare gör det inte och de stöder ett totalförbud mot import av sälskinn. I Nederländerna har vi med framgång kämpat hårt för ett sådant förbud. Att anta kommissionens förslag i dess ursprungliga form skulle undergräva det resultat som har uppnåtts i Nederländerna.

Emellertid får jag genom parlamentets betänkande anledning att dra slutsatsen att parlamentet har kommit till en punkt då man godtar ett totalförbud mot sälskinn. Jag stöder ett sådant förbud och jag uppmanar alla ledamöter i parlamentet och även kommissionen att göra detsamma.

Hélène Goudin, för *IND/DEM-gruppen*. – Fru ordförande! Trots att det lagförslag som vi behandlar handlar om handel med sälprodukter har diskussionerna snarare handlat om säljakt och då främst utanför EU. Slakt av sälar av det slag som vi har sett bilder på från länder utanför EU är fruktansvärd och borde inte få förekomma.

Man bör dock göra skillnad på jakt och slakt. I Sverige förekommer jakt på säl, men det rör sig om kontrollerad skydds jakt. Klubbor eller påkar används inte utan man använder gevär. Hela förfarandet omgärdas av strikta regler och det skulle vara en mycket olycklig hantering av naturresurser om man inte fick använda djuret när det väl är skjutet. Den kompromiss som nu har arbetats fram är bättre än det ursprungliga förslaget. Jag känner emellertid en viss oro för hur delar av lagstiftningen kan komma att tolkas och för att det ska få negativa konsekvenser för Sverige och våra nordiska grannar. Låt oss hoppas att jag har fel.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att tacka föredraganden för hennes hårda arbete med detta ärende. Efter parlamentets krav från 2006

på förbud i hela EU mot sälprodukter, som Arlene McCarthy hänvisade till, gläder det mig att en kompromiss nu har ingåtts med rådet som motsvarar parlamentets önsknings.

Omkring 900 000 sälar går varje år en hemsk död till mötes på grund av den kommersiella säljakten. Detta är inte bara grymt utan också totalt meningslöst. Den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet insåg redan från början att kommissionens förslag inte gick tillräckligt långt. De generösa undantagen i förslaget hade varit omöjliga att övervaka med tanke den utbredda jakten som varje år sträcker sig över en period av tio dagar. Övervakningsmöjligheterna är otillräckliga och ofta är de berörda regeringarna ovilliga.

Vår grupp ansåg att det var viktigt att avsevärt inskränka utrymmet för undantag under förhandlingarna och jag är mycket nöjd med det nuvarande resultatet – ett handelsförbud där denna målsättning i stor utsträckning har infriats. PSE-gruppen anser också att det är viktigt att i så liten utsträckning som möjligt ingripa i lokalbefolkningens traditionella försörjningsmöjligheter. Undantaget för inuiterna och andra lokalbefolkningar som ingår i kompromissen överensstämmer med vår grupps önsknings.

Trots att vi inte kan tvinga länder som inte är med i EU att upphöra med denna säljakt hoppas vi att handeln med sälprodukter kommer att bli mycket mindre lönsam och att själva jakten kommer att minska – och förhoppningsvis upphöra med tiden. Jag är därför mycket glad över det resultat som har uppnåtts.

Peter Šťastný (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Detta slutliga förslag om säljakten är helt oacceptabelt eftersom det kraftigt inkräktar på andra länders angelägenheter. Ändå följer dessa länder reglerna och allt de försöker göra är att hantera naturresurserna och erbjuda sysselsättning för sina medborgare.

Detta förslag förstör människors liv och samhällen i avlägsna regioner. Det förstör affärsmöjligheter på båda sidor om Atlanten och det skadar allvarligt de goda förbindelserna med viktiga handelspartner och strategiska globala partner. Dessutom bryter detta förslag mot WTO:s regler.

Som parlamentsledamöter är vi skyldiga att skydda människor och skapa villkor som främjar sysselsättningen. I och med detta förbud misslyckas vi på båda dessa punkter. Att införa ett förbud för överbefolkade sälar är galenskap och det är ett fullständigt avsteg från våra värderingar. Jag uppmanar alla parlamentsledamöter att stoppa denna katastrof och rösta emot detta förslag.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - Fru talman! Jag är väldigt glad att vi äntligen har kommit hit. I början sa många att detta var omöjligt, att det inte gick. Det gick. Vi stöder nu de kanadensiska medborgare som vill sluta skämmas för sitt lands beteende på isarna.

I trettio år har vi försökt kontrollera, försökt reglera denna jakt. Varken i Norge eller i Kanada har det gått. Reglerna efterlevs inte på isen. Det är dags att avsluta kapitlet om tron på att det går att göra denna industriella storskaliga kommersiella slakt på något sätt human.

Beslutet i dag kan vi tacka folkrörelsearbetet för, och majoriteten av Europas medborgare som vill ha detta förbud. Det är en seger för förnuftet, det är en seger för humanismen, det är en seger för demokratin och inte minst, det är en seger för alla sälar som får växa upp utan att bli klubbade och slaktade enbart för mänsklig fåfängas skull. Jag tackar alla kolleger som har gjort detta möjligt.

Christian Røvsing (PPE-DE). - (DA) Fru talman! Jag vill säga att jag anser att denna fråga är orimlig och när jag talar nu är det bara på uppdrag av Grönland, som är en del av kungariket Danmark. Det finns några mycket små, avlägsna bosättningar längst i norr med en befolkning på bara 10–20 människor som lever av att jaga säl. Om vi tar bort deras försörjningsmöjlighet har de ingen chans att överleva ekonomiskt. Inte heller kan vi hitta någon alternativ sysselsättning åt dem. Det är hundratals kilometer till nästa bosättning och vi måste vara tacksamma över att de finns där, eftersom det gör det möjligt för oss att behålla Grönland som en del av kungariket Danmark.

Grönlänningarna skjuter sälar. Vem har något emot det? Ingen! Om de inte kan skjuta tillräckligt många sälar kommer det inte att finnas någon fisk som de kan fånga. Därför är det som sker här en katastrof för Grönland. Denna fråga har diskuterats grundligt nog och ingen hänsyn har tagits till de fattiga människor som kommer att förlora sin försörjningsmöjlighet på grund av detta utan att något annat erbjuds dem. Det är skamligt att behandla fattiga människor på detta sätt.

Caroline Lucas (Verts/ALE). - (EN) Fru talman! Som en av de personer som stod bakom den ursprungliga skriftliga förklaringen för nästan tre år sedan, där det ställs krav på detta förbud, vill jag gratulera alla som har arbetat med att göra framsteg med detta utkast till förslag. Fyrahundratjugofem av Europaparlamentets

ledamöter undertecknade denna förklaring, i linje med de starka känslorna i denna fråga, inte bara bland parlamentsledamöter utan också bland våra väljare.

I dag slaktas nästan en miljon sälar årligen i den kommersiella säljakten runt om i världen. När vi röstar om detta paket i morgon kommer vi att bidra till att stoppa en av de mest avskyvärda formerna av djurplågeri.

Jag är mycket glad över att kompromisser, såsom det föreslagna märkningssystemet, bestämt har förkastats, så att vi helt kan leva upp till miljontals EU-medborgares krav.

Ett positivt resultat i omröstningen innebär ett ställningstagande för att stoppa djurplågeriet. Det kommer också att vara ett positivt resultat och en seger för alla som har vägrat att nöja sig med ett nej. Jag kommer ihåg många sammanträden med kommissionstjänstemän där vi informerades om att ett förbud skulle vara helt omöjligt. Detta visar att när vi kan uppstå en tillräcklig politisk vilja – och jag berömmar de icke-statliga organisationer som har hjälpt oss med detta – så blir omöjliga saker möjliga. Jag är mycket glad över detta.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Denna debatt har varit svår och ofta känslös. Många gånger har känslorna tagit överhanden. Jag har stor förståelse för vad min kollega Christian Rovsing just sa med avseende på de samhällen han talade för, men jag kommer att stödja kompromissen i morgon. Men jag behöver en försäkring från kommissionsledamoten. Kanske jag skulle kunna ställa en direkt fråga till kommissionsledamoten.

Herr kommissionsledamot! Om kompromissen går igenom i morgon, kan ni försäkra mig om att det fortfarande kommer att vara möjligt att använda sälvävnad för medicinsk forskning och för biopoteser, vilket för närvarande görs i vissa delar av världen? Stora framsteg har till exempel gjorts när det gäller hjärtpatienters överlevnad och livskvalitet genom användning av vävnad från aorta, lungor och hjärtsäck från grönlandssäl. En förutsättning är att de jagas och dödas på ett hållbart sätt och utan djurplågeri. Jag skulle vilja få en försäkran i samband med kompromissen när det gäller användning av sälprodukter för pågående medicinsk forskning och för biopoteser.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Fru talman! Jag kommer också att stödja kompromissen men jag är inte alls säker på att vi gör rätt. Det handlar inte om huruvida vi dödar sälar eller om sälarna riskerar att inte överleva. Dessa frågor är redan avklarade.

Frågan är om de dödas på ett humant sätt eller inte. I vår dagliga tillvaro vet vi naturligtvis att det finns hundratusentals djur som vi är glada över att ha dödat, antingen för att äta dem eller för att använda produkter från dessa djur på andra sätt. Vi accepterar att fisk dör efter flera timmars lidande på krokarna och i nät och vi klagar inte över det. Så varför klagas vi över sälarna?

Eftersom de är vackra djur och eftersom det inte är så trevligt att se deras blod spillas på vit is. Är det så att vi röstar och beslutar om detta med våra känslor i stället för med vårt förnuft? Jag bara undrar.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Jag skulle vilja tacka alla deltagare i kvällens diskussion för deras bidrag. Jag är mycket nöjd över att det är i kväll är möjligt att nå en överenskommelse vid första behandlingen i detta mycket känsliga ärende.

Sedan Europaparlamentet tog upp frågan för omkring två år sedan har kommissionen gjort ett omfattande förberedande arbete för att få en fullständig bild av situationen och dela denna med allmänheten. Vår skyldighet att till fullo beakta EU-medborgarnas farhågor samt behovet av att harmonisera den inre marknaden var viktiga frågor vars behandling motiverade denna lagstiftning.

När förordningen träder i kraft kan medborgarna vara förvissade om att sälprodukter som kommer från kommersiell jakt inte längre kommer att finnas på EU:s marknad.

Undantaget för inuiter kommer att garantera att inuiterna och andra ursprungsbefolkningar som traditionellt ägnat sig åt säljakt inte kommer att påverkas negativt.

När det gäller den fråga som Avril Doyle hänvisade till, kommer detta att åtgärdas med hjälp av genomförandeåtgärderna.

Genom att anta denna förordning kommer vi också att bidra till att öka medvetenheten och upprätthålla höga djurskyddsnormer i EU.

Jag vill åter betona vikten av att nå en överenskommelse vid första behandlingen om denna fråga som är så viktig för EU-medborgarna. Därför uppmanar jag er att stödja kompromisspaketet till fullo, utan ändringar, för att säkra en överenskommelse vid första behandlingen.

Jag vill än en gång tacka föredraganden, Diana Wallis, och Frieda Brepoels och alla dem som arbetade får att nå en kompromissöverenskommelse.

Diana Wallis, föredragande. – (EN) Fru talman! Kvällens debatt visar tydligt hur svår denna fråga är och den visar därmed också hur underbart det är att vi har lyckats komma fram till en form av kompromiss. Som med alla kompromisser kommer någon eller alla kanske att vara lite besvikna på ett eller annat.

Det jag ville betona är det som vi har försökt säga under hela förhandlingarna, nämligen att vad vi har gjort här är det som går att göra inom ramen för den inre marknaden, och det handlar just om handeln. Vi kan inte påverka jakten härifrån, inte den jakt som bedrivs i tredjeländer. Det har varit svårt. Många av oss har fortfarande frågor om hur saker ska genomföras och jag är tacksam för kommissionsledamotens försäkran om hur ursprungsbefolkningarna kommer att behandlas. Detta är viktigt för många och det är något som vi måste observera mycket noggrant.

Jag tror att många av oss fortfarande är bekymrade över lagligheten – och det har talats mycket om detta, både på WTO-nivå och när det gäller våra egna regler för den inre marknaden. Just nu vill jag bara tacka juristerna vid alla de tre institutionerna som har arbetat för att vi ska komma dit där vi är i dag. Jag misstänker att de kommer att ha mer arbete i framtiden men detta är som sagt en senare fråga.

Så är det. Vi får se hur omröstningen går i morgon. Jag menar att det är en kompromiss som förtjänar vårt stöd, en kompromiss som hedrar den ursprungliga skriftliga förklaringen och som hedrar EU-medborgarnas synpunkter. Jag hoppas att de inte kommer att bli besvikna om de ser att detta på någon sätt inkräktar på andras rättigheter på annat håll. Det är det som har besvärat mig allra mest och jag hoppas att ni kommer att göra ert bästa, herr kommissionsledamot, för att se till att dessa små och utsatta samhällen skyddas.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag den 5 maj 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Jag stöder Diana Wallis betänkande. Jag stöder det förslag till förordning som har överenskommit med medlemsstaterna, ett förslag som ligger till grund för det förbud mot handeln med sälprodukter som kommer att införas. Jag anser att undantag bör vara möjliga endast sedan man har fastställt villkoren för de metoder som används för att döda sälarna. Vi bör inte förbjuda den jakt som av tradition bedrivs av inuitsamhällena.

Tack vare förordningen kommer handeln med sälprodukter att bedrivas under enhetliga villkor i hela EU. Förordningen har fått stöd av många EU-medborgare som är lyhörda för djurens välbefinnande. Vi vet alla att sälrar ofta dödas under förhållanden då djuren, som är däggdjur och har förmåga att känna, upplever fruktansvärd smärta och utsätts för stort lidande. Nu har vi möjlighet att få slut på detta lidande. Låt oss göra det. Förbudet innebär att varor som är tillverkade av kött, späck och skinn från sälrar, till exempel väskor, skor, hattar och handskar, kommer att försvinna från den gemensamma marknaden. Marknadsföring av vissa läkemedelsprodukter som härrör från sälrar, till exempel diettillskott, kommer inte att tillåtas. Tack så mycket.

Lasse Lehtinen (PSE), skriftlig. – (FI) Det är förståeligt att EU försöker ställa sig in hos medborgarna inför valet, men denna gång är kommissionen ute på hal is. Om EU försöker införa förbud eller begränsningar mot andra demokratiska länders traditioner kan den välvilliga gesten senare förvandlas till ett slag i ansiktet. Jag väntar på den dag då Förenta staterna eller Australien blir medvetna om att man ägnar sig åt tjurfäktning i Spanien och älgjakt i Finland.

Varje år i mitt land, Finland, fångar fiskarna några hundra sälrar, eftersom sälpopulationen har ökat och snart kommer att hota fiskbeståndet i Östersjön. Den kompromiss som har träffats med rådet innebär att fiskarna kan fortsätta som förut så länge de inte gör någon vinst. Jag har som princip att inte stödja lagstiftning vars efterföljd inte kan övervakas, men kompromissen är definitivt en förbättring av resultatet av utskottets omröstning.

22. Skydd av djur som används för vetenskapliga ändamål (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Neil Parish för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om skydd av djur som används för vetenskapliga ändamål (KOM(2008)0543 – C6-0391/2008 – 2008/0211(COD)) (A6-0240/2009).

Neil Parish, föredragande. – (EN) Fru talman! För det första vill jag tacka alla skuggföredragande som har varit mycket villiga att samarbeta med mig i detta otroligt tekniska och svåra ärende. Genom att samarbeta har vi kunnat komma fram till en i mitt tycke bra kompromiss. Jag skulle också vilja tacka kommissionen för deras samarbete. Vi ser fram emot ett framtida samarbete med dem i denna fråga. Jag skulle också vilja tacka Patrick Baragiola från AGRI-utskottets sekretariat och min rådgivare Dan Dalton.

Djurförsök är ett mycket kontroversiellt ämne som inbegriper ett moraliskt dilemma. Är det någonsin rätt att göra djurförsök för att potentiellt rädda människoliv? Så länge som dessa försök är tillräckligt motiverade både vetenskapligt och etiskt, så är det rätt.

Vi måste dock göra allt vi kan för att minimera både antalet djurförsök och det lidande som djuren utsätts för. Kommissionens rapport var en bra start. Den visade att kommissionen är villig att gå mot ett stopp för djurförsök när detta blir möjligt. Inom många områden var dock kommissionens förslag tvetydigt och kan ha en effekt som är motsatt den som kommissionen eftersträvar.

Att det inte gavs någon definition av klassificeringen av allvarlighetsgrad var en stor brist i hela förslaget. Kommissionen bad i praktiken parlamentet att göra en bedömning av de regler som omger klassifikationerna utan att veta vilka de egentligen var. Vissa bestämmelser, särskilt rekommendationerna om återanvändning av djur och om den föreslagna användningen av bara F2-primater (andra generationen primater som föds upp i fångenskap) kommer troligen att innebära att många fler djur behöver användas.

När det gäller F2-primater har ingen genomförbarhetsstudie gjorts för att se om det är möjligt att göra det som kommissionen föreslår. I kommissionens konsekvensbedömning ser man bara till siffror. Man studerar inte följderna för välfärden. Därför behöver parlamentet snarast ändra förslaget, men inte genom att försvaga det utan genom att tydliggöra exakt när djurförsök ska tillåtas och under vilka omständigheter.

Jag anser att AGRI-utskottets betänkande innebär en kompromiss mellan en garanti för fortsatt forskning i EU och ett förbättrat djurskydd. Ur ett djurskyddsperspektiv är det ett steg framåt. Det handlar bara om att främja alternativ till djurförsök genom ett finansiellt åtagande, mer tonvikt på de tre R:en och stärkandet av ECVAM:s roll.

Dessutom har jag också föreslagit regelbundna tematiska översyner av experiment med primater för att fastställa vilka experiment som inte är nödvändiga och utfasa dessa.

Det innebär också ett framsteg för den medicinska forskningen. Det kommer att aktualisera den nuvarande föråldrade lagstiftningen och möjliggöra medicinsk forskning när och om denna forskning är vetenskapligt och etiskt berättigad. Jag anser att detta är av grundläggande betydelse. Vi vill också uppnå en minskning av djurförsöken. Emellertid kräver EU-medborgarna med rätta att de bästa läkemedlen och effektivare läkemedel ska finnas tillgängliga.

Det är mycket viktigt med tillförlitlig europeisk forskning och utveckling. Vaccin mot polio, röda hund, hepatit B, difteri, mässling, påssjuka, rubella och hjärnhinneinflammation, samt läkemedel för kombinerad terapi mot hiv, läkemedel för att kontrollera astma, livsuppehållande system för alltför tidigt födda barn och djup hjärnstimulering vid Parkinsons sjukdom har alla utvecklats genom djurförsök, särskilt på primater. Många miljoner liv har räddats eller förbättrats till följd av detta.

Det skulle vara oklokt att direkt eller indirekt genom illa formulerad lagstiftning förbjuda dessa typer av experiment innan det finns alternativ. Detta direktiv kommer att utgöra en ram för att vi ska kunna fasa ut djurförsök så snart som alternativa metoder finns tillgängliga. Det innebär en klar förbättring för sökandet efter alternativ och det är ett tydligt steg på vägen mot att en dag kunna fasa ut djurförsök helt och hållet. Vi har en bra kompromiss i AGRI-utskottet. Det verkar emellertid som om den liberala gruppen försöker hitta svagheterna i överenskommelsen. Jag skulle uppmana dem att inte rösta emot detta betänkande. Detta skulle försämra djurskyddet under flera år och det skulle vara helt fel av dem att vidta en sådan åtgärd.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Jag välkomnar den möjlighet vi har i kväll att diskutera förslaget om ändring av direktivet om skydd av djur som används för vetenskapliga ändamål. Jag

vill tacka föredraganden, Neil Parish, och de tre parlamentsutskott som granskade betänkandet för deras ansträngningar och kommentarer. Jag är säker på att den följande dialogen kommer att bli konstruktiv.

Många medlemsstater har för länge sedan antagit sin egen nationella lagstiftning om skydd av djur som används för vetenskapliga ändamål. Följden är att det finns tre olika skyddsnivåer i EU. Genom granskningen kommer man att uppnå en harmoniserad skyddsnivå inom gemenskapen och se till att den inre marknaden fungerar smidigt. Kommissionens mål är att förbättra lagstiftningen för djurförsöken i EU. Man kommer därigenom både att begränsa antalet försöksdjur och att ge de djur som utsätts för experiment lämplig vård och behandling i enlighet med protokollet om djurens välbefinnande, som är ett tillägg till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Vårt mål är att genom denna granskning avsevärt förbättra välbefinnandet för försöksdjuren i EU. Kraven för djurens välbefinnande ingår nu officiellt i fördraget om Europeiska unionen, och hänsyn måste tas till det när man fastställer politiken i sektorer som den inre marknaden. Experter och specialister inom sektorn för djurförsök, forskningssamhället, den industri som berörs direkt samt medborgare har varit delaktiga i att formulera förslaget i öppna förfaranden och utan undantag. Förslaget grundas också på en noggrant styrkt konsekvensbedömning. Dessutom har många vetenskapliga organ lämnat viktiga bidrag till detta förfarande. En jämförande analys av de möjliga fördelarna och kostnaderna för att vidta åtgärder, jämfört med att inte vidta några åtgärder, har genomförts för att utarbeta förslaget. Genom detta förslag uppnås den balans som är nödvändig. Å ena sidan främjas konkurrenskraften och forskningen i EU och å andra sidan tar man fullständig hänsyn till kraven på djurens välbefinnande. Kommissionen har noga undersökt de farhågor som uttrycks från olika håll över att man genom förslaget skulle förvisa den europeiska forskningen från EU på grund av den förmodade administrativa bördan eller den kostnad som de särskilda kraven på djurens välbefinnande medför. Emellertid finns det inget bevis för att det kommer att bli någon sådan "kompetensflykt" till länder utanför EU. Flera av de normer för djurens välbefinnande som ingår i vårt förslag och många av de striktare tillståndsförfarandena tillämpas redan av medlemsstater som är världsledande inom forskningen. Dessutom innehåller vårt förslag bestämmelser om åtgärder för att minimera den administrativa bördan. Det finns i själva verket ingen motsägelse mellan antagandet av strikta normer för djurens välbefinnande och främjandet av omfattande vetenskaplig forskning. Tvärtom är de båda begreppen sammanlänkade.

Enligt kommissionens förslag kommer tillståndet för forskning på djur som fortfarande är vid medvetande att åtföljas av regelbunden oberoende etisk bedömning. Härigenom kommer principerna för att återställa, begränsa och förbättra användningen av djur att tillämpas. Dessa bestämmelser är de grundläggande målsättningarna för översynen. Vi kommer inte att kunna uppnå våra mål om vi ersätter tillståndsgivande med tyst överenskommelse för varje form av forskning eller om vi tillåter att den etiska bedömningen utförs av personer som har ett direkt intresse av forskningsprojektet.

Slutligen önskar kommissionen undvika varje eventuellt avbrott av pågående vetenskapliga projekt och minimera den administrativa bördan. Därför ger kommissionen utrymme för flexibel tillämpning och uppmuntrar, där det är möjligt, användning av befintliga infrastrukturer i medlemsstaterna.

Mina damer och herrar! Genom det omarbetade förslaget kommer den inre marknaden åter att fungera på ett smidigt sätt, normerna för djurens välbefinnande kommer att förbättras och forskningen kommer att främjas. Den nuvarande lagstiftningen behöver förstärkas och förbättras på ett verkligt balanserat sätt och detta är exakt det som uppnås genom kommissionens förslag.

Marios Matsakis, föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. – (EN) Fru talman! Det är ett nödvändigt ont i vår tid att djurförsök är en nödvändighet vid forskning om människors och djurs hälsa. Jag är fast övertygad om att ingen sann forskare tycker om att experimentera på djur eller gör detta när alternativa forskningsmetoder finns. Denna forskning måste naturligtvis alltid vara så barmhärtig som möjligt mot de djur som används.

Därför syftar det direktiv som diskuteras – med rätta, anser jag – till att förbättra situationen tydligt och bestämt. Viktiga områden som bör noteras är garantin för principerna om etisk granskning och auktorisation samt förbättrade nationella inspektioner och ökad öppenhet genom hela processen. Det måste betonas att det vetenskapliga och politiska målet alltid bör vara att fasa ut användningen av djur inom forskningen om och när alternativa och effektiva metoder utan djurförsök blir tillgängliga.

Esko Seppänen föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi. – (FI) Fru talman, herr kommissionsledamot! Det betänkande som har lagts fram av utskottet för jordbruk och landsbygdens

utveckling är en kompromiss där man på ett balanserat sätt tar hänsyn till parternas åsikter. Kommissionens förslag har ändrats på det sätt som utskottet för industrifrågor, forskning och energi föreslår.

Eftersom det inte finns några alternativa förfaranden för att utveckla alla läkemedel och vacciner måste djurförsök utföras. Vi är ansvariga inför EU-medborgarna att se till att våra medborgare när de är sjuka inges förtröstan genom hoppet om att de läkemedel som behövs för att bota dem också utvecklas i EU.

Samtidigt är de som utför djurförsök skyldiga att behandla försöksdjuren väl och orsaka dem så lite smärta som möjligt. Direktivet innebär en klar förbättring för djurens välbefinnande och många av de ändringsförslag som har lagts fram av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling är desamma eller liknar de som vi, utskottet för industrifrågor, forskning och industri, har föreslagit. Därför bör det betänkande som har lagts fram av utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling antas med så få ändringar som möjligt.

Elisabeth Jeggle, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Direktivet om djurförsök grundas på 3R-principen. Vårt mål är ersättning, begränsning och förbättring av djurförsöken. För att uppnå detta mål måste vi utveckla och främja alternativa metoder. För det tredje måste vi hitta en kompromiss mellan djurens välbefinnande och forskning, samtidigt som vi fokuserar på människors hälsa. Herr kommissionsledamot! Ni har också betonat att vi måste ha samma normer i alla medlemsstater.

Det aktuella lagstiftningsförslaget baseras på gemenskapens handlingsplan om djurskydd och djurs välbefinnande och på strategin för djurens hälsa. Vi vill garantera en hög skyddsnivå och höga normer i EU och i hela världen. Emellertid skulle ett totalt avskaffande av djurförsök utan andra tillgängliga metoder som lämplig ersättning göra att större delen av den forskning som baseras på djurförsök i EU blir nästan omöjlig. Forskningsprojekt skulle flytta utomlands, vi skulle förlora en enorm mängd av den kunskap vi har nu och göra oss helt beroende av andra länder. Därför är det viktigt att komma fram till en kompromiss, och den som utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling har lagt fram är bra. Det är onekligen ingen lätt balansakt, men för sjuka människor kan det vara en fråga om överlevnad.

Resultatet av omröstningen i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling den 31 mars uppfyller dessa krav. Vi måste stödja denna kompromiss som godkändes av 72 procent av utskottet. Därför uppmanar jag alla ledamöter i parlamentet att förkasta alla mer långtgående ändringsförslag som har lagts fram och rösta för ändringsförslagen från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater samt den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet.

Mitt varma tack går inte bara till föredraganden utan också till många av mina kolleger i parlamentet.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Roselyne LeFrançois, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag måste först gratulera föredraganden, Neil Parish, till hans utmärkta arbete och den vikt han lade vid samarbetet med skuggföredragandena.

Innan vi röstar i morgon vid första behandlingen vill jag gå igenom huvudlinjerna i detta betänkande. Den negativa bild som allmänheten ofta har av djurförsök bekräftar hur viktig denna fråga är i dag. I likhet med mig har ni säkert också under de senaste veckorna tagit emot ett stort antal brev från oroliga medborgare.

Trots att det är vår plikt att föreslå en text där hänsyn tas till allmänhetens farhågor får vi emellertid inte bortse från forskarnas krav. Jag måste understryka att vi inte kan glömma att forskarna inte bara är rättmätiga företrädare för denna allmänna opinion, utan i första hand människor vars roll är helt grundläggande i vårt samhälle.

Ni är säkert medvetna om att antalet djur som används i vetenskapligt syfte inte har ökat under de senaste 20 åren, trots att antalet vetenskapliga publikationer inom området för biomedicinsk forskning har fördubblats vartannat år. För att förstå de utmaningar som hänger samman med översynen av detta direktiv har jag själv träffat många intressenter som företräder de olika åsikterna i denna fråga.

Enligt min uppfattning avlägsnade man sig i den första text som föreslogs av kommissionen från det grundläggande syftet med användningen av djur, nämligen att göra framsteg inom forskningen. Det var därför viktigt att återföra frågan om människors hälsa tillbaka till diskussionens kärna.

Helt klart måste bestämmelserna om djurförsöken ändras, men den europeiska forskningen får inte drabbas genom denna nya lagstiftning. Den strategi som jag valde och som sedan har övertagits av föredraganden innebar därför att man skulle återställa balansen detta förslag för att se till att forskarna inte drabbas.

Om vi grundar oss på det betänkande som har antagits i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling anser jag att vi kan komma fram till en konsekvent och rimlig text, som jag hoppas kommer att få ett brett stöd i parlamentet.

Jorgo Chatzimarkakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! Mahatma Gandhi har sagt: "En nations storhet och moraliska framsteg kan bedömas av hur man behandlar sina djur." Försöksdjurens välbefinnande är en viktig och ömtålig fråga som många människor skulle vilja blunda för. Det är emellertid en mycket känslig fråga, framför allt när det gäller forskning där man använder apor och framför allt människoapor. Vi vet att det förhåller sig så på grund av allmänhetens sätt att reagera.

Kommissionen har utsatts för stora påtryckningar. Jag vill särskilt tacka kommissionsledamoten Stavros Dimas. Ni har gjort ett mycket gott förberedande arbete och infört viktiga förbättringar för försöksdjurens välbefinnande, till exempel förhandsgodkännande och följdkontroller av alla försök. Ni har utsträckt direktivet så att det täcker alla djurarter, inte bara däggdjur. Kommissionen har också på ett effektivt sätt löst den mycket kontroversiella frågan om försök med icke-mänskliga primater. Dessa försök har inskränkts till livshotande sjukdomar och hjärnsjukdomar.

Tyvärr har många detaljer i kommissionens förslag ändrats genom omröstningarna i utskotten. De normer jag just har hänvisat till har till exempel vänts upp och ner genom omröstningen i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling. Exempelvis kommer, efter omröstningen i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, försöken att automatiskt godkännas om de inte har fått officiellt godkännande efter 60 dagar. Detta innebär en oförsvarlig situation för oss i EU.

Därför uppmanar jag mina kolleger att läsa igenom vad ni röstar om i morgon och att inte bara följa de riktlinjer ni har fått för omröstningen. Jag är tacksam mot föredraganden för att han är beredd att göra vissa kompromisser i sista minuten. Det gläder mig att Neil Parish planerar att lägga fram ett muntligt ändringsförslag i morgon för att se till att reglerna om tillståndspanor för projekt tydliggörs på ett bättre sätt.

Emellertid är det synd att artikel 15 inte har gått igenom. Enligt artikel 15 får vissa medlemsstater möjlighet att behålla strängare normer, vilket till exempel är fallet i Nederländerna. Varför vill vi sänka de normer som för närvarande är mycket höga i Nederländerna? Vårt gemensamma mål måste vara att hitta en balans mellan höga nivåer av välbefinnande för djuren och intensiv forskning. Jag har fått nog av det dominoargument som alltid förs fram att forskningen kommer att flytta utomlands. Detta behöver inte alltid vara sant.

Schopenhauer har sagt: "Vilken dum pojke som helst kan krossa en skalbagge, men alla världens professorer kan inte skapa en ny skalbagge." Vi måste se till att det finns värderingar, eftersom det är vårt arbete.

Kartika Tamara Liotard, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Det gläder mig att kommissionen har tagit initiativet att se över direktivet om skydd av djur som används för vetenskapliga ändamål. Både användningen av försöksdjur och det lidande de utsätts för måste minskas avsevärt och detta kan göras genom att uppmuntra utvecklandet av vetenskapliga metoder som är likvärdiga eller effektivare, men utan att onödigtvis hindra utvecklandet av läkemedelsprodukter.

Något som bekymrar mig är emellertid att flera ändringsförslag har lagts fram som avsevärt skulle kunna försvaga förslaget. Vi får inte glömma syftet med förslaget. Det handlar om att skydda försöksdjuren och inte om företagsvinster. Det viktigaste är att förbjuda försök som klassificeras i kategorin "avsevärd svårighet" då försöksdjuren kan utsättas för lidande under en lång tid. Dessa försök är oetiska och barbariska.

Slutligen måste användningen av icke-mänskliga primater fasas ut fullständigt – och dessutom snabbt. Parlamentet antog en skriftlig förklaring om detta så långt tillbaka som 2007 och jag anser att det nu är på tiden att omsätta orden i handling.

Bastiaan Belder, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Höga normer för djurens välbefinnande är ett uttryck för civilisation och respekt för andra levande varelser. När det finns bra alternativ till djurförsök måste de användas, eftersom vi vill att antalet djurförsök ska minska. Detta gäller också goda testmetoder som minskar djurens lidande eller som kräver färre antal försöksdjur, eftersom vi vill ha mindre lidande för djuren.

Jag anser att den föreslagna obligatoriska etiska översynen innebär ett framsteg. Naturligtvis kan syftet med detta direktiv inte vara att tvinga medlemsstaterna att acceptera försök med mänskliga embryon som alternativ. Medlemsstaterna måste fatta ett eget etiskt beslut om detta.

Kommissionens slutmål är att helt avskaffa djurförsöken. Trots att vi delar detta mål är det ett olyckligt faktum att vi ännu inte kan klara oss utan djurförsök. Inte heller kan vi definitivt säga när de kan avskaffas. Att redan nu ange ett slutdatum för förbud mot djurförsök skulle vara oklokt och kanske även innebära en fara för människors hälsa. Jag delar föredragandens åsikt i detta avseende.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Herr talman! Våra medborgare kräver mer forskning, framför allt inom det biomedicinska området för att hitta nya behandlingsmetoder för sjukdomar som ännu inte kan botas. Det gäller bland annat alla neurodegenerativa sjukdomar, till exempel Parkinsons sjukdom och Alzheimers sjukdom. Vi vet också att vi behöver djurförsök och att dessa djurförsök lyckligtvis har minskats under de senaste åren, eftersom vi har föresatt oss att hitta alternativa lösningar.

Emellertid vet vi tyvärr att dessa lösningar i vissa fall inte existerar och att vi fortfarande behöver använda djurförsök, framför allt på icke-mänskliga primater. I detta fall måste vi göra allt som står i vår makt för att se till att den europeiska forskningen stannar kvar inom EU:s territorium så att vi kan erbjuda största möjliga skydd. Om hänsyn tas till den smärta ett djur upplever under ett försök är det en garanti för att detta försök kommer att ge goda resultat.

Låt oss därför behålla vår forskning och låt oss framför allt också behålla djurförsöken. Låt oss framför allt se till att denna forskning inte omlokaliseras utanför EU.

Luis Manuel Capoulas Santos (PSE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Användning av djurförsök är en mycket känslig fråga som framkallar kontroversiella och oförsonliga känslor om det endast ses ur en aspekt. Det går inte att diskutera den här frågan enbart mot bakgrund av att skydda djurens intressen och rättigheter. Det går inte heller att diskutera frågan genom att enbart se på vetenskapliga intressen eller genom att enbart fokusera på resultat för lägsta möjliga kostnad.

Ingen kan vara likgiltig för andra levande varelsers lidande, framför allt inte när det handlar om djur så nära oss som primater. Men vår känslighet förstärks ännu mer när vi ställs inför människors lidande orsakat av olyckor, krig eller sjukdomar. För att bekämpa smärta kan vi inte neka vetenskapen att använda de instrument den behöver, inklusive användning av försökskaniner.

I betänkandet anges en tänkbar balans mellan de motstridiga värden och känslor vi ställs inför, och det utgör ett försök att kompromissa som parlamentet och de mest engagerade ledamöterna förtjänar beröm för. Jag lyckönskar därför de personer som jag har haft mest att göra med under den här diskussionen – föredraganden Neil Parish och skuggföredraganden Roselyne Lefrançois från socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet – till deras utmärkta arbete och till det samförstånd de har lyckats uppnå i denna svåra och kontroversiella fråga.

Min politiska grupp, PSE-gruppen, kommer därför att rösta för betänkandet och de ändringsförslag vi försökte förbättra det ytterligare med, i tron att vi därmed bidrar till att minska djurens lidande utan att äventyra de vetenskapliga framsteg som görs till gagn för människors hälsa och för den europeiska forskningens livskraft.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är bekymrad över försöksdjurens lidande, men som läkare vet jag samtidigt att vi måste göra allt vi kan för att göra vacciner och mediciner tillgängliga för våra patienter så snabbt som möjligt för behandling av nya och gamla sjukdomar. Jag vill tacka de ledamöter som har lyckats nå en verkligt balanserad kompromiss, i vilken etiska principer om behandling av djuren respekteras och hedras samtidigt som forskningen kan fortsätta att driva sina projekt. Först och främst sänder detta direktiv en tydligt politisk signal om att vi vill att våra forskare tar fram alternativa metoder för att verifiera forskningen om nya läkemedel, så att antalet djur och antalet tester kan minskas samtidigt som man naturligtvis följer alla tänkbara etiska principer för att undvika djurens lidande. Jag vill tacka er alla för detta resultat.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag kan inte dölja att detta betänkande har varit en stor besvikelse för dem av oss som trodde att en föredragande som samtidigt är ordförande för den tvärlinje politiska gruppen för djurens välfärd bättre skulle ha kunnat ge uttryck för denna omsorg om djuren i betänkandet.

Därför är det mycket viktigt att vissa centrala ändringsförslag antas när vi röstar om detta. Särskilt måste området för auktorisation omfatta alla projekt, och inte bara allvarliga och medelallvarliga projekt. Om vi inte lyckas åstadkomma detta, kommer det att innebära att många förfaranden som orsakar smärta, ångest

och lidande inte längre skulle vara föremål för en centralt kontrollerad etisk granskning. Detta skulle i sin tur effektivt undergräva verkställandet av många av de åtgärder som framställts i förslaget.

Men om våra ändringsförslag går igenom, kommer det att innebära förnyade insatser för forskningen och alternativen till djurförsök, vilket är särskilt viktigt vid grundforskning och medicinsk forskning. De aktuella insatserna fokuseras på lagstadgade tester, vilka bara står för tio procent av djurförsöken. Både för djurens skull och för människors hälsa är det mycket viktigt att modernare och effektivare försöksmetoder som inte inbegriper djur börjar användas så snart som möjligt.

Stavros Dimas, *ledamot av kommissionen*. – (EL) Herr talman! Jag vill tacka alla talare för deras mycket konstruktiva bidrag till kvällens debatt. Tillåt mig att formulera några korta kommentarer kring vissa ändringar. Kommissionen kan godta många ändringsförslag helt, delvis eller i princip. Ändringsförslagen består av förslag om att förbättra uppgiftsskyddet för installationer och personal som arbetar med djur. De innehåller även förslag om en regelbunden granskning av användning av icke-mänskliga primater på EU-nivå.

Oro framfördes även om kriteriet för svårighetsgrader. Jag kan meddela er att kommissionen före sommaruppehållet kommer att sammankalla en arbetsgrupp med experter för att undersöka definitionen av lämpliga kriterier för användning inom EU. Som ett resultat av det utförliga samrådet med de direkt berörda parterna kommer vi utan tvekan att behöva bevara den balans som har uppnåtts mellan industrins behov och främjandet av forskning å ena sidan och djurens välbefinnande å andra sidan. Därför måste begränsningarna för användning av icke-mänskliga primater bevaras liksom principen om tillståndsgivning och oberoende etisk utvärdering av alla typer av forskning, som är de grundläggande faktorerna i detta förslag. Sammanfattningsvis kan kommissionen godta 83 av de 202 föreslagna ändringsförslagen helt, delvis eller i princip. Jag kommer att skicka en lista med kommissionens utförliga ståndpunkter om ändringsförslagen till parlamentets sekretariat.

Neil Parish, *föredragande*. – (EN) Herr talman! Jag vill framföra ett stort tack till ledamöterna för deras synpunkter och till kommissionsledamoten för hans synpunkter.

Vi gör rätt i att se över denna lagstiftning. Det är rätt att förbättra, minska och ersätta djurförsöken närhelst detta är möjligt. Vi gör rätt i att fortsätta arbeta med dessa frågor. Både industrin och djurskyddsorganisationer anser att det är nödvändigt.

Det är inte alls bara en politisk utan i mycket stor utsträckning en moralisk fråga som vi måste reda ut. Jag var i alla fall mycket besviken över att Graham Watson gjorde ett personligt angrepp mot mig i min egen region. Han har gjort detta till en högst politisk fråga. Om han var här skulle jag säga det till honom klart och tydligt. Det är beklagligt eftersom vi behöver komma fram till ett rimligt förslag i slutändan.

Mycket teknisk expertis och mycket arbete har lagts ned på detta betänkande. Vi lägger inte fram det på ett lättsinnigt sätt. Vi har lagt ned mycket arbete på detta och vi har bra kompromisser. Jag har försökt att sammanföra alla synpunkter för att komma fram till ett betänkande som är rätt för parlamentet, rätt för forskningen och industrin och rätt för djurskyddet. Jag skulle vilja uppmana alla att stödja betänkandet. Om det inte går igenom, kan vi behöva skjuta upp det i ett par år och det skulle vara till nackdel för industrin och för djurskyddet. Så jag vill uppmana alla ledamöter att stödja betänkandet.

Om det finns grupper här som bestämmer sig för att rösta emot det, menar jag att detta på lång sikt bara kommer att försena vad som är ett bra förslag – ett förslag som kommer att bidra till att det finns forskning i EU för att främja kontrollen av sjukdomar och nya läkemedel samtidigt som det minskar det antal djur som behöver användas och faktiskt stärker ECVAM i jakten på alternativ. Jag uppmanar alla ledamöter att rösta för detta betänkande eftersom vi vill ha ett riktigt klart och tydligt resultat under förmiddagen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (tisdagen den 5 maj 2009).

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Šarūnas Birutis (ALDE), *skriftlig*. – (LT) Kommissionens förslag till rapport ger ett starkt stöd till utvecklingen av ett mer positivt synsätt på djurs välbefinnande i djurförsök. Det visar att kommissionen arbetar för slutmålet om att avskaffa djurförsök.

Europeiska unionen bör arbeta för detta mål. Europaparlamentet har tydliggjort sin ståndpunkt om att mer borde göras för att helt upphöra med djurförsök.

Även om detta är vårt slutmål, kan vi dock inte upphöra med djurförsök helt ännu. Det saknas fortfarande mycket i utvecklingen av alternativa testmetoder utan djurförsök och det vore därför oklokt och eventuellt ödesdigert för människors hälsa att bestämma ett datum efter vilket djurförsök eller försök på vissa kategorier av djur, exempelvis icke-mänskliga primater, inte längre får utföras. Den allmänna opinionen verkar stödja detta synsätt och den får inte förbigås.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skrifilig. – (RO) Jag vill först och främst gratulera Europeiska kommissionen till förslaget om att ändra direktiv 86/609/EEG, men jag beklagar att föredraganden inte har lagt fram ambitiösare mål.

Jag anser att vi måste investera mer i forskning om alternativ till djurförsök. Vi måste tvinga laboratorier att använda djurförsök i så liten utsträckning som möjligt, i synnerhet försök med vilda djur.

Jag motsätter mig på det bestämdaste användning av icke-mänskliga primater i biomedicinsk forskning, med undantag för försök som rör livshotande eller funktionsnedsättande tillstånd.

Ur etisk synvinkel måste det finnas en övre gräns för smärta, lidande och ångest som djur aldrig bör utsättas för i vetenskapliga försök. Med det i åtanke måste vi förbjuda djurförsök som ger upphov till svår smärta, lidande eller ångest som kan bli långvarig.

Jag är medveten om att folkhälsan är av största vikt, men vi får inte tillåta att djur utsätts för extremt lidande för att testa behandlingar.

Jag stöder även det ändringsförslag som föreskriver att direktivet inte får förhindra medlemsstaterna att tillämpa eller anta strängare nationella åtgärder i syfte att förbättra välbefinnandet och skyddet av djur som används i djurförsök.

23. Föroreningar förorsakade av fartyg och sanktioner för överträdelser (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är betänkandet av Luis de Grandes Pascual, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2005/35/EG om föroreningar förorsakade av fartyg och införandet av sanktioner för överträdelser (KOM(2008)0134 – C6-0142/2008 – 2008/0055(COD)) (A6-0080/2009).

Luis de Grandes Pascual, föredragande. – (ES) Herr talman, kommissionens vice ordförande och kommissionsledamot Antonio Tajani med ansvar för transportfrågor, rådets ordförande, mina damer och herrar! Personligen kan jag inte föreställa mig en bättre avslutning på parlamentets valperiod än godkännandet av detta förslag till direktiv om föroreningar orsakade av fartyg och införandet av sanktioner för överträdelser, inklusive straffrättsliga sanktioner för brott som gäller föroreningar. Jag hoppas att alla kommer att stödja det.

Det samförstånd vi har nått visar att vi har ett omfattande stöd för förslaget och att det kommer att godkännas i morgon vid första behandlingen. Frånsett den enorma insats som de tre institutionerna har gjort under förhandlingsfasen beror detta huvudsakligen på att vi är överens om att EU måste vidta åtgärder för att bekämpa allvarliga miljöbrott.

Medlemsstaterna var visserligen misstroagna i början, eftersom de åtgärder som ska godtas – EU:s ökade befogenhet på det straffrättsliga området – inte bygger på en reform av fördragen utan i stället kommer att uppnås genom lagstiftning som dessutom är obestridlig och av enorm betydelse.

Allt detta härrör från behovet av att råda bot på omfattande problem inom sjötransporterna, t.ex. den oroväckande ökningen av olagliga utsläpp av förorenande ämnen från fartyg. Även om vi redan har internationella bestämmelser som ska minska denna situation (Marpolkonventionen 73/78), ser vi allt större brister när det gäller tillämpningen och efterlevnaden. Dessutom har vi konstaterat att de befintliga regelverken för civilrättsligt ansvar när det gäller föroreningar från fartyg inte är tillräckligt avskräckande.

Försyndelserna inom bestämda områden av de europeiska kustlinjerna är så vanliga att en del ansvariga personer inom sjötransportsektorn i praktiken föredrar att göra sig skyldiga till olagliga föroreningar, eftersom det blir billigare för dem att betala administrativa sanktioner än att följa lagstiftningen på området. Detta beteende har omvandlat den tidigare principen "förorenaren betalar" till principen "betala för att kunna förorena".

Genom att införa straffrättsliga sanktioner på grund av det allvar och den sociala stämpel dessa medför jämfört med administrativa sanktioner, försöker EU avhålla möjliga förorenare från eventuella överträdelser.

Reformen är ett resultat av förhandlingar med rådet som representeras av det tjeckiska ordförandeskapet – som förresten förtjänar beröm eftersom det har haft gott om politiska svårigheter att hantera under sin mandattid. Reformen är en strukturreform av direktivet som inte påverkar grundpelarna i parlamentets uppdrag. Den följer även subsidiaritetsprincipen genom att direktivet fastställer principerna för sanktionsåtgärder med villkor som har definierats i domstolens beslut samtidigt som det är medlemsstaternas uppgift att fastställa strafftyperna.

Vidare konsolideras skillnaden mellan mindre allvarliga utsläpp och allvarliga överträdelser, och straffen för dessa brott fastställs. Så långt har vi lyckats. Vi var helt enkelt tvungna att upprepa de överenskommelser som ingåtts tidigare i debatten och godkännandet av direktiv 2005/35/EG och av rådets rambeslut 2005/667/RIF, men enligt den nya rättsliga grunden, eftersom de tidigare nämnda bestämmelserna gör det möjligt för gemenskapslagstiftaren att vidta åtgärder som rör medlemsstaternas straffrätt.

Detta ändringsförslag kommer att göra det möjligt för oss att gå ett steg längre i kampen mot miljöbrott inom sjötransportsektorn. Den största nyheten i förslaget är att det gör gällande att även upprepning av mindre allvarliga utsläpp som medför förorening av vattnet kan utgöra ett brott, och det är något som jag själv har hävdat redan från första dagen.

Jag är glad över att jag inte har kämpat ensam, för parlamentet har gett mig sitt stöd genom ledamöter i utskottet för transport och turism. Kommissionen och rådet förstod till slut innebörden och vikten av mitt förslag.

Jag vill framföra mitt djupaste tack till skuggföredragandena som har hjälpt mig i min strävan och som har gett mig stöd i de hårda förhandlingarna med rådet och kommissionen. Jag vill tacka föredragandena för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor och utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet för deras bidrag. Vi har slutligen nått en kompromisslösning om vilket datum direktivet ska träda i kraft. Det kommer att ske inom de kommande 12 månaderna.

Jag anser att vi i dag har all anledning att vara nöjda. EU har stärkt sin position som ledare inom sjöfartssäkerheten genom antagandet av denna lagstiftning och genom godkännandet av det tredje sjöfartspaketet i början av mars. Jag är säker på att vi kommer att fungera som förebilder för andra.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, ärade ledamöter! Kommissionen är mycket glad över det resultat vi har nått som kommer att leda till att ett nytt direktiv antas som ändrar det föregående direktivet.

Direktivet kommer att fylla det rättsliga tomrum som skapades då EG-domstolens beslut upphävde rambeslut 2005/667, i vilket karaktären, typen och nivån på straffrättsliga sanktioner för olagliga utsläpp av förorenande ämnen i havet fastställdes. När direktivet har antagits kommer det att vara möjligt att på ett effektivare sätt bekämpa dem som ansvarar för föroreningarna i havet. Den text som parlamentet snart kommer att godkänna är därför ett viktigt tillägg till det tredje sjösäkerhetspaketet som undertecknades av både parlamentets och rådets ordförande vid den förra sammanträdesperiodens slut.

Den kompromisstext som diskuteras för närvarande skiljer sig något från kommissionens ursprungliga förslag, även om de viktigaste punkterna är oförändrade. Det handlar för det första om vilka sanktioner som ska införas för olagliga utsläpp och för det andra om möjligheten att väcka åtal mot alla som ansvarar för sådana utsläpp, även juridiska personer.

Kommissionen stöder texten av den anledningen, även om den inför separat behandling för mindre allvarliga överträdelser och upprepade mindre allvarliga överträdelser. Å andra sidan uppskattar jag att rådet och parlamentet ansåg det vara önskvärt att utsläpp som inte försämrar vattenkvaliteten inte nödvändigtvis blir föremål för straffrättsliga förfaranden. Jag anser i högre grad än parlamentet att små utsläpp ska vara straffbara. För även om de inte är allvarliga kan de leda till verklig förorening av havsmiljön just för att de upprepas.

Den kompromiss vi har uppnått kring frågan om upprepade mindre allvarliga överträdelser innehåller en mer specifik definition av "upprepade" och kan därför godtas av kommissionen. Jag vill upprepa att kommissionen är nöjd med resultatet tack vare det arbete som har utförts av kommissionens personal och ledamöterna i parlamentet. Jag anser därför att vi i dag kan hävda att vi är glada över att kunna sända ett budskap om att minska föroreningarna av haven.

Marios Matsakis, *föredragande för yttrandet från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet.* – (EN) Herr talman! Det rättsliga tomrum som skapades genom EG-domstolens beslut i denna fråga nödvändiggjorde ändringen av det direktiv som diskuteras. Det är otroligt att ett misstag som gäller den rättsliga grunden har orsakat en försening i genomförandet av ett sådant viktigt direktiv, och detta har utan tvivel varit till nackdel för vår havsmiljö. Alla inblandade kan och måste lära sig av detta för att undvika liknande händelser i framtiden.

Det viktigaste i detta skede är att snabbt ändra förslaget till direktiv och se till att det blir aktuellt för genomförande så snart som möjligt. Först då kan vi vänta oss att man kan kontrollera det utbredda problemet med ökad förekomst och omfattning av olagliga tankrengöringar med förorenande ämnen från fartyg och först då kommer vår uppgift att kämpa för att hålla våra hav rena ha verkliga förutsättningar att lyckas.

Slutligen vill jag tacka föredraganden för det utmärkta arbete som han har gjort med detta betänkande.

Eva Lichtenberger, *föredragande av yttrandet från utskottet för rättsliga frågor.* – (DE) Herr talman! Förorening av havet är endast något vi fokuserar på när det har hänt en allvarlig olycka. Då förekommer viktiga debatter om hoten mot haven från de pågående föroreningarna. Men däremellan ignoreras ämnet tyvärr alltid i stor utsträckning. Vi måste ta de ständiga och upprepade lagöverträdelsena på allvar. De bidrar på ett markant och dramatiskt sätt till hotet inte bara mot haven utan även mot kustlinjerna.

Jag vill tacka de ledamöter som vi har diskuterat frågan med för deras orubbliga inställning om att skydda haven. Jag kommer från ett land som är avskuret från havet, men som europé känner jag ändå ansvar för att skydda haven mot de pågående föroreningarna som orsakas av tarvliga affärsintressen. Vi måste även införliva principerna i det tredje sjöfartspaketet som utskottet för rättsliga frågor har föreslagit och som vi har ett trängande behov av.

Georg Jarzembowski, *för PPE-DE-gruppen.* – (DE) Herr talman, kommissionens vice ordförande! Gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stöder det ändrade direktivet som har förhandlats fram av föredraganden med rådet och som inför sanktioner mot föroreningar från fartyg. Vi vill framföra våra varmaste lyckönskningar till honom för det arbete han har utfört. Vi vill även gratulera kommissionens vice ordförande, för utan kommissionens hjälp skulle det inte ha varit möjligt att nå en överenskommelse med rådet i första behandlingen. Det är en stor dag för oss när vi nu kan avsluta detta viktiga ärende mot slutet av denna period.

Det är viktigt att komma ihåg att de nya bestämmelserna blev nödvändiga då EG-domstolen i sina domstolsbeslut mellan 2005 och 2007 slutgiltigt gjorde det fullständigt otvetydigt att lagstiftning, däribland straffrätt, är tillåtet på grundval av den första pelaren. Vi behöver denna lagstiftning för att skydda haven från fartyg och från fartygschefers, skeppsredares och andras beteende. Hittills har lagstiftningen om civilrättsligt ansvar inte varit tillräckligt avskräckande.

Det är mycket billigare att släppa ut olagliga ämnen i havet. Det kan väl inte vara rätt. Därför behöver vi effektiva sanktioner. Jag vill tacka föredraganden för detta trepartsavtal som har uppnåtts mellan samtliga tre institutioner. Det är uppenbart att allvarliga föroreningar från fartyg måste klassificeras och bestraffas som en straffbar handling och att mindre allvarliga föroreningar från fartyg kan betraktas som en förseelse, så att det finns en åtskillnad mellan graden av allvar i de två aktiviteterna. Men min tredje punkt är mycket viktig och handlar om att upprepade mindre allvarliga föroreningar från fartyg nu betraktas som en straffbar handling, eftersom de bidrar till de totala föroreningarna av haven och att de är inte en bagatellartad fråga.

Vi måste sända tydliga signaler i detta hänseende och vi uppmanar medlemsstaterna – och jag hoppas att någon kan vidarebefordra denna uppmaning till rådet – att genomföra detta direktiv omedelbart. Vi kan endast skydda haven genom avskräckande straff.

Silvia-Adriana Țicău, *för PSE-gruppen.* – (RO) Även jag vill tacka Luis de Grandes Pascual. Jag vill även nämna att föroreningar av havet faktiskt är ett ämne som vi måste diskutera oftare. Tyvärr kan jag visa ett exempel från Svarta havet där de kraftiga föroreningarna bara under de två senaste åren har gett upphov till en fyrdubbel ökning av algvolymen. Detta beror just på mycket höga koncentrationer av nitrater.

Det är uppenbart att sjötransporterna tyvärr ansvarar för en del av föroreningarna. Syftet med detta direktiv är i själva verket att få bukt med olagliga utsläpp från fartyg som antingen görs genom försumlighet, med uppsåt eller genom vårdslöshet. I praktiken harmoniserar direktivet definitionen av föroreningar från fartyg orsakade av fysiska personer eller juridiska personer, omfånget av ansvaret för detta och sanktionernas straffkaraktär som kan tillämpas i händelse av sådana brott som begås av fysiska personer.

Jag vill även nämna att ett antal sammanhängande lagstiftningsåtgärder redan har antagits på EU-nivå för att förstärka sjösäkerheten och förhindra föroreningar från fartyg. Denna lagstiftning vänder sig till och gäller flaggstater, skeppsredare och klassificeringsföretag samt hamnstater och kuststater.

Det är dock viktigt att vi skärper det nuvarande systemet med sanktioner för olagliga utsläpp från fartyg genom att komplettera den tillämpliga lagstiftningen. Vi måste betona att denna lagstiftning var nödvändig just för att de befintliga, förebyggande bestämmelserna inte har genomdrivits i tillräcklig grad. Tyvärr har Marpolkonventionen 73/78 inte heller genomdrivits tillräckligt. Därför anser jag att det är viktigt för oss att ha detta lagstiftningspaket. Både utskottet för rättsliga frågor och utskottet för framställningar har lämnat yttranden och det ser jag som ett bevis på hur viktigt ämnet är.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Det är uppenbart att Europeiska kommissionen och Europaparlamentet på lagstiftande och verkställande nivå står i skuld till de europeiska medborgarna. Det är medborgarna som i sista hand påverkas av föroreningen i våra havsområden.

Jag ser den här frågan mot bakgrund av de föregående bestämmelserna och deras verkställighet i syfte att skydda miljön, haven och de angränsande kusterna. Jag vill upprepa att bestämmelserna och ändringen av direktiven är nödvändiga, men att de fortfarande är bristfälliga. Det viktigaste är hur effektivt de genomförs.

Det kan inte accepteras som normalt beteende att dumpa avfall i havet och betala böter som är billigare än att följa kraven i direktivet. Därför måste vi först och främst rikta vår uppmärksamhet mot övervakning. Nuförtiden finns det ett stort antal tekniska möjligheter som kan användas för att skydda vatten och kuster genom en långsiktig politik, där användningen och skyddet av hela floran och faunan regleras.

Jag stöder förslaget om att ändra direktivet, eftersom jag anser att det är synnerligen viktigt att inrätta ett sakkunnigt organ för Europeiska sjösäkerhetsbyrån med uppgift att genomföra detta direktiv.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman, ärade ledamöter! Den här debatten är snart över och jag anser att vi måste vara tacksamma för det interinstitutionella samarbetet mellan parlamentet, rådet och kommissionen som Georg Jarzembowski påpekade i sitt anförande. Jag vill även tacka föredraganden för hans arbete.

Den här gången har institutionerna visat att de kan samarbeta och nå en lösning vid första behandlingen till och med vid slutet av en mandatperiod. Jag ser det som ett budskap till medborgarna inför valet till Europaparlamentet.

Det är ytterligare ett budskap på det känsliga transportområdet. Eftersom detta är en av de sista debatterna med parlamentets utskott för transport och turism, passar jag på att tacka alla ledamöter i utskottet för det arbete det har lagt ner i samarbete med Europeiska kommissionen och med mig för att nå praktiska lösningar i många viktiga frågor som i vissa fall har pågått i flera månader. Det har varit möjligt tack vare ledamöternas skarpsinne och även tack vare det arbete vi har lagt ned för att uppnå ett effektivt samarbete bland våra medarbetare. Det visar att när byråkratin har tydliga uppgifter, när det finns mål att nå är det inte ett hinder för medborgarna utan ett effektivt instrument vid sidan av politiken som vi kan använda för att täcka medborgarnas behov.

Jag tror att parlamentet i dag och naturligtvis i morgon vid omröstningen kommer att visa sin effektivitet och sin önskan om att alltid arbeta för folket. Med den här debatten och med omröstningen fyller kommissionen, parlamentet och rådet ett rättsligt tomrum och gör det möjligt för medlemsstaterna att från och med i morgon bättre kunna väcka åtal mot dem som förorenar våra hav. De europeiska institutionerna har tagit ytterligare ett steg mot att stärka det europeiska folkets rättigheter och friheter.

Luis de Grandes Pascual, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag ska fatta mig mycket kort, något som ledamöterna säkert uppskattar vid den här tiden på kvällen. Jag vill än en gång tacka Antonio Tajani. Ni har precis som i det tredje sjöfartspaketet visat att ni med er drivkraft och med er politiska skicklighet kan få till stånd ett avtal med rådet. Ni har även gjort det möjligt för parlamentet, rådet och kommissionen att nå en överenskommelse i den här frågan de sista dagarna under parlamentets valperiod.

Jag anser att vi ska lyckönska oss själva. Jag är förstas tacksam gentemot föredragandena för yttrandena från utskottet för rättsliga frågor och utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet för deras nära samarbete.

Jag vill än en gång tacka skuggföredragandena för deras hårda insats och för deras samarbete. Jag är säker på att morgondagens godkännande av en överenskommelse vid första behandlingen kring en sådan viktig bestämmelse som fulländar arbetet med det tredje sjöfartspaketet, är en framgång för parlamentet och för

EU:s tre institutioner. Jag upprepar att detta rättfärdigar det fördelaktiga medbeslutandeförfarandet som gör det möjligt för oss att bevara en konstruktiv dialog till fördel för medborgarna i EU.

Talmannen. – Tack, herr kommissionsledamot, inte bara för ert arbete som kommissionsledamot utan också som ledamot av Europaparlamentet.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (tisdagen den 5 maj 2009).

24. Konsumenters rättigheter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om en muntlig fråga till kommissionen från Arlene McCarthy, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till ett direktiv om konsumentskydd av Arlene McCarthy (O-0076/2009 – B6-0232/2009).

Arlene McCarthy, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag vet att kommissionsledamot Meglena Kuneva är här och jag välkomnar verkligen möjligheten att diskutera kommissionens förslag om konsumentskydd vid denna sista sammanträdesperiod under parlamentets mandatperiod, även om det är sent på kvällen.

Vi har tagit fram ett arbetsdokument och ni kommer säkert ihåg att IMCO-utskottets arbetsgrupp, som leds av mig själv som ordförande och föredragande, fattade ett beslut om att inte jäkta med detta förslag utan att fullständigt beakta alla dess konsekvenser, särskilt eftersom det har beskrivits som den mest långtgående förändringen i synen på konsumentlagstiftningen i Europa.

Utskottet har varit mycket flitigt och har hållit i en offentlig utfrågning, flera diskussioner, en presentation av konsekvensbedömningen på förslag från Malcolm Harbour och ett Internetsamråd som på bara tre veckor har fått omkring 100 svar från organisationer runtom i Europa.

Vi förde också en diskussion med företrädare från de 27 nationella parlamentet, där även kommissionsledamoten var inbjuden. Fru kommissionsledamot! Jag vet att ni och er personal är fullt medvetna om att detta är ett kontroversiellt förslag som förtjänar att ytterligare undersökas på ett antal områden.

Vi uppskattar satsningen på ett förbättrat konsumentskydd på den inre marknaden. Vi håller också med om att det finns ett behov av att förbättra relationerna mellan näringsidkare och konsumenter på den inre marknaden genom att ta bort hinder för gränsöverskridande handel, men det finns också ett behov av att försäkra konsumenterna om att de även fortsatt kan förvänta sig en hög skyddsnivå.

Under våra överläggningar, diskussioner och samråd med intressenter har vi fått flera påpekanden som gällde bristen på tydlighet och säkerhet i detta förslag. Vi uppmuntrade konsumentorganisationerna och företagsintressenterna att föra en egen dialog om hur vi kan få detta förslag att fungera. Jag vet att kommissionsledamoten har mottagit en gemensam skrivelse från företags- och konsumentorganisationer som har kopierats till alla parlamentsledamöter. Jag skulle vilja citera denna skrivelse: Där sägs följande: "Vi anser att förslagens rättsliga tydlighet och kvalitet är mycket viktig, liksom behovet av att veta vilka konsekvenser och vilka förändringar det skulle medföra jämfört med den aktuella situationen. Vi anser att det finns en hög grad av osäkerhet när det gäller förslagens omfattning och konsekvenser, särskilt när det gäller dess inverkan på nationella rättsordningar."

Deras frågeställningar är tydliga. Vi behöver vara tydliga i vårt slutliga förslag. Ber vi konsumenterna att ge upp några av de rättigheter som de har enligt nationell lagstiftning? Om så är fallet, vad får konsumenten i gengäld? Och om vi inte ber dem ge upp vissa avtalsrättsliga rättigheter, såsom rätten att vägra motta defekta varor i brittisk och irländsk lagstiftning, har då inte företagen 27 olika uppsättningar konsumentregler som det från början var meningen att man skulle avskaffa?

Mina kolleger och jag anser att vår främsta prioritering är att utvärdera vad detta förslag kommer att innebära för konsumenter och företag i praktiken. Därför framställs i kvällens muntliga frågor några nyckelfrågor, där vi skulle vilja samarbeta med er. Vi måste se till att dessa frågor behandlas, för att producera en fungerande uppsättning regler som främjar alla intressenter. Våra frågor fokuserar därför på detaljer inom specifika områden där vi skulle önska ett ytterligare arbete.

Vissa medlemmar i arbetsgruppen var bekymrade över fel som upptäcktes i konsekvensbedömningen och vill se mer bevis för kostnaderna för rättslig fragmentering om vi inte agerar. De vill också ha mer information om förslagens ekonomiska effekter, inte bara om de effekter som informationskraven har.

Kort sagt skulle vi vilja att kommissionen tar lite tid under den mellanliggande valperioden innan parlamentet sätts samman i juli för att genomföra följande (allt detta behandlas i den muntliga frågan): en analys av de praktiska och rättsliga inverkningarna av förslaget om konsumentskydd i varje medlemsstat, ett förtydligande av förhållandet mellan de fullt harmoniserade reglerna i direktivet och de allmänna rättelsemedel som finns tillgängliga enligt nationella avtalslagar, ett förtydligande av samspelet mellan utkastet till förslag med befintlig gemenskapslagstiftning, särskilt direktivet om otillbörliga affärsmetoder, direktivet om elektronisk handel, tjänstedirektivet, Rom I-förordningen och naturligtvis den föreslagna gemensamma referensramen. Vi vill ha ytterligare bevis i konsekvensbedömningen för att hjälpa oss att analysera och påvisa nyttan med och kostnaderna för detta förslag och de alternativ till detta som kan läggas fram.

Vi vill att ni hjälper oss och vi vill samarbeta med er för att se till att vi stöder en dialog mellan intressenter om vilka åtgärder som krävs för att uppnå ömsesidiga praktiska fördelar för såväl företaget som konsumenterna.

Fru kommissionsledamot! Jag anser att det är möjligt att ta fram ett fungerande praktiskt förslag som stöds av alla intressenter. Jag lovar er att parlamentsledamöterna vill fortsätta arbeta med er för att se till att vi uppnår detta och att vi förr eller senare i Europaparlamentet kan rösta igenom ett nytt direktiv om konsumentskydd.

Meglina Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tackar Arlene McCarthy så mycket för hennes ord. Mycket har verkligen gjorts när det gäller detta direktiv. Emellertid skulle jag vilja att direktivet – som vi kommer att fortsätta arbeta med – inte bara antas, utan också tas väl emot av alla intressenter. Vi kommer inte att spara på krafterna i försöken att åstadkomma detta. Eftersom detta är vår sista sammanträdesperiod här, låt mig passa på att tacka er alla uppriktigt, särskilt Arlene i egenskap av ordförande för vårt utskott, samt Malcolm Harbour och framför allt Charlotte Cederschiöld. Jag räknar med att på ett eller annat sätt hålla kontakten, eftersom det har varit ett sant nöje att arbeta med er. Jag hoppas att detta kommer att fortsätta på något annat sätt.

Jag skulle nu vilja koncentrera mig på de kommande viktiga stegen för direktivet, eftersom jag anser att detta direktiv är mycket viktigt för oss alla. Vi behöver det här direktiv för 2000-talets inre marknad. Innan förslaget lades fram genomförde kommissionen en jämförande rättsstudie som kallades "Compendium" och som omfattade medlemsstaternas lagar för införlivande av konsumentdirektiven under granskning. Kommissionen går nu igenom förslagets olika bestämmelser mer i detalj med medlemsstaterna för att de bättre ska förstå den praktiska inverkan på den nationella lagstiftningen.

Min administration håller på att utarbeta en tabell som syftar till att illustrera förslagets effekt på konsumentskyddets nuvarande nivå inom EU. Tabellen kommer att omfatta dessa bestämmelser (till exempel längden på ångerrätten och den rättsliga garantin) för vilka det är möjligt att bedöma huruvida förslaget kommer att föra med sig en definitiv ökning eller minskning i de olika medlemsstaternas konsumentskydd. Tabellen ska vara tillgänglig senast i slutet av maj.

Enligt förslaget ska medlemsstaterna kunna behålla allmänna avtalsrättsliga kompensationer för felaktiga varor, förutsatt att de rättsliga kraven för tillämpningen av denna kompensation skiljer sig från de krav som gäller för den kompensation som regleras i förslaget. Jag är medveten om att detta samspel mellan förslaget och nationella allmänna avtalsrättsliga åtgärder skulle kunna göras klarare i texten. Detta innebär att åtgärder såsom rätten att vägra motta defekta varor i Storbritannien eller skyddet för dolda fel i Frankrike ("garantie des vices cachés") skulle kunna behållas. Emellertid är jag också beredd att överväga alternativ varmed delar av dessa nationella åtgärder skulle kunna införlivas i förslaget, om en sådan lösning skulle föredras av rådet och parlamentet.

Förslaget kompletterar direktivet om otillbörliga affärsmetoder. Medan direktivet om otillbörliga affärsmetoder skyddar konsumenterna kollektivt mot tvivelaktiga affärsmetoder från bedrägliga handlares sida, får konsumenterna som sluter avtal med en handlare genom förslaget till direktiv om konsumentskydd individuella avtalsvillkor som de kan genomdriva vid en tvistemålsdomstol. När det gäller tjänstedirektivet och e-handelsdirektivet, kommer informationskraven i dessa direktiv att gälla utöver kraven i förslaget och dessa kommer också att ha företräde om de står i konflikt med förslaget.

När det slutligen gäller Rom I-förordningen, görs det i ingressen till förslaget tydligt att förslaget inte påverkar förordningen. Den nationella lagstiftning som gäller konsumentavtal inom ramen för förslaget till direktiv kommer alltså att fastställas enbart genom förordningen.

Vid utarbetandet av förslaget tog kommissionen intryck av resultaten inom den gemensamma referensramen (CFR), till exempel när det gäller svarta listan över oskäligen avtalsvillkor, reglerna om "dubbeltprodukter" och leveranser, samt en effektivisering av kraven på förhandsinformation.

Inför framtiden kommer det vara viktigt att säkra samstämmigheten mellan den gemensamma referensramen och direktivet om konsumentskydd. Med tanke på att den gemensamma referensramen kommer att vara ett projekt på längre sikt, måste vi se till att de slutliga definitionerna och reglerna i direktivet om konsumentskydd införlivas i den del av den gemensamma referensramen som behandlar konsumentavtal.

Förslaget till direktiv om konsumentskydd föregicks av en grundlig konsekvensbedömning. I konsekvensbedömningen fastställdes också den administrativa börda som skulle tillkomma till följd av de föreslagna förändringarna, och denna jämfördes med kostnaden för efterlevnad för handlare som säljer till andra medlemsstater till följd av fragmenteringen av konsumentskyddsreglerna och Rom I-förordningen. Bedömningen visade att en fullständig harmonisering av de centrala konsumentskyddsreglerna skulle ha mycket positiva effekter för den inre marknadens integrering och för konsumentförtroendet. Under lagstiftningsprocessens inledande skeden verkade det som om ytterligare fakta och ökad förståelse för konsumenternas beteende och preferenser i fråga om försäljningsåtgärder skulle kunna vara värdefull. Jag avser att inom kort inleda en kvalitativ undersökning i denna fråga med syfte att samla in fakta genom grundliga intervjuer med konsumenter och handlare. Resultaten av denna undersökning bör finnas tillgängliga under det tredje kvartalet 2009.

Kommissionen är fast besluten att under lagstiftningsprocessen upprätthålla en konstruktiv dialog – och detta är mitt politiska åtagande till er – med de intressenter som mest påverkas av förslaget till direktiv. Därför kommer jag att samla intressenter bland konsumenter och företag till ett gemensamt sammanträde i juni 2009 för att förtydliga delar av förslaget och för att ytterligare diskutera förslagets viktigaste aspekter. Parlamentet kommer att hållas informerat.

Jag skulle bara vilja tillägga att jag förra veckan träffade alla konsumentorganisationer inom ramen för den europeiska konsumentorganisationen (BEUC) och att vi diskuterade denna fråga igen. Två dagar senare kom minst tio företrädare från det brittiska överhuset för att diskutera detta direktiv i Bryssel. Det är ett mycket gott tecken på att intresset för konsumentpolitiken ökar, vilket är bra för den inre marknaden.

Malcolm Harbour, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Först av allt ett varmt tack till Meglena Kuneva för hennes arbete med konsumentfrågorna, eftersom detta är sista gången som vi under den här mandatperioden har möjlighet att diskutera med henne. Fru kommissionsledamot! Jag för min del och hela utskottet, förmodar jag, har verkligen uppskattat ert intensiva engagemang.

Jag vet att det kanske var något nedslående för er att vi inte kunde göra en grundlig översyn av detta förslag och få det till första behandlingen före mandatperiodens slut. Men jag tror att historien kommer att utvisa att vi har gjort rätt. Genom det arbete som på ett mycket bra sätt leddes av Arlene McCarthy – genomgång av konsekvensbedömningen, ifrågasättande av de olika punkterna – var det möjligt att öka medvetenheten i förslaget, och vi har också fått många fler personer engagerade, såsom ni själv angav.

Det förefaller mig – och här är de centrala punkter som jag ville ta upp under den korta tid som står till buds kväll – att en viktig sak som saknas i detta förslag är den generella strategiska ram som kommissionen vill följa i utvecklingen av konsumentregelverket.

I detta förslag behandlas varor, men vid slutet av året, innan förslaget är färdigbehandlat, ska vi ha tjänstedirektivet färdigt och det finns många frågor för konsumenterna i samband med detta. Vi vet att ni undersöker frågor såsom digitala produkter, paket, resor och så vidare.

Vi behöver se vad ni avser att göra med detta varupaket som en del av en bredare strategi som handlar om i vilken riktning konsumentregelverket ska utvecklas. Detta är mycket viktigt. Det behöver utarbetas med framtiden i åtanke, det behöver vara en del av en övergripande process. Detta är en av de saker som jag är något kritisk mot i den strategi som man hittills har valt. Jag hoppas att vi kommer att kunna göra framsteg med detta.

Jag var mycket glad över att ni nämnde överhuset eftersom jag också skulle ta upp detta. Vi har försäkrat dem om att deras rapport kan ge ett viktigt bidrag till resultatet, med hänsyn till den tid vi har tillgänglig. I slutändan ser vi fram emot ett synnerligen bra resultat för EU:s konsumenter och för den inre marknaden.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag vill tala om Arlene McCarthys och Diana Wallis arbetsdokument. Med tanke på nästa parlament tar man i arbetsdokumentet upp de frågor

som väcks genom detta förslag om maximal harmonisering. Man betonar även risken för att vissa länder kommer att märka ett försvagat skydd för sina egna konsumenter.

Å andra sidan gör kommissionen rätt när den vill öka handeln över gränserna, som är onormalt låg för en inre marknad. Arlene McCarthy har redan gått igenom bakgrunden och jag kommer därför inte att ta upp det, men jag hoppas att ni tillåter mig att ge kommissionen några råd.

För det första hoppas jag att Meglena Kuneva kommer att fortsätta sitt arbete, och jag hoppas att hon kan få ett förslag till övergripande direktiv godkänt. Men ni kommer endast att uppnå detta om ni för det första mycket noggrant analyserar följderna för all nationell lagstiftning (något som inte har gjorts), för det andra positionerar förslaget mycket noggrant i förhållande till befintliga och föreslagna bestämmelser, direktiv och överenskommelser på EU-nivå (något som inte har gjorts), för det tredje mycket noggrant föreskriver att vissa principregler, t.ex. om dolda fel, är garanterade (något som inte har gjorts), och för det fjärde indikerar – och detta är den viktigaste punkten – vilken skyddsnivå som kommer att uppnås när direktivet genomförs och inte bara vilka bestämmelserna kommer att vara.

I detta hänseende är förslaget inte vad man skulle kalla ett tydligt dokument. Men det är just harmonisering som ökar skyddsnivån vi behöver. I korthet har ni varit ganska förhastad. Mitt råd är att ni bör ta er tid att presentera alla argument som ger er möjlighet att helt och hållet övertyga regeringarna och Europaparlamentet.

Charlotte Cederschiöld (PPE-DE). - Nu finns utrymme för förbättringar i konsumentreglerna. Förhandlingarna har inte startat, parlamentet har inte yttrat sig och medlemsstaterna är i början av diskussionen. Vi behöver *full* harmonisering på konsumentområdet.

Jag får plats med tre punkter här som jag tycker är angelägna att få in. 1. En tydligare omfattning av direktivet. 2. En vara med ursprungsfel kan i dag ges tillbaka inom två år; det bör vara tre år. 3. Ångerrätten bör sättas till ett år, det ger ökat konsumentskydd i de flesta medlemsstater. Klara och tydliga regler och ett högt konsumentskydd gynnar konsumenter och näringsidkare. Oklara regler är till nackdel för seriösa näringsidkare och små och medelstora företag. Rådet och parlamentet bör nu få in dessa tre centrala punkter i ett fullt harmoniserat förslag.

Eftersom det är min sista debatt med Meglena Kuneva vill jag tacka för ett oerhört trevligt samarbete.

Meglena Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Inledningsvis vill jag svara Malcolm Harbour. Det är tydligt varför vi behöver ta itu med frågan om tjänster, och tjänster är definitivt en mycket viktig del av konsumentstrategin för 2007–2013. Det råder ingen tvekan om att EU:s ekonomi är en tjänsteekonomi.

När det gäller frågan om varför vi inte till exempel behandlar digitalt innehåll och undantar detta från förslaget tillämpningsområde, kan jag meddela att frågan om konsumentskydd med avseende på digitala innehållstjänster togs upp under samrådet om grönboken. Flera intressenter, särskilt konsumentorganisationer, anser att denna fråga är viktig. Emellertid gav det upphov till allvarlig oro bland företagen, och flera samtalspartner menade att en noggrann analys krävdes på grund av frågans komplexa karaktär.

Därför kommer kommissionen att genomföra en undersökning för att bedöma problemets omfattning och i vilken utsträckning konsumenter lider skada på grund av att digitalt innehåll inte omfattas. Jag skulle vilja behandla digitala frågor nästa gång, med mycket välgrundade argument.

Jag vill inte slösa med vare sig parlamentets tid eller konsumenternas och företagens tid, så låt mig bara informera er om att jag i morgon, tillsammans med kommissionsledamot Viviane Reding, kommer att presentera den digitala guiden. Det är en mycket praktisk guide som grundas på befintlig lagstiftning – omkring 20 direktiv – och som utgör en typ av kompendium där det anges vad vi kan göra just nu för att genomdriva våra rättigheter. Ibland är det viktigaste hur vi genomför lagstiftningen.

När det gäller Jacques Toubons kommentarer bör jag säga att medlemsstaterna enligt förslaget kommer att kunna behålla allmänna avtalsrättsliga åtgärder för felaktiga varor, och detta innebär att åtgärder såsom rätten att vägra motta defekta varor i Storbritannien eller skyddet för dolda fel i Frankrike kan behållas.

Ibland behöver vi lägga ned mer tid på att förklara innehållet i ett direktiv, och det är vad mina kolleger gör i rådet. Åtminstone behöver vi tydliggöra vad vi menar i den ena eller den andra texten, och det är på detta stadium som vi tydligt kan avgöra frågor där det finns en osäkerhet.

Kommissionen går nu igenom förslaget olika bestämmelser mer i detalj tillsammans med medlemsstaterna för att öka förståelsen för den praktiska inverkan på den nationella lagstiftningen, precis som ni, herr Toubon,

och parlamentet ville. Vi kommer inte att spara på krafterna när det gäller att tydliggöra allt detta. Detta är en rättslig text, det är en civil text, och bara översättningen av denna rättsliga text är i sig självt en riktig utmaning. Därför kommer vi att förklara ytterligare och upprätthålla det goda samarbetet med rådet, och med parlamentet, i denna fråga.

Tack igen för er senaste kommentar, fru Cederschiöld. Jag kommer att beakta era förslag. Ni har rätt i att vi håller på att förhandla om direktivet. Jag har lyssnat mycket noga, men låt mig säga klart och tydligt att det finns en punkt där jag inte kommer att kompromissa och det är när det gäller den fullständiga harmoniseringen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Pleštinová (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Nivån på konsumentskyddet skiljer sig åt mellan medlemsstaterna. Under IMCO-utskottets utfrågning rapporterade företrädare för frivilliga konsumentskyddsgrupper från de gamla medlemsstaterna inte några ekonomiska problem. Konsumenterna betalar ofta för tjänsterna från dessa konsumentgrupper innan de fattar beslut om ett köp. På så vis kan dessa organisationer förbli oberoende.

Konsumentorganisationerna i Slovakien får 152 000 euro för att finansiera sin verksamhet. Jag orolig för att ett sådant ynkligt belopp avskräcker organisationerna från att kämpa för konsumenternas rättigheter.

Efter utvidgningen av EU har det blivit ännu svårare och mer invecklat att vara konsument. En lång rad frågor berör konsumenterna direkt, allt från att en köpt vara ska vara i felfritt skick, förtroende för transaktioner till näthandel och annonsering. Eftersom många av dessa frågor sträcker sig över de enskilda ländernas gränser behöver vi en harmoniserad lagstiftning och intensiva insatser för att skapa en förebyggande medvetenhet som ger oss tillräcklig självkänedom så att vi inte blir ett redskap i händerna på erfarna företag. Av den anledningen bör konsumenterna veta hur de använder portaler som ger aktuell information, t.ex. Rapex om farliga produkter, Solvit om den inre marknaden, Dolceta om ekonomisk medvetenhet och många fler. Konsument Europa och Europakalendern kan även hjälpa konsumenterna i stor utsträckning.

Kommissionsledamot Meglena Kuneva! På kommissionens vägnar måste ni utmana de nya medlemsstaterna, så att de framför allt inte underskattar konsumentskyddet genom att inte ge konsumentorganisationerna tillräckligt stöd.

25. Rekommendation till kommissionen i klagomål 185/2005/ELB (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort presentation av betänkandet av Miguel Angel Martínez Martínez, för utskottet för framställningar, om den särskilda rapporten från Europeiska ombudsmannen med anledning av det förslag till rekommendation som riktats till Europeiska kommissionen i klagomål 185/2005/ELB (2009/2016(INI)) (A6-0201/2009).

Miguel Angel Martínez Martínez, föredragande. – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! År 2005 upptäckte en frilanstolk att han inte längre anlätades av Europeiska kommissionen när han fyllt 65 år. Han vände sig då till Europeiska ombudsmannen med klagomål om att han blev utsatt för diskriminering i strid mot stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Det var ingen nytt problem. Flera år tidigare hade kommissionen och parlamentet fattat beslut om att inte anlita frilanstolkar som uppnått den egna personalens pensionsålder.

De drabbade tolkarna tog ärendet till domstolen och vann i första instans, men fallet överklagades och de förlorade, även om detta berodde på formfel och inte på innehållet.

Ombudsmannen gjorde en ingående analys av klagomålet där han tog hänsyn till tidigare mål och domstolsbeslut och kom till slutsatsen att det fanns bevis för diskriminering och brott mot stadgan om de grundläggande rättigheterna. Ombudsmannen rekommenderade därför kommissionen att ändra bestämmelsen i linje med de åtgärder som redan vidtagits av parlamentet efter förstainstansrättens beslut.

Kommissionen ignorerade ombudsmannens rekommendation, vilket tvingade ombudsmannen att begära stöd från parlamentet som överlämnade ärendet till utskottet för framställningar. Utskottet för framställningar hade tre skäl att stödja ombudsmannen med den resolution som hade godkänts enhälligt av utskottet.

För det första borde man följa parlamentets linje. Parlamentet hade nämligen anlitat frilanstolkar över 65 när det bedömdes vara lämpligt eller nödvändigt.

För det andra var det utskottets skyldighet att stödja ombudsmannen. Parlamentet anser ibland att ombudsmannen är en besvärlig institution, men den har stor betydelse för vårt rättssystem.

För det tredje ansåg vi det vara viktigt att påminna Europeiska kommissionen om att den inte står över de andra gemenskapsinstitutionerna, framför allt inte dem som ansvarar för att granska och övervaka kommissionens arbete.

Nu står vi här i kammaren och presenterar den resolution som antogs enhälligt av utskottet för framställningar som jag nämnde tidigare och som uppmanar kommissionen att genomföra ombudsmannens rekommendation. Vi uppberor att ombudsmannen precis som parlamentet står över kommissionens rättstjänst, som visserligen är en viktig avdelning men som bara är administrativ, inget annat. Varken mer eller mindre än så.

Jag måste tillstå en viss obehagskänsla, eftersom vi under denna process alltid har försökt nå samförstånd. Trots det har det funnits vissa påtryckningar för att betänkandet inte skulle nå kammaren, och till och med nu falls kommentarer som antyder att även parlamentets ståndpunkt ska ignoreras. Det är ytterst förvånande och kommer dessutom inte från kommissionsledamöterna själva utan i stället från vissa höga tjänstemän – bara från några få, men från höga tjänstemän – som är övertygade om att de är ständiga medlemmar i personalen i motsats till parlamentets ledamöter och till och med kommissionsledamöterna, som definitionsmässigt är tillfällig personal på korttidskontrakt.

Vi vill än en gång framhålla vår önskan och vår vilja om att samarbeta och om att stå på god fot med kommissionen, men har inget annat val än att förkasta det uppförande jag har nämnt här. Låt oss hoppas att morgondagens omröstning återspeglar det som har hänt i utskottet för framställningar: ett majoritetsbeslut eller ett enhälligt resultat till stöd för ombudsmannen, där parlamentet klargör för kommissionen att saker och ting är som de bör vara och att alla vet sin plats.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag framhålla att kommissionen har handlat i god tro och med strikt respekt för alla relevanta rättsregler i processen. Vi har aldrig eftersträvat en konflikt med ombudsmannen och ännu mindre med Europaparlamentet. Vår uppfattning var att vår ståndpunkt skulle erkännas av ombudsmannen.

Vår utgångspunkt är att arbetsvillkoren för konferenstolkarna (agents interprètes de conférence – AIC) under åren i allt högre grad har anpassats till tjänsteföreskrifterna. Sedan 2000 har frilanstolkar varit knutna till tjänsteföreskrifterna, efter ett beslut från ministerrådet om att de kan betala gemenskapsskatt i stället för nationell skatt på sin inkomst från EU-institutionerna.

Från 2004 och framåt har de sedan omfattats av artikel 90 i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna, varför de nu kallas AIC. Åldersgränsen på 65 år är en regel i tjänsteföreskrifterna som omfattar alla kategorier av personal som arbetar för institutionerna, vare sig de är tjänstemän, tillfälligt anställda, kontraktsanställda eller extraanställda, eller parlamentsassistenter, genom en nyligen antagen förordning som reglerar detta. Denna regel tillämpades för AIC av kommissionen, och även parlamentet, mellan 2000 och 2004.

Efter ett beslut från förstainstansrätten 2004 där det uppgavs att det innebär diskriminering att inte rekrytera AIC äldre än 65 år, upphörde institutionerna att tillämpa denna regel. Men efter ett överklagande av beslutet ogiltigförklarade domstolen beslutet. Följaktligen återgick kommissionen till de tidigare bestämmelserna.

Eftersom det inte längre finns något domstolsbeslut i frågan är vår tolkning att de tidigare bestämmelserna gäller och att kommissionen måste tillämpa reglerna i rådets förordning från 2000 och sluta rekrytera vid 65 års ålder, precis som för annan personal.

Den frihet som institutionernas tolkningstjänster har att rekrytera AIC efter behov är en hörnsten för att kunna erbjuda effektiv konferenstolkning. Detta gör det möjligt att mer regelbunden och förutsägbar efterfrågan täcks av anställda tolkar medan en fluktuerande efterfrågan och toppar i behovet sörs för genom rekrytering av AIC.

Detta beprövade system har gjort det möjligt för institutionerna att tillmötesgå förfrågningar om tolkning enligt efterfrågan, inklusive en framgångsrik hantering av de senaste utvidgningarna, samtidigt som man

håller kostnaderna under strikt kontroll. Denna strategi stöder också ett aktivt system för utbildning av unga konferenstolkare.

Slutligen vill jag välkomna de mycket positiva kontakterna mellan parlamentet och kommissionen i denna fråga och jag vill särskilt tacka vice ordförande Miguel Angel Martínez Martínez för hans värdefulla kontakter i ett tidigare skede med min kollega kommissionsledamot Leonard Orban.

Miguel Angel Martínez Martínez, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag utelämnade en minut av min tid tidigare och vill därför svara kommissionsledamot Meglena Kuneva, som vet vilka känslor av vänskap och tillgivenhet jag har för henne och även för Leonard Orban. Men kommissionsledamoten har inte en enda gång nämnt ombudsmannens rekommendation. Med andra ord har ombudsmannen, som är medveten om kommissionsledamotens argument, utarbetat en särskild rekommendation som kommissionen verkar ignorera i sin helhet.

Jag ber inte Meglena Kuneva att svara mig personligen, eftersom hon tydligen inte har all information, men den information hon har gett mig överensstämmer med det som vi redan känner till och med det som ombudsmannen känner till. Ändå har hon fortfarande inte talat om för oss om kommissionen – bortsett från allt detta och med vetskapen om att ombudsmannen som är insatt i ärendet rekommenderar att bestämmelsen ska ändras – kommer att agera på ombudsmannens begäran och parlamentets aktuella rekommendation.

Meglana Kuneva, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Det enda jag kan säga er på det här stadiet är att jag kommer att rapportera tillbaka till kommissionsledamot Leonard Orban och se till att ni får ett bra svar på denna punkt. Naturligtvis kommer vi att ta era kommentarer på mycket stort allvar liksom även det sista förtydligandet som ni bad om.

Talmannen. – Tack, fru kommissionsledamot, tack kolleger! Tack till all personal och tack till alla tolkar, vilken ålder de än har.

Debatten är härmed avslutad. Omröstningen kommer att äga rum i morgon (tisdagen den 5 maj 2009).

26. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

27. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.45.)